

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHAIN OF LAKES SERIES

The
MUSE

JEWEL E. ANN

USA Today & Wall Street Journal
BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

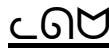
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

The Muse
Göller Zinciri Serisi

Jewel E. Ann

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2026 Jewel E. Ann ISBN

978-1-955520-68-3

E-kitap Baskısı

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yazılmıştır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek üzere yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazar, bu eserin yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi amacıyla kullanılmasına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Kapak Tasarımı: Boja99designs

Fotoğraf: © Anna Shields Photography

Biçimlendirme: Jenn Beach

İçindekiler

Çalma

Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

21. Bölüm

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37 Epilog

Ön İzleme Sensiz Bir Yer

Teşekkürler Jewel E.

Ann'ın Diğer Eserleri

Yazar Hakkında

En sevdiğim baş belası Carter'a

Çalma Listesi

1. "Wi\$h Li\$t" | Taylor Swift
2. "Complicated" (Triple J Like a Version) | GRAACE
3. "Iris" - Live Sessions | Josh Ross
4. "G Majör Prélude, Çello Süiti No. 1" | Johann Sebastian Bach, Yo-Yo Ma
5. "Serenade" | Franz Schubert, HAUSER, Robert Ziegler, Londra Senfoni Orkestrası
6. "Dangerous Woman" | Power-Haus, Tom Evans, Future Cello
7. "Nothing Else Matters" - Çello Versiyonu | Jodok Cello
8. "Moon River" | 2CELLOS
9. "Tired" | Sarah Proctor
10. "Hellos On The Loose" | Bo Staloch
11. "Everywhere, Everything" (Gracie Abrams ile) | Noah Kahan

Belki de bu yolculuk, bir Şeye d n Ŗmekle ilgili değildir. Belki de asıl amacın, aslında sen olmayan her Şeyden arınmak ve böylece en başından beri olman gereken kişi olabilmektir.

—Paulo Coelho

Birinci Bölüm

Flynn

“KARIM SEKSİ SEVMEZ, o yüzden pantolonunun içinde tut. Kendini utandırmanı hiç istemem.”

Dostum...

Neler oluyor?

Birincisi: Benim “o”mla ilgili utanç verici hiçbir şey yok.

İkincisi: Karısı “seks yapmayı sevmiyorsa” bu onun hakkında neyi gösterir?

Üçüncüsü: Kim kot pantolona “*pantolon*” der ki?

Zorla gülümsüyor ve başımı sallıyorum çünkü bu sabah, Rupert Rawlings'in selvi yeşili Chevelle kabrioletine platin mobil detaylandırma hizmeti verdikten sonra bir gezintiye çıktım. Golf oynadığını söylemişti. Bunun, golf sahasında dört saat geçirmek anlamına geldiğini sanmıştım, Minneapolis şehir merkezinin hemen dışında, göl manzaralı eski malikanesinin bodrumunda bir simülatörle otuz dakika geçirmek değil. Burası, doğa sporları meraklılarının, tasarımcı köpek sahiplerinin ve Whole Foods'ta alışveriş yapan herkesin uğrak yeri.

O bilgisayarında oyalanıp iki kez ofisinden çıkıp telefon görüşmeleri yaparken, ben kırk dakikadır aynı yerde oturuyorum. En azından nihayet bana sunduğu işi açıklıyor; bu iş, araba hırsızlığından hapse girmek yerine bana teklif ettiği bir iş – ki öyle bir şey değildi.

Limonlu mobilya cilası ve küflü eski kitapların kokusunu içime çekiyorum. “Bunu *pantolonumun* içinde tutmak dışında tam olarak ne yapmam için beni işe alıyorsun?” diye soruyorum, Rupert'ın ofisindeki serin, kapitone kahverengi deri koltuğa uzanmış halde. Bu tek odanın değeri, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir yerin değerini aşıyor. Kemerli kapı ve tavandan tabana pencereler, ağaçların ötesindeki göl manzarasına açılıyor. Özel

ceviz dolaplar ve parlak pirinç armatürler. Aptalca şeylere para harcamak ne güzel olmalı.

“Bana kimi hatırlattığını biliyor musun?” diye soruyor, rahat koltuğuna yaslanarak, ellerini siyah ve gri saçlarının arkasında birleştirmiş.

“Evet, çünkü zihin okuyorum.” Tepkisini gözlemlemek için bakışlarımı ahşap panelli tavandan ayırıyorum.

Rupert sırtıyor. “Bana senin yaşımdaki halimi hatırlatıyorsun.”

“Senin harika bir genç olduğun mu, yoksa benim milyarder olmaya yazıldığım mı?”

“Zihin okuyucu sensin, sen söyle.”

Gözlerimi devirip dik otururum, ellerimi saçlarımın arasından geçiririm. Belki de polis arabasıyla gezintiye çıkmak daha iyi bir seçenektir. “Eğer karın kendini tatmin etmek zorunda kalırsa,” derim, “o zaman *harika* olmak söz konusu bile olmaz. Sanırım bu, benim zengin bir pislik olacağım anlamına geliyor.” Dudaklarımı büküyorum. “Para mutluluğu satın alamaz derler, ama tanıdığım herkes bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Şahsen, zengin insanlardan nefret ederim. Gerçeklikten o kadar kopuklar ki.”

Bu *zengin adam* boğazını temizler ve bana kaşlarını kaldırır.

Omuz silkiyorum. “Yanıldığımı kanıtla. Paranın mutluluğu satın alamayacağını düşünüyorum. Bence para bir yük. Para, hak sahibi bir pislik olmayı çok kolaylaştırıyor.”

“Benim gibi mi?”

“Henüz bilmiyorum. Sana haber veririm.” Çenemi kaşıyorum. “Ama bana şantaj yapmak davana yardımcı olmuyor.”

Bana bir saniye baktıktan sonra sandalyesinin kollarını kavrayıp ayağa kalktı. “Davaya ihtiyacım yok, çünkü kimseye bir şey kanıtlamam gerekmiyor. Sanırım buna FU parası deniyor. Ve hayır, mutluluğu satın almıyor. Mutluluk en iyi ihtimalle geçici bir duygudur.” Kristal sürahinin ağzı mermer tezgâha çarptıktan sonra bardağın yarısını doldurdu. Sadece bir tane. Bu adam misafirperverlik konusunda biraz çalışmalı.

“Sen psikolog falan mısın?” diye soruyorum. “Psikologların söyleyeceği bir şeye benziyor.”

Rupert, sırtını masasının kenarına dayayarak bana dönüp kıkırdar. Alkolü yudumlarken, koyu renkli gözleri üzerimde sabitlenmiştir. Pek bir şeyden korkmam, ama bu adam basit bir gezintiye büyük bir araba hırsızlığı suçlamasına dönüştürebilir.

Hayatı nasıl olmalı acaba? Eminim giydiği takım elbise kadar şık ve pahalı bir düzine takım elbise daha vardır. Ayakkabılarında tek bir çizik bile oluşmadan parlatacak bir kişi. Belki de avukattır ve bu yüzden beni hapse attırabileceğini biliyor. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum, ama ellerinde nasır yok. Bu doğal değil. Kesilmiş tırnaklarının altında zerre kadar kir yok. Karısıyla birlikte manikür mü yaptırıyor acaba?

Ayaklarımın arasına katladığım, yağ lekeli ellerime bakıyorum. Kalın nasırlar. Sıkı sıkıya yumruk yaptığım için diğerlerinden iki parmak eklemi daha büyük.

Pimler ve plakalar beni bir arada tutuyor. Dikiş izlerinden o kadar çok yara izim var ki, arkadaşlarım bana Frankenstein'ın canavarı diyor.

"Bu nesiller boyu birikmiş bir servet," diyor Rupert, sanki burayı milyonlarca kez görmemiş gibi ofisi gözleriyle tarıyor. "Karımın ailesi. Babası ve dedesi mucitlerdi. Cerrahi aletler ve diğer tıbbi cihazlar için üç yüzden fazla patente sahipler. O tek çocuk ve babası, benimle evlendiği için onu evlatlıktan reddetmeden önce öldü." Rupert pencereden dışarıya gözlerini kısarak bakıyor, sonra sırtıyor ve içkisini bir yudum daha alıyor. "Babam otomotiv sektöründe çalışıyordu ve içki içiyordu. Hem de çok." Bardağını uzatıp, içindeki son birkaç damlayı izledikten sonra bardağı çeviriyor. "Sonra bir gün, otoyolda üç şeridi geçip bir minibüsle kafa kafaya çarpıştı ve annemi, küçük kardeşimi ve dört kişiyi daha öldürdü. Yıllar sonra hapisanede kalp krizinden ölene kadar yaşadı. Hayatımın en güzel günüydü."

Başımı salladım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, ama bu içimi ısıtan hikaye için teşekkürler."

"Flynn, sence ödevimi yapmadan seni evime getirip iş teklif eder miydim? Flynn Oren Morley. Yirmi beş yaşında. Lise diploması yok. Üç yaşından beri koruyucu ailede. On sekiz ay ıslahevinde. Ağır hırsızlık suçundan bir yıl hapis. Saldırı suçundan iki yıl. Banka hesabında otuz yedi doların var. Kredi kartın yok. Son üç yıldır aynı araba bakım dükkanında çalışıyorsun ve patronun (yıllardır tanıdığım ve saygı duyduğum biri) bir müşterinin arabasını

birden fazla kez gezintiye çıkmış olmana rağmen sana büyük saygı duyuyor. Onun sözleriyle, 'İsa'yı buldun.' Bir şey atladım mı?"

"Kan grubun?" diye soruyorum.

"B pozitif." Boş bardağını kenara koyup kollarını kavuşturur.

Bir an sonra sırtıyor.

"O negatif." Ona orta parmağımı gösteriyorum.

Rupert omuz silkiyor. "Çok kısa sürede oldu. Bana bir iki gün daha ver, yemek ve tütün parasını ödemek için kaç kez sperm ve plazma sattığını öğrenirim."

"Tütün kullanmıyorum. *İsa böyle yapmazdı,*" diyorum, ama sperm satmayı araştırmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Mastürbasyon yapıp para kazanabiliyorsam, başka bir iş aramanın ne anlamı var ki?

"Bunu bilmek güzel, Flynn. Ama uygun gördüğüm zaman sana uyuşturucu testi yapma hakkımı saklı tutuyorum," diyor.

"Her neyse dostum. Karınla durum ne?"

Tıraşlı çenesini kaşıyor. "Bir ilham kaynağına ihtiyacı var." Bir an durduktan sonra, yavaşça başımı sallıyorum.

"İlham perisi nedir biliyor musun?" diye soruyor. "Tabii ki biliyorum."

Hayır. Hiçbir fikrim yok.

"Harika. Onunla takılacaksın."

"Zaten bir işim olduğunu biliyorsun, değil mi? Ayrıca gelecek hafta Smith's'te tamirci pozisyonu için mülakatım var."

"Sen yaptın. Ama artık bende bir iş seçeneğin var." "Ne? Hayır. Dostum, çok uzun zamandır bekliyordum. Ve sonunda Smith'lerde Smith's'teki bu iş için bir şansım var. Arabanı biraz gezintiye çıkararak zayıf kalbini birkaç kez atlatmama izin verdiğim için üzgünüm, ama ben sana ait değilim."

"Peki. Bırakalım da polis halletsin." Masadan telefonunu aldı, ekrana birkaç kez dokundu, sonra kulağına götürdü.

Lanet olsun!

"Dur," dedim, alnımı ovuşturup derin bir nefes verdim. "Bu ilham perisi işi ne kadar kazandırıyor?"

Masadan kalkar, sonra telefonunu ceketinin iç cebine koyar. "Flynn, benim için işini yaptığın sürece,

ihtiyacın olan her şeyi hallederim. Eğer benim için işini yapmazsan, yine de paraya ihtiyacın olmaz çünkü hapiste olursun. Seni karımla tanıştırmadan önce soracağın bir şey var mı?”

“Senin için ne kadar süre çalışmam gerekiyor?” “Karım ilham bulana kadar.”

“Ne için ilham?”

Kapıya doğru yürür. “Yaşamak için.”

İkinci Bölüm

Flynn

“Bu evi yenilemeyi hiç düşündün mü?” İkinci kata çıkan ikiye ayrılan merdivenleri tırmanırken soruyorum. Bu ev, kadife ipler ve sıkıcı tarihini anlatan plaketer olması gereken bir yere benziyor. Her şey el oyması ahşap, taş ve dekoratif pervazlardan oluşuyor. Halı yok, sadece devasa Doğu halıları ve cilalı ayakkabılarının her basışında yankı yapan mermer basamaklar var.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, boynumu merdivenlerin yukarısındaki vitray kubbe tavan penceresine doğru uzatıyorum.

“Burası, burada inşa edilen ilk evlerden biriydi...” Rupert tarih dersine başlıyor.

"Modern toplumda mı?" diye soruyorum, sözünü keserek.

Duvarlardaki sanat eserleri, *Mona Lisa*'nın elli farklı varyasyonu gibi görünüyor. Belki de zengin karısı Mona'nın torunudur ve bunlar da soylarının fotoğraflarıdır.

İkinci kata ulaştığımızda omzunun üzerinden bir bakış atıyor. “Bu bölgede inşa edilen ilk evlerden biri. Çoğu ev sahibi evlerini kapsamlı bir şekilde yenilemiş. Bazıları ise yıkıp yerine yeni binalar inşa etmiş.” Daha fazla tablo ve vazolar ile başsız çıplak insan heykellerinin bulunduğu birkaç dar masanın sıralandığı geniş koridordan ilerlemeye devam ediyor.

Televizyon nerede? Langırt masası? Koşu bandı? Bodrumda golf simülatörü gibi modern bir şeyin olduğunu hayal etmek zor.

“Aslında, yan komşunun evini istiyordum. Ama babam öldüğünde o orospu çocuğu onu benden çaldı. Sevgili babam, ölümünde bile beni kazıkladı. Neyse, bu evi sadece komşuma inat almak için satın aldım. Karım çok az tadilata izin verdi.”

Koridorun sonundaki odanın panelli kapısındaki süslü pirinç topuzu kavradığında birkaç adım geride duruyorum. Bu adamı sevmeye ihtimalim çok düşük, ama komşusuna sataşmak için burayı satın almasına biraz saygı duymamı engellemiyor.

“Tatlım, tanıştırmak istediğim biri var,” diyor, kapıyı aralayıp kafasını odanın içine soktukten sonra bana onu takip etmem için başını sallıyor.

Bu müzede rahatlık diye bir şey yok. Kim pençeli ayaklı dört direkli bir yatakta uyur ki? Ve yatak odasında neden odun şöminesi var? Ayrıca antika görünümlü bir masa, yatağın ucunda açık mavi kadife bir bank, bir pikap ve dört büyük pencereden birinin yanında (tahtı andıran) yüksek sırtlı krem rengi bir sandalye var. Elbette etkileyici, ama ev gibi değil. Soğuk ve cansız.

Siska kadın, romanına bir kitap ayracı sıkıştırıp kucağına koyarken tahtından bana bakıyor. Altın çerçeveli okuma gözlüklerini çıkarıyor, mavi gözleriyle bana bakıyor ve çenesine doğru keskin bir açıyla uzanan gümüş rengi sarı saçlarını sivri tırnaklarıyla tararken bana küçük bir gülümseme gönderiyor. Bir zamanlar ona benzeyen bir matematik öğretmenim vardı. Kafamı kaşımayı bırakmadığım için beni hemşire odasına göndermişti. Bit.

Bayan Rawlings, tıpkı matematik öğretmenim gibi güzel. Eğer seksten hoşlanmıyorsa, Rupert ne yaptığını bilmiyor demektir.

“Callie, bu Flynn. Bir işe ihtiyacı vardı, ben de onu senin ilham perin olarak işe aldım. Ayrıca galeri aradı, resmin bitmiş. Flynn seni almaya götürecektir,” diyor Rupert, sırtını ona dönüp pencereden dışarı bakarken.

Callie bana birkaç kez göz kırıyor. Sonra dudaklarını ıslatıp ellerine bakıyor, yüzükleriyle oynuyor.

“Sorun var mı?” Rupert pencereden dönüp, ellerini ceplerine sokar.

Ben ona odaklanıyorum. Elbette *bana* sormuyor. Tabii ki sorularım var. En az yüz tane.

İkisi birbirlerine bakarak çekişirler, sonunda Callie gözlerini tavana doğru devirir ve sinirli bir şekilde homurdanır.

"Harika. Detayları ikiniz halledin ve ne zaman ayrılmak istediğinize karar verin." Gevşek kravatını düzeltir, sanki onu takmaya hiç niyetlenmemiş ya da çıkarmak istememiş gibi. Sonra elini omzuma koyar, sıkıca sıkar ve beni karısıyla baş başa bırakır.

Karısı beni baştan aşağı süzer, bakışlarını ayaklarımda gezdirir. Ayak parmaklarımı kıpırdatırım. İki çorabımda da delik vardır ve sadece ismen beyazdırlar. Dizleri yırtık, kirli kot pantolon. Ve vizon yağı lekeleri olan turuncu bir Howard's Mobile Detail tişörtü. Çoğu insanın evinden zorla kovacağı bir adama benziyorum.

Callie ayağa kalkar ve uzun, dalgalı eteğinin üzerine beyaz, bol kesim tişörtünü düzeltir; ince boynunda kolye uçlu altın kolyeler sallanmaktadır. Yine kıyafetime bakar ve sırtarak yanımdan geçip kapaklı bir şifonyere doğru yürür, oradan gri bir hırka çıkarır ve giyer.

Boğazımı temizliyorum. "Bu benim ilk ilham perisi işim, o yüzden bana tavsiyelerde bulunmaktan çekinme."

Hırkasının uzun manşetlerini kıvrarak gülüyor ve "Erkekler," diye mırıldanıyor.

Ben bir erkeğim, peki nasıl tepki vermeliyim?

"O koca ahmağa ilham verici olmadığını söyledim, o da bana ipuçlarına ihtiyacı olan *bir ilham perisi* tuttu. Seni nereden buldu?"

"Onun arabasını temizledim."

Gözlerini kaldırır. "Yani bir işin vardı ve o seni çaldı mı?"

"Onun arabasıyla gezintiye çıktım, sonra bana iş teklif etti."

Callie birkaç saniye gözlerini kısar, sonra rahatlar. "Sen onun için çalışıyorsun ki seni tutuklatmasın."

"Öyle bir şey."

"Tanrım." Banyoya doğru yürürken başını yatak odasının kapısına doğru salladı. "Eve git."

Bu kadar kolay mı? O beni işe alıyor. O beni kovuyor. Her şey affediliyor mu? Sanmıyorum.

"Ya seni galeriye götürürsem ve beni kovmak için bekler misin? Belki de bu ilham perisi işinde doğuştan yetenekliyimdir."

Tık.

Kapı arkasında kapandı.

Harika. Bileklerini mi kesiyor? Bir şişe hap mı yutuyor? Kim benim gibi birine karısını hayatta tutma görevini verir ki? Onun ölmesini istiyor olmalı. Ve bu olduğunda, suçu bana atacak.

Odaya göz gezdiriyorum, yatağının kenarına oturmak üzereyim ki, kot pantolonumun arkasındaki lekenin onun beyaz çarşaflarına bulaşabileceğini düşünerek vazgeçiyorum. Bunun yerine, banyo kapısının yanındaki yastıklı tabureye oturuyorum, ki bu tabure 1,88 metrelik boyumu taşıyamayacak kadar küçük olabilir. Ama şimdi kıçım üzerine kondu, dizlerim göğsüme sarıldı, bu aptal fikre bağlı kaldığımı hissediyorum ve bu sıkışık pozisyonda kalıyorum.

Tavanda melekler ve bulutlar resmedilmişti. Bunların Mona'yı resmeden adamla bir ilgisi olması gerektiğini biliyordum. Kıkırdadım ve başımı salladım.

Kapı açıldığında yüzümdeki gülümsemeyi silerim. Callie yanımdan geçer ve başını koridora doğru sallar. Ayağa fırlar ve onun arkasına dizilirim.

"Belki de bana bir tasma takmalısın," diyorum.

Bir an durur, sonra döner. Başının tepesi omuzlarıma kadar gelir ve çenesini hafifçe kaldırarak bana bakar. Tek bir bakışla beni nasıl bu kadar küçük hissettirebiliyor? Ah, doğru ya. O kadar zengin ki, boyum ne kadar uzun olursa olsun, sanki her zaman bana tepeden bakıyormuş gibi gelir.

Ama sonra, burnunu çeker, gözleri eğlenceyle parıldar, sonra dudaklarını büzüp, tasma takılma ihtimali varmış gibi omuzlarını silker. Sanki tasma bir ilmek gibi sıkıştıyormuş gibi hissederek içgüdüsel olarak boynumu okşarım, bu da onun gülümsemesini biraz daha genişletir, sonra dönüp merdivenlerden aşağı iner. İtaatkar bir köpek gibi, kuyruğumu bacaklarımdan arasına sıkıştırıp onu takip ederim.

Beni resmi bir oturma odasından, kütüphaneden ve koyu renk dolapları, piriç avize ve kemerli vitray penceresi olan bir çamaşır odasından geçiriyor. *Çok garip.* Kim çamaşır odasına avize takar ki?

At arabası tarzı kapıları ve demir menteşeleri, parlak epoksi zeminleri olan altı arabalık bir garajları var ve içinde dört araç bulunuyor: meşhur gezinti arabası, eski bir bordo kırmızı Porsche, beyaz bir Bentley ve siyah bir Tesla — ki o da beni götürdüğü araç.

"Tesla mı, çünkü otonom sürürlü mü?" diye soruyorum, sürücü kapısını açarken.

"Sessiz," diyor. "Dünya zaten yeterince gürültülü."

Kapıyı kapatıp emniyet kemerine uzanırken sağa bakıyorum. "Kilitli mi?" diye bağıyorum, o kapıda dururken kilitleri arıyorum. Sonra arabadan inip tavanın üzerinden ona bakıyorum.

"Terbiye önemlidir, Flynn."

Kahretsin.

Arabanın etrafından koşarak ona kapıyı açıyorum.

O sırtarak koltuğa kayıyor. Sürücü tarafına döndüğümde, emniyet kemerini takarken beni inceliyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Garajdan çıkıp tek yönlü caddeye sağa dönüyoruz, o da adresi ekrana yazıyor. Adres, eğlence, yemek ve alışverişin merkezi olan North Loop, Warehouse District'te.

"Çocuğun var mı?" diye soruyorum.

Cevap vermez. Belki de beni duymamıştır.

"Çocuğunuz var mı..."

"Bir oğlum var," diyor.

Birkaç kez başımı sallıyorum. "Evde mi yaşıyor?"

"Artık değil." Pencereden dışarı bakıyor. "Ne iş yapıyor?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Ne isterse onu."

Şımarık zengin çocuk.

"Bu çok güzel olmalı," diyorum, çok alaycı görünmemeye çalışarak.

"Güzel mi?" diye fısıldıyor, sanki bir yankı gibi. "Sanırım öyle." "Kaç yaşında?"

Dudakları bir an bükülür. "Yirmi sekiz. Kardeşin var mı, Flynn?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"İlginç bir cevap. Bana anne babanı anlat," diyor. "Anlatamam. Şey, annemin uzun, siyah saçları vardı."

"Annen öldü mü? Yoksa artık siyah saçı yok mu?"

Omuz silkerim. "Ben üç yaşındayken ortadan kayboldu." "Üzüldüm."

"Ben de. Sanırım. Ama beni terk ettiyse, ne kadar iyi bir anne olabilirdi ki?"

"Seni kim büyüttü?"

"Ben."

Callie bana dönüyor, ama ben ona bakmıyorum. Acıma, en sevmediğim duygudur.

"Yani, başkaları da vardı. Benden sorumlu olması gereken insanlar, ama bence onlar sadece parayı istiyorlardı. Hani, çocukları evlat edinmenin iyi bir ek iş olduğunu düşünenler var ya?"

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Çocukları evlat edinen pek çok iyi insan tanıyorum ve ödenekler her şeyi karşılamıyor, ama onlar da bunu beklemiyorlar."

"Evet, ama ben öyle bir deneyim yaşamadım." "Ne?"

"İyi koruyucu ebeveynler."

Cevap vermedi, ama birkaç kilometre geçtikten sonra, tuhaf derecede buz gibi eliyle bileğime dokundu. İlk başta irkildim, ama sonra elimi sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim — direksiyonu tedirgin bir şekilde vurmamı durdurmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diyorum.

"Sakin bir ilham kaynağına ihtiyacım var."

İlham perisinin anlamını araştırmam gerek. Ama sakın mı? Hayır. Hiç sakın olmadım. O nasıl bir his? Uykumda bile sakın değilim. Oda arkadaşım uykumda konuştuğumu söylüyor.

Galeri'nin üstündeki ikinci katta konut loftları bulunan eski tuğla binanın karşısındaki caddeye park ettim. Sonra arabadan atladım ve caddeyi geçtim. Dönünce Callie arabadan el salladı, parmakları titriyordu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, iki tarafa da bakıp caddeyi koşarak geçip kapısını açıyorum.

"Terbiye önemlidir, Flynn." Arabadan inerken sırtarak gülümsüyor.

Vücudumda, iyi davranışlara dikkat etmem gerektiğini hatırlatan birçok yara izi var. Bana sadece alaycı bir gülümseme veriyorsa, bunu kabul ederim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, milyonuncu kez.

Çantasını omzuna asar, trafik ışıklarına doğru yavaşça yürür ve karşıya geçmek için düğmeye basar. Her iki yönden de gelen araba yok. Hiç kuralları çiğnemiyo mu acaba?

Yaya geçidi ışığı yanar ve o, caddeyi geçmeden önce her iki tarafa da (iki kez) bakar. Galeriyeye vardığımızda, bir beyefendi gibi ona kapıyı açarım. O sırtıyor, ben sırtıtmamaya çalışıyorum, ama sonra o şakacı bir şekilde karnıma dokunuyor ve gıdıklanıyor, bu yüzden kendimi tutamıyorum. "Bayan Rawlings, sizi görmek ne güzel," diyor kısa, sert bize doğru yürürken diyor. Smokin gibi görünen, ama şortlu tek parça bir kıyafet giymiş. Parlak siyah topuklu ayakkabıları o kadar sivri ki, buz kıracağı olarak kullanabilir.

"İyi günler, Savvy. Çok güzel görünüyorsun."

Savvy ellerini kıyafeti üzerinde gezdiriyor. "Ah, teşekkür ederim." "Bu Flynn. O, Rupert'ın bir hediyesi. Benim ilham perim."

Ne anlama geldiğini hiç bilmesem de, zengin bir kadının ilham perisi olmaktan gurur duyan bir aptal gibi omuzlarımı geriye çekiyorum. Üçlü D bedenim ve bu durum başıma bela oluyor.

Disleksik.

Suçlu.

Okulu

bırakmış.

"Ne güzel bir hediye. Ben Savvy." Kadın kendini tanıtırken gülüyor ve elini uzatıyor.

Elini sıkıyorum. "Flynn."

"İkinize de bir şeyler ikram edeyim mi? Şarap?" Callie'ye odaklanır.

"Şarap harika olur."

"Ben almayayım," derim, Savvy dikkatini bana çevirdiğinde.

Callie bana dirsek atıyor, ben de ona "ne oluyor lan" demeden gözlerimi kısıyorum, ama içimden öyle düşünüyorum.

"Şarabı sevmem." Omuz silkiyorum. "Ve susamadım."

Callie parmaklarını çenesine dokundurur, sonra elini öne ve aşağı doğru hareket ettirir. Ne yapıyor bu?

İç çekip ona bir öpücük gönderiyorum çünkü Savvy'nin önünde rol mü yapıyor, sevgiliymişiz gibi mi davranıyor, yoksa ne yapıyor bilmiyorum. Ama hapse girmek istemiyorum, o yüzden oturuyorum, el sallıyorum, yuvarlanıyorum ve *öpücükler gönderiyorum*. Bu kendini beğenmiş tuhaf tiplerin neye ihtiyacı varsa, yapacağım.

Savvy kıkırdar, sakinliğini yeniden kazanmak için elini ağzına götürür. "Bu, işaret dilinde 'teşekkür ederim' demek," der.

Kahretsin...

"Rica ederim," diyorum omuz silkerek. Ama bana neden teşekkür ettiğini bilmiyorum.

Callie boğazını temizler ve Savvy'yi gösterir; Savvy ise gülümsemesini saklamak için dudaklarını sıkıştırır. Beni bu kadar eğlenceli bulmalarına sevindim. Zenginlerden nefret ediyorum.

"Şarabını getireyim," der Savvy ve arkasını dönerek uzaklaşır. Callie ellerini arkasında birleştirir ve bana bakar. "Ne?"

"Biri sana bir şey teklif ettiğinde, kabul etsen de etmesen de *teşekkür* etmelisin. *Evet, teşekkür ederim*. Ya da *hayır, teşekkür ederim*. Ama her zaman *teşekkür etmelisin*."

Kaşlarımı çatırım. "Pardon."

Parmaklarını dudaklarına götürür. Bu sefer gerçekten öper ve dramatik bir şekilde bana doğru üfler.

"*Siktir git*" sözü dilimin ucuna geliyor, ama onu yutuyorum çünkü öpücüğünü sırtarak veriyor ve sırttan insanlar kesinlikle intihara meyilli değildir. Ve bu benim işim, değil mi? Kendini öldürmemesini sağlamak.

"Buyurun." Savvy geri döner ve Bayan Rawlings'e bir kadeh beyaz şarap uzatır.

Bu bedava mı? Zengin olunca böyle mi oluyor? Küçük kağıt bardakların olduğu su sebilleri, şarap kadehlerine mi dönüşüyor?

"Sam birkaç dakika içinde eserini getirecek, sonra da sizin için paketleyeceğiz," diyor Savvy.

"Teşekkür ederim." Bayan Rawlings şarabını yudumlarken sergilenen sanat eserlerini inceler.

Ön kapı zili çalar ve genç bir kadın içeri girerek bisiklet kaskını çıkarır. Uzun, koyu renkli saçları dağınık bir örgü halinde bir omzuna sarmaktadır. Savvy'yi görünce yüzü aydınlanır.

"Merhaba, June." Savvy tezgahın arkasındaki tabureye oturur. "Tuvalet molası mı?"

"Evet," der, bakışları bana takılır, ama ben hemen başka yere bakarım, biraz daha dik durur ve kesilmesi gereken

“Kaç tane var?” diye sorar Savvy.

“Şey, altı,” der June, kaskını tezgahın üzerine koyarken. Tişörtünün arkasında *Billy’s Bike Tours* yazan bir lastik logosu vardır.

Ona gizlice bir bakış atıyorum ve o hemen başka yere bakıyor.

O köşeden kaybolduğunda, Savvy bir saniye bana sırtarak bakar.

June geri döner ve kaskını takar. “Teşekkürler,” der, dikkatini bana o kadar çabuk çevirir ki, onu süzöldüğümü fark etmeden bakışlarımı kaçırırım. Ve sonra bakışlarımız birbirine kilitlenir. O bakışlarını kaçırmaz, ben de kaçırırım.

Ne olduğunu tam olarak anlamıyorum. Kalbimin göğsümde attığını hissedebiliyorum. Beni terletiyor.

“Minneapolis'te bisiklet turları olduğunu bilmiyordum,” derim, sanki bir tura katılmam gerekiyormuş gibi.

Bu kızın gülümsemesi çok seksi. Kesinlikle bir bisiklet turuna ihtiyacım var. “Artık var,” diyor, alt dudağını ısırmadan önce.

Bay ve Bayan Rawlings beni köşeye sıkıştırmış durumda. Ben aptalca şeyler söyleyen ve annem yaşında kadınlara öpücükler gönderen bir adam değilim. Kadınlarla bu kadar beceriksiz de değilim. Ama kendimi yabancı bir ortamda bulmuşum, pahalı, çirkin sanat eserlerinin arasında dururken, bisiklet şortu giymiş, sanki şakanın hedefi benmişim gibi muzip bir gülümseme takınan rastgele bir kız yüzünden soğukkanlılığım daha da sarsılıyor. Neden bunu bu kadar seksi bulduğumu sorma. Öyle işte.

Sarsılmaz, kahverengi gözlü bakışları bir an güven saçıyor, ama sonra sanki kızarıyormuş gibi başka yere bakıyor. Tek bildiğim, büyüleyici olduğu. Gen havuzunda piyangoyu kazanamayanlar için haksızlık bu. Dudak üstündeki minik yara izi bile gizemini artırıyor. Sanki bir şeyler yaşamış gibi görünüyor. Ve odanın bir ucundan diğer ucuna acele etmeden süzülüşü beni aptalca bir transa sokuyor. Bir keresinde on altı yaşında bir kızı evlat edinen bir ailenin yanında kalmıştım. O da tıpkı June gibi, koşullar ne olursa olsun her zaman sakin ve kaygısız görünürdü.

Sanki June benim için fazla havalı olduğunu biliyormuş gibi, kaskını takıp Savvy'ye bakıyor. “Teşekkürler, Savvy.”

"Bekle!" Bu kelime, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi ağızımdan fıskırdı.

June sırtını kapıya dayayarak onu hafifçe itti, gözleri bana.

Bu kız çok güzel. Ağızım kuruyor ve Savvy ile Callie'nin sanki önemli bir şey söylemek üzereymişim gibi bana baktığını hissediyorum. Sessizliğin her saniyesi on saniye gibi geliyor. Evet, gerçekten de gömleğim terden sırılsıklam oluyor.

"Dilini mi yuttun?" diyor June.

Hayır. Bir kedi hiç dilimi yutmadı. Ben her konuda ilk ve son sözü söyleyen adamım, bu beni başımı belaya soksa bile.

Onunla konuşurken kelimeler yavaş çıkıyor ama geliyorlar. Neredeyse...

June gülüyor. "Zaman doldu. Gitmem lazım." Dönüp, caddenin karşısındaki elektrikli bisikletlerine binen bir gruba el sallıyor.

"Bu çok acımasızdı," diyor Savvy, burnunu kırıştırırken Callie başını eğip beni inceliyor.

"İşte burada." Saçlarını at kuyruğu yapmış, yuvarlak tel çerçeveli gözlük takan genç bir adam, park bankında oturmuş ördekleri besleyen küçük bir çocuğun sırtını gösteren çerçeveli bir tabloyu havaya kaldırıyor.

"O altın rengi çerçeve, suyun üzerindeki güneşin yansımaları daha da belirgin hale getiriyor," der Savvy.

Callie başını sallar ve gözündeki bir damla gözyaşını siler. Beni ağlatacak ne tür bir resim olabileceğini hayal bile edemiyorum. Para, insanları aptalca şeyler hakkında mantıksız bir şekilde duygusal hale mi getiriyor?

At kuyruklu adam resmi tezgahın arkasındaki masaya koyar, camın üzerine köpük, çerçevenin üzerine ise karton köşe koruyucuları yerleştirir. Resmi streç filmle sarar ve daha fazla dolgu malzemesi olan bir kutuya koyar, ardından Callie kredi kartını okuturken bana uzatır. Sıfırların sayısını görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Bir yılda kazandığım paradan daha değerli bir resmi taşımakla mı görevlendirildim?

"Teşekkürler, Bayan Rawlings. Umarım beğenirsiniz," diyor Savvy. "Tanıştığımıza memnun oldum, Flynn."

"Teşekkür ederim," diyorum, iyi davranışlarımdan puan kazanmak için gereğinden fazla yüksek sesle.

Callie hafif bir gülümsemeyle karşılık verir, sonra kapıya doğru öncü olur.

"En son ne zaman biri seni alışverişe götürdü?" diye soruyor, ben de tabloyu arabanın arkasına yerleştirirken.

"Yasal olarak mı?"

Gözlerini devirir. "Evet. Yasal olarak."

"Hatırlamıyorum. Belki de hiç."

"Beni takip et." Tam ters yöne doğru koşmaya başlıyor. Yaşına göre kısa bacakları oldukça hızlı hareket ediyor.

Resmini, birinin çalabileceği arabanın arkasına bırakmakla bir sorunu yok mu? Oradan anında çalacak birkaç kişi tanıyorum. Çok uzun zaman önce, ben de o insanlardan biriydim.

Üçüncü Bölüm

Flynn

BAYAN RAWLINGS beni lüks bir giyim mağazasına götürür. Alışverişi pek sevmem ama eminim burası bir hapishane hücrelerinden çok daha güzeldir. Kapıyı açıp o içeri girerken sokağa bir göz atarım.

"Hemen dönerim," diye mırıldanıyorum, June'un bir heykelin önünde tur grubunun fotoğrafını çektiği blokun sonuna bakarak. "Söz veriyorum," diye ekliyorum, Callie'nin iznini beklemeden kaldırımda koşmaya başlıyorum ve caddeyi geçiyorum, bana çarpmamak için frenlere basmak zorunda kalan BMW'deki adama özür dilercesine el sallıyorum.

"Bırak ben çekeyim," derim June'a, o da bisikletleriyle poz veren grubun fotoğrafını çekmek için telefonunu kaldırırken.

Bana gözlerini kısarak bakar.

"O zaman sen de fotoğrafa girebilirsin," derim, telefonunu alıp fotoğrafa girmesini işaret ederek başımı sallarım.

"Fotoğrafta olmam gerekmez..." diye başlıyor.

"Sadece teşekkür et ve oraya git." Galerideyken sahip olduğumdan çok daha fazla özgüvenle gülümsüyorum.

O ortada yerini aldı, ben de birkaç fotoğraf çektim. Sonra turistlerden biri ona yakındaki bir restoran hakkında soru sordu, ben de hemen kendimi onun rehberine ekledim; komik bir selfie de ekledim, ardından telefonuna bu akşam saat sekiz için bir hatırlatma ayarladım: *Galerideki seksi adam Flynn'i ara.*

Telefonu ona geri verdiğimde gülerek "Teşekkürler" diyor. "Onları arka planda bir selfie çekecektim. Bu turların geleneksel fotoğrafıdır. Sen bunu mahvettin."

Omuz silktim. "Bu daha akılda kalıcı olacak."

"Neden?" Telefonunu çapraz askılı çantasına koyar. "Çünkü bunu kimin çektiğini her zaman hatırlayacaksın."

"Öyle mi?"

Giyim mağazasına doğru bir göz atıp mırıldanıyorum, "Evet. Bu arada, ben Flynn'im. Gitmem gerek ama eminim yine görüşürüz."

"Buna güvenme. İkiz Şehirlerde dört milyona yakın insan yaşıyor."

Sokağın karşısına koşarak geçtim, sonra ona dönüp baktım. "Oh, buna güveniyorum."

June alt dudağını ısırp sırtıyor. *Geri döndüm!* Galeride yaşadığım geçici beyin arızası ortadan kalkmış.

Sıkıcı müzik, keskin bir kolonya kokusu ve fazlasıyla katmanlı görünen erkek giyim ürünlerinin sergilendiği mağazaya girdiğimde Callie ortalıkta yoktu. Kim şort ve deri mokesen ayakkabıyla aynı anda iki gömlek ve bir ceket giyer ki?

"Yardımcı olabilir miyim?" Boynuna bir mezura asmış kel bir adam, şişkin burnunun üzerine oturtulmuş okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.

"Bu boyda bir kadın arıyorum." Elimi omzuma doğru uzatıyorum. "Sarımsı gri saçlı ve... oh, işte orada. Boş verin," diyorum ve onun yanından geçip, kolları giysilerle dolu bir vitrinin yanında duran Callie'ye doğru ilerliyorum.

Bana sormadığı bir soruyla bakıyor. Onu okumakta gerçekten iyiye gidiyorum ve bu daha ilk günüm.

"Bisiklet kasklı kız, galerideki kız mı? Benden kendisinin ve turistlerin fotoğrafını çekmemi istemişti."

"Hoş geldiniz. Size bir deneme kabini ayarlayayım mı?" Barbie'ye benzeyen genç bir kadın, Callie'den erkek kıyafetlerini alırken soruyor.

"Teşekkürler," diyor kadına.

"Bay Rawlings bizimle burada mı buluşacak? Çünkü bu kıyafetler benim tarzım değil."

"Flynn," diyor Callie, "senin bir tarzın olduğunu sanmıyorum, ama sana bir tane bulacağız."

"Kot pantolon, tişört ve siyah botlar bir tarzdır. Muhtemelen en klasik tarzdır," diyorum.

O beni görmezden gelerek giysi raflarını incelemeye devam ediyor.

Ben de itaat ediyorum. *Hadi, hadi*. Kıyafetleri dene. O en beğendiklerini seçiyor ve biz de, arkadaşlarımla yanında giymek istemediğim için üniforma dediğim bir sürü çanta ile oradan ayrılıyoruz. Muhtemelen üzerimden çalarak satarlardı.

"Dostum, bir dükkân mı soydun?" diye soruyor Monroe, ben apartman kapısını açıp kıyafet torbalarını yatağım olarak da kullandığım kanepeye attıktan sonra.

Burası her zaman yumuşatıcı kokuyor. Monroe'nun kız arkadaşı Naomi, Monroe'nun tüm kıyafetlerinin benzin ve kir koktuğunu düşünüyor. O bir dizel tamircisi, bu yüzden bu mantıklı. Şahsen, yumuşatıcı ya da aşırı parfüm kokusuna tercih ederim.

"Hayır," diyorum, Monroe bulaşıkları yıkarken buzdolabından bir bira alıyorum çünkü bulaşık makinemiz yok ve burası temiz olmazsa Naomi sinirleniyor. "Bir müşterinin arabasını gezintiye çıkardım ve yakalandım. Yani şimdi, büyük hırsızlık suçlamasıyla yargılanmak istemediğim sürece, o benim canımı yakacak, ki olan bu değil. Ama bana kim inanacak ki?"

Monroe bulaşıkları ovmayı bırakır. "Yani seni alışverişe mi götürdü?"

"Hayır. Karısı götürdü."

"Onun karısıyla yatıyor musun?"

Dudaklarımla arkasından sırıtırım. "Hayır. Söylenene göre seks sevmiyormuş. Bence bu, sadece zengin insanlara özgü bir sorun. Belki de kral gibi paranız olduğunda, bu seksten daha tatmin edicidir." Omuz silkmeden önce biramdan uzun bir yudum alıyorum. "Bizim gibi fakir insanlar sevişmek zorundayız. Bu, gerçekten de karşılayabileceğimiz tek zevk biçimi."

Monroe kıkırdar. "Yüzde yüz. Peki, seni evlat mı ediniyorlar, ne oluyor? Neden ne giydiğine bu kadar önem veriyorlar?"

“Mmm, bu aklıma bir şey getirdi.” Biramı tezgaha koyup, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ‘*ilham perisi*’ni aratıyorum. İşimin Zeus ve Mnemosyne ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, o yüzden ikinci tanıma bakıyorum. *Yaratıcı bir kişi için ilham kaynağı*. “Bu zengin herifin karısının ilham perisiyim,” diyorum. “Göl manzaralı eski bir malikanede yaşıyorlar. Kocaman bir garaj. Lüks arabalar. Ve sanırım adam, karısının intihar edeceğini düşünüyor ve beni onu ilham vermek için tuttu... Bilmiyorum. İntihar etmemesi için mi? O yüzden bana giymem için kıyafetler aldı. Saçma sapan kıyafetler.”

Çantaları, kitap yığınının üstündeki vazoda duran sahte bitkiler ve tombul bir adamın taş heykeli gibi tuhaf şeylerle dolu sehpa boşaltıyorum. Buda ya da onun gibi bir şey. Hepsi Naomi’nin. “Bu gömlek beş yüz dolardan fazla,” diyorum, üzerinde tuhaf desenler olan limon yeşili bir bowling gömleğini kaldırarak. Denizatı olabilirler. “Baskılı ipek. Hiç duydun mu?”

“Çok çirkin,” diyor Monroe.

“Biliyorum. Bir de keten pantolon.” Callie’ye *ilham* vermediğim zamanlarda asla giymeyeceğim açık gri pantolonu kaldırıyorum. “Keten, üzerinde uyuduğun ya da ağzını sildiğin bir şey değil mi?”

Gülerek, başını sallarken ellerini havluyla kuruluyor. “Bilmiyorum dostum. Keten alacak param hiç olmadı.”

“İtalyan deri loaferlar.” Ayakkabıları kutudan çıkarıyorum. “Mağazadaki bayan çorapsız giymemi söyledi. Beni çorapsız deri ayakkabı giyerken hayal edebiliyor musun?” Onları kanepeye atıyorum ve ellerimi belime koyup preppy gardırobun geri kalanını incelerken iç çekiyorum. Bu iş bittiğinde bunları ne kadara satabilirim acaba?

“Bu zengin kadına ilham vermek için ne yapıyorsun?” diye sordu.

“İyi soru. Bugün onu çerçevelettirdiği bir tabloyu almak için bir galeriye götürdüm. Sonra bu kıyafetleri aldık. Ondan sonra minibüsü dükkana geri götürdüm, keyfi sürüş olayından dolayı patronumdan azar yedim. Ama sonra bana sarıldı, ki bu rahatsız ediciydi, ve Bay Rawlings’in bana iyi geleceğini söyledi.” Kıyafetlerle kaplı kanepeye yığıldım.

“Onlar için ne kadar süre çalışman gerekiyor?”

“Bilmiyorum.”

“Bu ilham perisi işinin ücreti ne kadar?” Monroe bir paket Doritos açar.

“Hiçbir fikrim yok. Bu konuda pek bir seçim şansım yoktu. İhtiyaçlarımın karşılanacağını söyledi. Bu ne anlama geliyorsa.”

Monroe, bakışları yere sabitlenmiş halde, cipsini yavaşça çiğniyor.

“Ne?” diye soruyorum, çünkü o bakışı tanıyorum. Bana bir şey söylemiyor.

“Seni yanlarında yaşamaya zorlamamalarına şaşırdım.”

“Neden onlarla yaşayayım ki?” Giysileri çantalara geri tıktırıp kahve masasının altına itiyorum, böylece Naomi, ben onun aklını okumadan önce bana somurtarak o sinir bozucu boğaz temizleme hareketini yapmasın.

“Yani,” Monroe omuz silkiyor, “eğer sana bir oda teklif etselerdi, işe asla geç kalmazdın ve gerçek bir yatağın olurdu. Muhtemelen kendi banyon da. Kira bedelsiz.”

“Hapishane gibi hissederdim; biri sürekli beni inceliyor olurdu.”

“Naomi gibi mi?”

Kaşlarımı çattım. “Dur tahmin edeyim. Burada yaşadığını kabul etmek istemese de benim gitmemi istiyor, sen de gizlice onun burada yaşamasını istemiyorsun. Ben senin son savunma hattınım. Tampon bölge. Eğer taşınırsam, o senin mobilyalarını değiştirecek ve sulanması gereken bitkiler alacak. Amazon, üzerinde onun adı yazılı paketler teslim edecek. Ve o buradayken kendi dairenizde tualete gitmen yasaklanacak. Oh, dur. Bu zaten oldu.”

“Bu tamamen doğru değil,” diye mırıldanır, ağzına bir cips atarak.

“Yalan söylemeyi kes. Haklı olduğumu biliyorsun. Geçen hafta, o küvette banyo yaparken sen de sokağa koşup benzin istasyonunda tuvaletini yaptın, çünkü onun yanında o kadar güçsüzsün ki, her ay parasını ödediğin o lanet tahtaya oturup işini göremezsın. Rawlings’lerin garajında tuvalet var. Bir gün sen de öyle olacaksın.”

“Hiç kız arkadaşı olmamış bir adamın sözü.”

“Ben seks yapıyorum,” diyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirerek.

“Evet, peki, ben prezervatif takmak zorunda değilim.” Monroe poşetin ağzını klipsle kapatıp buzdolabının üstüne geri koyar. “Ve her gece yiyecek avlayan bir mağara adamı gibi dışarı çıkmak zorunda da değilim.”

tavlama cümleleri yok. Erkek arkadaşım ya da kocam, kız arkadaşının içindeki sikimi bulup beni fena halde dövecek mi diye merak etmek yok.” Bunun alçakça bir darbe olduğunu bilerek bana bakıyor. “Yani,” diye devam ediyor, “ara sıra sıçmak için sokağa koşmak zorunda kalsam bile, bu senin durumundan yine de daha iyi.”

“Bilmeni isterim ki, bugün biriyle tanıştım. O, aradığım kişi olabilir.”

Gülerek, sıska kıcını yıpranmış kahverengi deri koltuğa çökertir.

“Şüpheliyim, ama anlat bakalım.”

“Neden şüphe ediyorsun?”

“Çünkü çok erken paylaşma gibi berbat bir alışkanlığın var.

Ona koruyucu ailede büyüdüğünü söyledin mi?”

“Hayır.”

“Kaç kez kırık yaşadığını biliyor mu? Göğsünde ve sırtında kaç tane yara izi olduğunu? Bütün o saçmalıkları?”

“Hayır.”

“Vay canına, bu harika. Ne hakkında konuştunuz?”

“Fazla bir şey konuşmadık. Bisiklet turu rehberi falanmış. Grubu onu bekliyordu, benim de yanımda Bayan Rawlings vardı. Ama numaramı aldı, eminim bu akşam beni arar. Tahminimce sekizi biraz geçte falan.”

“Sekizden biraz sonra mı?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Sadece bir tahmin.” Gülümsedim.

“Seksi mi?”

“Seksi, onun için doğru kelime değil. Doğal bir güzelliği var. Aşırı süslenmemiş. Kendisinde sahte hiçbir şey yok. Dudaklarının üstünde sevimli, küçük bir yara izi var.”

“Dudak üstünde bir yara

izi mi?” Başımı salladım.

“Sanki biri ona vurmuş gibi mi?”

Omuz silktilim. “Ya da bisikletten düşüp yüzüstü

yere çarpmış gibi.” Yüzünü buruşturdu. “Ah.”

Gülüyorum. “Bu bir yara izi, yeni bir kesik değil. Bugün olmuş bir şey değil.”

“Belki de dudak yarığı ya da damak yarığı ameliyatından kalmıştır.”

“Ha? O da ne, bunu nereden biliyorsun?”

"Çünkü liseyi bitirdim. Ve okuyabiliyorum." "Siktir git.

Ben de okuyabiliyorum."

"Evet, üçüncü sınıf seviyesinde."

"Ben senden daha iyi bir tamirciyim ve hiç resmi eğitim almadım."

Omuz silkiyor. "Belki. Ama ben gerçek bir tamirciyim, sen ise bir ilham perisisin. O zengin adam seni işe aldığında ilham perisinin ne olduğunu bile bilmiyordun eminim."

Ona orta parmağını gösteririm, ama gülümsemeden edemem.

Monroe beni çok iyi tanıdığı için gülüyor. "Çarşaf larımı yıkamam lazım," diyor, ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatarak. "Temiz çarşaf lar kızımı azdırır." Kanepenin önünden geçerken sırtıyor.

Sonraki bir saatimi motor tamiri ile ilgili YouTube videolarını düşüncesizce tıklayarak geçirdikten sonra, dondurulmuş bir burritoyu mikrodalgaya atıp bir bira daha alıyorum. Naomi kapıdan içeri giriyor, topuklu ayakkabılarını çıkarırken ve dalgalı sarı saçlarını bir kulağının arkasına atarken bana bakıyor.

"Oh, merhaba," diye mırıldanıyor.

"Oh" derken, "*Oh, hâlâ burada mı yaşıyorsun?*" demek istediği bellidir.

"Oh, merhaba," diye tekrarlıyorum, sanki "*oh, hâlâ burada mı yaşıyorsun?*" der gibi.

Monroe benim arkadaşım olduğu için onun kız arkadaşını sevmek istiyorum, ama o çok yargılayıcı. Her şeyi yapma şekli her zaman doğru yoldur, sanki banyo havluları dikey olarak katlanmak zorundaymış gibi. Ben aynı fikirde değilim; havluların katlanması gerekmiyor. Konuşurken de sanki herkese tepeden bakıyormuş gibi bir ses tonu kullanıyor. Monroe'ya karşı konuşurken hariç; o zaman her cümlesini abartılı bir balık dudaklı öpücükle bitiriyor ve kızgın bir anne gibi onun çenesini sıkıyor.

"Kanepede yaşamaktan bıkmadın mı? O şeyin üzerinde yiyorsun, uyuyorsun ve içiyorsun," diyor ve buzdolabını açıyor.

"İlgine teşekkürler. Bu kanep e hayatımdaki tek istikrarlı şey gibi geliyor. Onu ya da bu daireyi terk etmeyi hayal bile edemiyorum," diyorum, sırf onu sinirlendirmek için.

Kafasını buzdolabından çıkarır ve burnunu kırııştırır. "Bunun ne kadar acınası geldiğinin farkında mısın?"

"Yürek burkan mı demek istedin? Sahip olduğum tek şey eski bir kanep e ve dünyanın en iyi arkadaşı. İkisi olmadan hayatta kalamazdım. Monroe ile on üç yaşındayken aynı koruyucu ailede kaldığımızı biliyor muydun?"

Sonra birkaç yıl önce bir benzin istasyonunda karşılaştık. Ben arabamda yaşıyordum. O beni evine aldı. İşte bu tür bir dostluk ömür boyu sürer.” Burritomdan bir ısırık alıyorum ve o bana somurturken yavaşça çiğniyorum.

“O nerede?” diye soruyor, buzdolabının kapısını çarpıp yatak odasına doğru ilerliyor.

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten sesle çaldığı anda gülüyorum:
Kendimi ihlal edilmiş hissediyorum

Saat sekizi iki dakika geçiyor. O olmalı. Ben de numarayı arıyorum.

“Biri sana mesaj attığında, onu aramazsın. Bu hoş değil. Mesajlaşmanın amacı, insanları aramak zorunda kalmamaktır,” diyor, bana sinirliymiş gibi davranmaya çalışsa da sesi bir şarkı gibi geliyor. Naomi’nin rakibi olamaz.

Onu rehberime eklemek için hoparlörü açtım. “Neredesin?”

“Kendini rehberime ekleyip, seni aramak için telefonuma hatırlatma ayarlamaman bana hakaret ettiğini düşünüyorsan, bunun çözümü benim nerede olduğumu sormak mı? Ailem bana bundan daha iyisini öğretti.”

“Ne şanslısın. Bana bir şey öğretecek ailem ya da başka kimse yoktu. Muhtemelen bu yüzden seni ihlal etmekte tereddüt etmedim.”

“Bu çok üzücü,” diyor.

“Üzülmeni ya da benim için kötü hissetmeni istemiyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum.”

Gülüyor. “Tamam. Dikkatimi çektin. Şimdi bununla ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum,” diyorum, tabağımı ve boş bira kutumu mutfığa taşıırken telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum. “Hâlâ aradığına inanamıyorum. Bugüne kadar hiç düşen yıldız yakalamamıştım.”

“Kayan yıldız *ben miyim?*”

“June, sen bulutsuz bir gecede, şehirden yüz mil uzakta, koca galaksisin.”

“Bu...” Bir an durur, beni merakta bırakır. “Bu gerçekten çok tatlı.”

Gülümsüyorum, ne yaptığımı hiç bilmediğim için kendimi harika hissediyorum, ama *tatlı* olmanın iyi bir şey olduğunu biliyorum — ve bu benim hiç olmadığım bir şey.

“Ama,” dedi. “Bilgin olsun, aramadım. Mesaj attım.”

“Ama buna gerek yoktu. Hadi yapalım şunu. Soyadın ne, June?”

“Malone.”

“June Malone.” Adının dilimden dökülüşünü seviyorum, neredeyse grup fotoğrafını çektikten sonra dudağını ısırırken gülümsemesini sevdiğim kadar.

“Soyadın ne, Flynn?” Sorusunda hafif bir mizah var.

Beni karşı konulmaz bir şekilde eğlenceli mi buluyor? Umarım öyledir.

“Morley.”

“Yaşın?”

Benden hoşlanıyor.

“Yirmi beş. Sen?”

“Yirmi altı.”

“Ah be... Benim hep yaşlı kadınlara zaafım olmuştur.”

Ben kanepeye yığılırken ve su lekeli tavana bakarken o kıkırdıyor.

“Galeriye kız arkadaşınla mı gittin?”

“Ha?”

“Yaşlı kadınlara ilgisi olduğunu söylemiştin. Ayrıca anne babanın olmadığını da söylemiştin. Öyleyse galeride seninle birlikte olan kadın kimdi?” “Galerideki kadının benimle olduğunu kim söyledi ki? Belki de sadece aynı anda oradaydık.”

“Öyle mi? Öyleyse galeriden ne aldın?” “Hiçbir şey. Orada o kadınla birlikteydim.”

June’un kahkahası, sanki damarlarımı dolduran üçüncü bir bira gibi, her yerimi ısıtıyor.

“O benim patronum. Ya da patronumun karısı. Kim sorumlu tam emin değilim.

Bu yeni bir iş.”

“İşin ne?” “Bir ilham perisiyim.”

“Ne?”

“Bir ilham perisi. Bu...”

“İlham perisinin ne olduğunu biliyorum. Ama bunun bir iş olduğunu bilmiyordum.”

Harika. June sadece güzel değil, aynı zamanda zeki de.

"Zenginler," diye homurdanıyorum. "Kendi başlarına hiçbir şey yapamıyorlar. Depresyonda mı, intihara meyilli mi, ne durumda bilmiyorum, ama ona yaşamak için ilham vermem gerekiyor. Bu, kocasının işi olmalı. Bir arkadaşının. Bir kardeşinin. Kelimenin tam anlamıyla, hiç tanımadığı garip bir adam dışında herhangi birinin."

"Vay canına. Bu çok üzücü. Bir terapist ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Umarım ilham perisi derken kastettikleri bu değildir," diyorum. "Benim terapim, ona ne kadar korkunç olduğunu düşündüğü şeyin üstesinden gelmesini söylemek olurdu. Bir malikanede yaşamak gerçekten zor olmalı. Asla para konusunda endişelenmemek. Her gün kitap okuyup sanat eseri satın almak. Biraz çimlere dokun, bayan. Gerçek sorunları olan insanlar var ve kocan sana bir ilham perisi tuttu. Lanet olası saçmalık."

"Tamam o zaman. Bana gerçekte ne hissettiğini söyle,"

diyor June. "Aynı fikirde değil misin?"

"Onları tanımıyorum, bu yüzden servetlerine bakarak yargılayamam," diyor.

"Yapabilirsin. Aramızda kalır."

"Peki, sen zengin olsaydın, insanların seni bu yüzden yargılaması adil olur muydu?" diye sorar.

"Kesinlikle, çünkü muhtemelen haklarını bilmeyen bir pislik olurdu." Kız kıkırdar. "Bunun aksine..."

"Hey, beni *henüz* tanımıyorsun bile." "Doğru."

"Neredesin? Birlikte takılalım," diyorum. "Geç oldu, Flynn."

"Kahretsin. Yirmi altı, yeni kırk mı oldu? Geç mi? Saat sekizi biraz geçti."

"Kibar olmaya çalışıyorum."

"Kibar mı? Benimle takılmak istemediğin için mi? O zaman neden aradın... mesaj attın. Neden mesaj attın?"

"Beni baştan çıkarman için sana bir şans vereyim dedim." "Bunu başaramadığımı mı ima ediyorsun?"

"Peki, kendini nasıl değerlendirirsin?"

"Aramayı sonlandırmadın, o yüzden harika gidiyorum derim." "Gitmeliyim, Flynn."

O galeriden çıktığında olduğu gibi bir panik dalgası beni sardı ve donakaldım. “Çok güzelsin.”

Hemen cevap vermedi. Neden bunu söyledim ki? Güzel olduğunu bildiğinden eminim. Nasıl bilmez ki? Gözlerimi kapattım ve avucumun içini alnıma bastırdım.

“Dinliyorum,” diyor.

Gözlerimi açtım ve zihnimde başka bir şey bulmaya çalıştım.

Ona güzel olduğunu söyledikten sonra ne demeliyim?

“Ben de dinliyorum. *Teşekkür etmelisin* ya da bana da iltifat etmelisin.” Sözler beynimden uygun izni almadan ağzımdan dökölüyor. Eğer alaycı sözleri sevmiyorsa, başım belada demektir.

“Uzunsun,” diyor.

“Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum.”

June kıkırdar ve ben *dik* otururum.

“Harika bir gülüşün var,” derim.

“Teşekkürler. Grup fotoğraflarında iyi çıkıyorsun,” diye cevaplıyor.

Yüzümdeki sırıtışımı engelleyemiyorum. “İyi anlaşıyoruz.

Bence bu sohbeti akşam yemeğine taşımamız.” “Ben yedim bile.”

“Peki tatlı yedin mi?”

Birkaç saniye sonra, “Yemedim,” diyor.

“Yirmi dakika sonra Sebastian Joe's'ta buluşalım.”

“Bilemiyorum...” Sesindeki tereddüt, göğsümdeki paniği kışkırtıyor. Neden bende böyle bir etki yaratıyor?

“Ben de bilmiyorum, June.” Ayağa kalkıp alışveriş poşetlerini tekmeliyorum, onu etkileyecek bir şey arıyorum. “İşte bu yüzden dondurma yiyip bunu öğrenmeliyiz.”

“Neyi öğrenelim?” diye gülüyor.

“Neye ihtiyacın varsa onu öğrenmek için. Benimle buluş, sana söz veriyorum, saat 10'dan önce cevabını alacaksın.” Çantadan bir gömlek çıkarıp alışkanlıktan kokluyorum.

Yeni gömlekler gerçekten çok güzel kokuyor. “Tuhaf bir şey yok mu?” diye soruyor.

“Oreo ya da fıstık ezmesi alacağım. Tarçın ya da mocha gibi tuhaf bir şey yok.”

“Ben onu kastetmedim.”

"Biliyorum. Kapıdan çık gitsin. Fazla düşünme." Telefonu kulağımdan çekip gömleğimi çıkarıyorum.

"Peki," diyor.

Yine, o kaçınılmaz gülümseme yüzüme yayılıyor.

Dördüncü Bölüm

Haziran

"NEREYE GİDİYORSUN?" diye soruyor oda arkadaşım Ally, ben banyoya girerken o küvetin kenarında bacaklarını tıraş ediyor.

"Dondurma almaya."

Ben dudak parlatıcımı sürerken o bacaklarından gözlerini kaldırıyor.

"Randevun mu var?"

"Hayır." Dudaklarımı birbirine sürtüp aynadaki yansımasına bakıyorum. "Sadece dondurma."

"Bir erkekle
mi?"

Gülümsüyorum.
m.

"Juju, bunu söyleyip öylece gidemezsin. Kim o? Nasıl tanıştınız? Yakışıklı mı? Tabii ki yakışıklı. Seksi mi? Zengin mi? Basketbolcu mu?"

Kıkırdıyorum ve dudak parlatıcımın kapağını kapatıyorum. "Tur sırasında tuvalete gitmek için galeride durduğumda tanıştım onunla."

"Oh, demek sanata meraklı. Bu da zengin olduğu anlamına gelir." Kum sarısı saçlarını omzunun üzerinden atar ve takma kirpiklerini bana doğru kırıştırır.

"Hayır. Kesinlikle zengin değil. Patronuyla birlikte oradaydı."

"Peki ne iş yapıyor?"

"Emin değilim," diyorum, bütün gün örgülü kaldığı için dalgalı olan saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Ally bir "ilham perisi" hakkında çok fazla soru soracaktır. Ve henüz anlamadığım bir şeyi açıklamak, geç kalmama neden olacaktır.

"Kendine dikkat et. Eve geldiğinde tüm detayları anlatmanı istiyorum. Tabii onun evinde kalmazsan." Jiletini yıkıyor.

"On buçukta evde olurum. Olmazsam polisi ara." "Biber gazın var mı?"

"Tabii ki," diye bağırıyorum, odamdan çantamı alıp kapıya doğru yönelirken. "Güle güle."

Apartmanımızın alt katındaki kuaför salonunun yanındaki çıkışa giden beton merdivenlerde parmak arası terliklerim şapır şapır ses çıkarıyor. Beni alacak araç kaldırırma yanaştığında, kilitli kapıyı iterek açıyorum ve heyecanla aracın arkasına atlıyorum.

On dakika sonra Sebastian Joe's'a varıyorum. Flynn dışarıda, elleri koyu mavi kot pantolonunun ceplerinde. Bu pantolon, daha önce giydiği yırtık ve lekeli kot pantolona kıyasla yepyeni görünüyor. Şoförüm durduğunda Flynn başını kaldırdığında, koyu renkli dalgalı saçları gözlerine düşüyor. Elini yumuşak bir hareketle gözlerinden saçlarını çekiyor. Flynn, beni hem meraklandırıran hem de aynı zamanda bir tehlike işareti gibi hissettiren gizemli bir şekilde seksi.

Arabadan indiğimde, "Korkup vazgeçmedin," diyor.

"Komik. Ben de tam sana aynı şeyi söyleyecektim." Telefonumu çapraz çantama koyup, siyah, dar kesim kısa bluzumu düzeltiyorum.

Flynn beni yavaşça ve takdirle süzer; bakışları sonunda yüzüme konduğunda yüzüm kızarır.

"Sadece tek top dondurma alacak kadar para getirdim," diyor ve kapıyı açıyor.

"Ben ödeyebilirim." Onun yorumuna ve içeri girmek için yanından sıkışarak geçmek zorunda kalmama gülüyorum, sanki onun amacı beni kendisine sürtünmekmiş gibi.

"Bu beni pisliğin teki yapar," diyor.

"Öyle mi olurdu?" Dönüp ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısarak bakıyorum.

Kısa kollu gömleğinin yakasını düzeltir. Gömleğin arkasına uzanırım ve daha kaliteli mağazaların kıyafetlerine taktığı gibi, altın bir çengelli iğneyle tutturulmuş bir etiket bulurum.

"Bırak," diyor ve etiketi gömleğin içine sıkıştırıyor. "Seni gördükten sonra patronum beni alışverişe götürdü. Ama kovulursam kıyafetleri iade edeceğim. En az üç aylık kiraya bedel."

Şaka yapmadığını fark edince gülümsemem bir an için kaybolur. Gömlek konusunda değil.

Bir top dondurma hakkında da değil.

"Ne alırsınız?" Tezgahın arkasındaki genç kız sorar.

Flynn, önce benim sipariş vermemi işaret eder.

"Bir kase tuzlu karamel dondurma alayım lütfen." "Bir top fıstık ezmeli," diyor Flynn. "Külâh içinde."

Ona gülümsüyorum, o da bir saniye gülümsüyor, sonra hemen "Lütfen!" diye bağıyor.

O cebinden parayı çıkarırken gülmeme engel oluyorum. Paralar, çamaşır makinesinden çıkmış gibi buruşmuş ve solmuş.

Kız ona para üstünü verir ve dondurmalarımızı koyar.

"Teşekkürler," diyorum, o da kapıyı tekrar açıp dışarıdaki bir kafe masasına oturmamızı sağlıyor.

"Rica ederim." Dondurmasını yalıyor.

"Buralarda mı oturuyorsun?" diye soruyorum.

Flynn başını sallıyor ve bir kez daha dondurmasını yalıyor. "Bunu söylemek için henüz çok erken. Sana güvenebilir miyim, henüz bilmiyorum. Eve gitmeden önce bana bir daha sor."

O...

Komik.

Yakışıklı.

Ve bence istemeden de olsa çekici. Kesinlikle zeki.

"Müz olarak çok deneyimin var mı?" Kaşlarını kaldırıyor. "Neden? Birine mi ihtiyacın var?"

Omuz silkerim, çenemi indirip dondurmamı izlerken kaşığımı içine daldırırım. "Kim biraz ilhama ihtiyaç duymaz ki?"

"Ben."

"Hayır mı?" Başımı yana eğiyorum.

"Ben intihara meyilli değilim."

"İlhamın sadece intihara meyilli insanlara özgü olduğunu sanmıyorum. Sanatçılar ilhama ihtiyaç duyar."

"Patronumun galeriden aldığı tablonun onun tablosu olduğunu sanmıyorum."

"Şey," June omuz silkiyor, "belki de değildir. Yine de, bazen insanlar yolunu kaybetmiş gibi hissederler ve ilham, tekrar yoluna girmek için bir yol haritası olabilir. Belki de yolunu kaybetmiş gibi hissediyordur."

"O milyarlarca dolarlık bir servete sahip. Paranın mutluluğu satın aldığını söylemiyorum, ama kaybolmuş hissetmesi için ne sebebi olabilir ki?"

"Biliyorsun," kaşığımı dudağıma birkaç kez vuruyorum, "para dünyadaki tüm sorunları çözmez."

"Yüzde yüz katılıyorum," diyor. "Ama bence dünyadaki paranın çoğunu biriktiren insanlar, paranın dünyadaki sorunları çözdüğünü düşünüyor. Yoksa neden biriktirsinler ki?"

"Güvenlik için, sanırım." Omuz silktim. "Ama tüm hastalıkları iyileştirmez." Başını salladı. "Ama para tıbbi bakım satın alır."
"Yalnızlık."

Yine başını sallıyor. "Herkes zengin arkadaşlar edinmek ister. Yalnız kalmak için bir neden yok."

"Aşk."

Gülüyor. "Kaç tane yaşlı zengin adamın genç, seksi kız arkadaşları ve eşleri olduğunu gördün mü?"

"O aşk değil."

"Eminim kadınlar parayı *seviyor*, yaşlı adamlar da... " Boğazını temizledi. "Şey, diyelim ki yatak odasında ilgi görmeyi seviyorlar."

"Bu aşk değil. Bu şehvet. İnsanlar yatak odasında bazı şeylere şehvet duyarlar. Paraya şehvet duyarlar. Tatmin olmak, sevdiklerini özlediğinde göğsünde hissettiğin o acıyla aynı şey değildir."

"Bu, ilk randevu için fazla derin bir konuşma gibi mi geliyor?" diye sordu.

"Öyle mi?" Gözlerimi genişletirim. "Bunun bir randevu olduğunu mu düşünüyorsun?" Hassas dişlerime çarpan dondurma parçasını çiğnerken mırıldanırım.

"Kaza mı geçirdin yoksa kavga mı ettin?" diye soruyor, benim dudaklarımdaki yara iziyle aynı yerde, kendi dudağını işaret ederek.

"İkisi de değil. Doğuştan dudak yarığım var ve bu da onu düzeltmek için yapılan ameliyatın izi."

"Vay canına. Monroe haklıymış." Dondurma külahını ısıyor. "Monroe kim?"

"Oda arkadaşım."

"Oda arkadaşına benden bahsettin mi?"

"Belki." Gözlerini başka yere çeviriyor, ama yüzündeki o küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Belki de insanlara bunun bir kavgadan kaynaklandığını söylemeliyim. Bu daha havalı, değil mi?" diye soruyorum, sadece tepkisini görmek için.

"Yani..." Omuzlarını silker. "Bu senin yaran. Ne dersen de. Benim de kendi hikayelerim var."

"Yara izleri hakkında mı?"

Flynn dondurmanın geri kalanını ağzına tıkar ve tişörtünü kaldırarak, farklı boyut ve şekillerde yara izleriyle dolu göğsünü ortaya çıkarır. "Koruyucu ailede berbat muamele gördüm," diye mırıldanır çiğnerken. "Ama insanlara orduda olduğumu söylüyorum ve onların acıma duygusu, hizmetime duydukları minnettarlığa dönüşüyor. Çok daha havalı."

O tişörtünü indirene kadar gözlerimi göğsünden ayıramıyorum.
O kadar çok yara izi var ki.

"Gördün mü? Bana o acıma dolu bakışını atıyorsun," diyor.

"Sana acımıyorum. Yani, bu konuda yalan söyleme ihtiyacı hissetmen çok kötü." Gözlerimi ona kaldırıyorum. "Ama seninle dondurma yemek için buluşmaya evet dedim. Bunun seni ne kadar özel kıldığını bilemezsin."

Gülümsemesi genişliyor. Güzel, samimi bir gülümseme. Ve bana baktığında gözlerinin parlamasını seviyorum.

"Ama"—saatime bakıyorum, kendimi savunmasız hissediyorum, sanki ona olan ilgimi görebiliyormuş gibi—"gitmem gerek." Gitmem gereken bir yer yok, ama ilk başta ulaşılmaz gibi davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.

"Daha yeni geldik," diyor.

Ona boş kasemi gösteriyorum. "Dondurmamızı yedik. Artık kalmadı." Ayağa kalkıyorum.

"Sana eve kadar eşlik edeyim, böylece taksiye para ödemek zorunda kalmazsın." "Henüz o kadar güven ilişkisi kurmadık." Bardak ve kaşığı tuğla binanın köşesindeki çöp kutusuna atıyorum.

"Biz mi? Beni eve bırakmana izin verirdim," diyor, kullanılmamış peçeteleri cebine tikiştirerek.

Önce elini takip ettim, sonra da sinsi sırtışına baktım.

"Onları çöpe atacaklar. Ben evde kullanırım," diyor.

Bu adam...

"Bu sefer birine binip gideceğim. Ama dondurma için teşekkürler."
Çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

"*Bu sefer* demek, başka seferler de olacak demek."

Kahretsin.

Bunu ben söyledim.

Dudaklarımı sıkarken başparmaklarım telefonumun ekranında hareket ediyor. Sonra Flynn'e bakıp omuz silkiyorum. "Göreceğiz."

Çok seksi bir gülümsemesi var. "Peki, şimdi öpmeliyim mi yoksa araban gelene kadar beklemeli miyim?"

"Dur bakalım dostum. İlk buluşmada öpüşmem."

Kollarını göğsünde kavuştururken yüzü ekşir. "Peki ilk buluşmada ne yaparsın?"

"Bu ilk buluşmada dondurma yiyorum. Sen ilk buluşmada ne yaparsın?"

"Bilmiyorum. Ben randevuya çıkmam. Bu anı uyduruyorum." "Hiç randevuya çıkmadın mı?"

Beni bir saniye inceledi. Konuşmada garip bir duraklama oldu.

Ah! Keşke aklından geçenleri okuyabilsem.

"Çıkmadım," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bu seni özel hissettiriyor mu?"

"Yirmi beş yaşındasın ve *hiç* çıkmadın mı? Hiç kız arkadaşın olmadı mı? Hiç..." Onu tanımak için çok çaresiz görünmemek için daha fazla sorgulamaktan vazgeçiyorum.

Başını geriye doğru salladı. "Hiç ne yapmadım? Eğer merak ettiğin buysa, ben bakır değilim."

"Öyle demek istemedim." Yaklaşan siyah SUV'ye başımla selam veriyorum.

Flynn kızlarla takılır ve muhtemelen yürüyen bir cinsel yolla bulaşan hastalık kaynağıdır. Bilmek iyi oldu.

"Yanağa bir öpücük bile yok mu?" diye soruyor.

Gülümseyip başımı sallıyorum ve kaldırıma doğru bir adım atıyorum. "Üzgünüm."

"Peki ya yarın? İkinci bir randevu için çok mu erken?" "Bence bir tane yeter." Ona hızlıca bir bakış atıyorum.

"Ne? Hayır. Neyi yanlış yaptım? Yaranı sorduğum için mi? Umurumda değil. Aksine, bu seni daha güzel gösteriyor. Özel. Kendi yansımasına bakma fırsatını asla kaçırmayan ve kendini mükemmel sanan diğer sıkıcı kızlar gibi değilsin."

Aracım kaldırım kenarında durdu, ben de ona doğru yürüdüm ve kapıyı açmadan önce bir an durup ona döndüm. "Eğer kimseyle çıkmıyorsan, neden ben?"

Sanki soruyu anlamamış gibi gözlerini kısıyor.

“Flynn, daha hızlı olmalısın,” derim, kapıyı açarken.

“Beni nutku tutturman gerçekten benim suçum mu?”

Durup dinliyorum ama ona bakmıyorum.

“Zayıf hissetmeyi ve kelimelerimi karıştırmayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Bu gece seni düşünerek uykusuz kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Kimseyle çıkmayan bir erkeğin, benim açıkça oynamak istemediğim bir oyunun kurallarını öğrenmek isteyeceğini mi sanıyorsun?”

“Sorumu cevap vermedin.” Arka koltuğa tırmanıp kapıyı kapatıyorum.

Şap!

Flynn’in avucuyla camı tokatlayınca irkilirim. “Bu sadece bir his,” der, sözleri camın diğer tarafında boğuk bir şekilde duyulur. “Ve bu benden gelince çok şey ifade ediyor, çünkü duygularımı yıllar önce kapattım.”

“Beklememi ister misin?” diye sorar şoförüm.

Flynn’e bakıyorum ve dudaklarım seğiriyor, gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. “Hayır,” diyorum. Elimi kalbimin üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum. Eğer o, babamın hayatım boyunca beni uyardığı çocuk değilse, Minneapolis’e taşınmamın sebebi o olabilir. Yeni bir başlangıç. Sonsuz olasılıklar.

Beşinci Bölüm

Flynn

"DÜN GECE bu sabah altıda işte olman gerektiğini söylemiştin," diyor Naomi, mutfak ışığını açarak, çünkü o tam bir şeytan.

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak telefonuma uzanıyorum. Şarjı bitmiş, kabloyu çekiyorum ama fişe takılı değil. "Saat kaç?" diye mırıldanıyorum.

"Altı on beş."

"Siktir! Lanet olsun!" Battaniyeyi yere atıp kanepeden fırladım, banyoya giderken giysilerle dolu alışveriş poşetlerinden birini kapıp aldım. Tamamen boku yedim ve muhtemelen hapse gireceğim.

Bir dakikadan az bir süre sonra, kapıyı açıp kahve masasından telefonumu ve şarj kablosunu kapıyorum ve arkamda Naomi'nin sinir bozucu kahkahasının yankısı ve vanilyalı kahvesinin kokusu eşliğinde daireden kaçır gibi çıkıyorum.

Boktan kahverengi Ford Taurus'um çalıştırmaya çalıştığımda bana zorluk çıkarıyor, ama avucumu direksiyona ve gösterge paneline vurduktan sonra, gürültüyle çalışmaya başlıyor. Klima çalışmıyor, bu yüzden camları aralıyorum.

Rawlings'ler dairemde yirmi dakika uzaklıkta, tabii trafik yoksa. Yoğun saatlere denk geliyorum.

Otuz dakika sonra, caddenin karşısındaki berbat park yerimden eve doğru koşuyorum; gömleğimi pantolonuma sokup saçlarımı elime geçiriyorum. Daha önce dünyanın en hızlı işemesini yaparken ağızma sıkıdığım diş macunundan ağızımda hafif bir nane tadı kalmış.

"Lütfen iyi bir ruh halinde ol. Lütfen..." diye mırıldanıyorum kapı zilini çalarken.

Masif ahşap kabartmalı kapı yavaşça açılıyor. Rupert, lacivert pijamalarının üzerine

Mazeretimi söylemek için ağzımı açıyorum ama o kapıyı yüzüme çarpıyor.

Yutkunuyorum.

"Ben bir aptalım," diyorum, ellerimi yüzüme sürterek.

Ne pahasına olursa olsun tekrar hapse girmek istemiyorum.

Kapı tekrar açılır ve ben hızla ellerimi indirip kendimi toparlarım.

"Polisi aramamı istemiyorsan, çabuk, dürüst ve iyi bir şey söyle," diyor Rupert.

Hızlı, dürüst ve iyi mi?

"Şey..."

Gözlerini kapatır ve başını yarım düzine kez sallar. "Geç kalma sebebini," der sabırsızca.

"Telefonum alarmımdır ve kablonun prize takılı olduğunu sandığımı için şarjı bitmişti. Takılı değildi. Özür dilerim."

"Sarhoş musun?"

"Ne? Hayır." Elime üfleyip nefesimin kokusunu alıyorum. Neden sarhoş olduğumu düşünüyor ki?

"Kafan mı güzel?"

"Hayır."

"Dün gece bir kadınla mıydın?"

"Hayır. Neden? İpucu mu istiyorsun?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz içimden bir ürperti geçer. Sanki zaten ince buz üzerindeymişim gibi, neden böyle bir şey söyledim ki?

"Tek teklifin bu mu? Sadece ipucu mu?" diye soruyor.

"Genelde başka bir şey yapamazlar," diyorum, çünkü aptalca şeyler söylemeden duramıyorum.

Rupert çenesini kaldırıp boynunu kaşıyor, bunu sırtarak yapıyor. "Sen kibirli küçük bir pisliksin."

"Neden sikimin küçük olduğundan bu kadar eminsin?" Resmi bir davet beklemeden içeri giriyorum. "Dün, kendimi utandırmamam için onu 'pantolonumun içinde' tutmamı önermiştin. Utanmıyorum. Ve sadece iltifatlar aldım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kapıyı kapatır ve ellerini bornozunun ceplerine sokar. "Burada ne yapıyorsun?" Bana başını sallar, gözleri

Aşağıya bakıyorum. “Şey...” Düğmeli gömleğimi elimle düzeltirim.
“Bayan Rawlings bunları benim için aldı.”

Rupert yaklaştı, kotun etiketini parmakları arasında sıkıştırdı ve bir çekiş verdi.

"Dur!" derim, yarım saniye geç kalmış olarak. Bana kaşlarını kaldırır.

"Etiketi olmadan iade edemem."

"Üzerinde giyiyorsun. Neden geri götürüresin ki?" "Bu iş yolunda gitmezse kirayı ödemek için."

Etiketi cebine atar. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Bu iş *yolunda* gitmezse, hiçbir şey kiralamayacaksın."

"Karına *ilham* veriyorum." Sanki "ilham perisi"nin ne anlama geldiğini bildiğim için sırtımı okşayacakmış gibi dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "O yüzden beni hapse göndereceğini sanmıyorum." Etiketten kalan çengelli iğneyi ve ipi çıkarmak için kotun bel kısmını kıvırıyorum. Çengelli iğne bükülmüş, beni yanımdan delmeye hazır. Belki de bırakmalıyım. O zaman ona dava açabilirim.

Rupert homurdandı ve dönerek merdivenlere doğru yöneldi. "Şu ana kadar pek etkilenmedi. Daha iyisini yap. Kahveyle başla. O, limon dilimi ve birkaç damla bal eklenmiş bitki çayı şeklinde kahveyi seviyor."

Kahve. Bitki çayı. Limon. Bal. Anladım.

Mutfağı didik didik arıyorum. Neyse ki, zaten bir demlik sıcak kahve var. Onu bir kupa kahveye döküyorum ve içine bir poşet organik bitki çayı atıyorum. Sonra bir limonu kesip yarısını bal ile birlikte kahveye sıkıyorum. Kaç "damla" olduğunu tam bilmiyorum çünkü bal damlamaktan çok akıyor. Günün ilk görevini başarıyla tamamladığım için kendime güvenim tam, kahveyi Callie'nin yatak odasına götürüp kapıyı çalıyorum.

Cevap vermediğinde, kapıyı yavaşça açıp başımı içeri sokuyorum. Pencerenin yanındaki yerde, bacaklarını çaprazlamış, elleri dizlerinin üzerinde oturuyor.

"Kahven geldi." Tek gözünü açıyor. "Aslında, çay da var."
O tek gözünü kısıyor.

"Bitki ayı. Bal ve limonlu." Zaferle sırtıyorum.

Bana parmağını kırıştırınca, önüne geçiyorum. "Kemer nerede?" diye soruyor.

Gülümsemem kaybolur.

"Kemer mi?" Başını sallar.

"Ah." Kemerimin olmadığı kot pantolonuma bakıyorum. "Bu sabah acelem vardı. Banyoya götürdüğüm çantada yoktu. Yarın takarım." Kupa'yı, taht gibi görünen sandalyesinin yanındaki masaya koyuyorum.

Callie bardak altlığını işaret ediyor, ben de onu pembe ve beyaz mermer bardak altlığının üzerine koyuyorum. Kolaylıkla ayağa kalkıyor, ayağa kalkarken hantal hareketler yapan yaşlı bir kadın gibi değil, aksine yaptığı her şeyde zarif. Kollarını kavuşturup öne eğiliyor, içeceği inceliyor ve sonra burnunu kırıştırıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Siyah."

"O kahve," dedim. "Kahveyi sevmem."

"Bay Rawlings, kahvenizi limon ve bal ilaveli bitki ayı gibi sevdiğinizi söylemişti."

Bana bakar ve birkaç saniye sonra ağzının köşesi hafifçe kıvrılır. "ayımı kahveye mi demledin?"

"Şey,"—bakışlarım onunla fincan arasında gidip gelir—"evet."

Omuzları hafifçe sallanır ve hafifçe kıkırdar. "Demek istediği, kahve içmediğim. O her şeye kahve diyor. Ben ise ayı seviyorum, *o da pek* değil." Fincanı eline alıp çay

etiketini okur.

"Üzerinde 'bitkisel' yazan ilk kutuyu buldum."

Bana bardağı uzatır. "Smooth Move ayı senna içerir. Senna ne işe yarar biliyor musun?"

"Hayır." Fincanı alıyorum.

Callie dudaklarını sıkı tutarak gülümsüyor ve ben bekliyorum. Ama tek söylediği bu, o yüzden sanırım kendim araştıracağım.

"Başka bir çay getireyim mi? Kahve kokmayan bir şey?"

Yavaşça başını sallıyor.

Kontrollü bir iç çekişle arkasını dönüp aşağıya iniyorum.

"Nasıl gidiyor, evlat?" diyor Rupert, artık siyah eşofman altı ve tertemiz beyaz tişört giymiş, buzdolabına sırtını dayamış, telefonuna bakarken yeşil bir şey içiyor. Pop-Tarts kokuyor.

"Senna çayını kahveye demledim, bal ve limon ekledim."

Ben karışımı lavaboya dökerken o kıkırdıyor. "Kilerde cam bir elektrikli su ısıtıcısı var," diyor. "Suyu ısıtmak için onu kullan. Su ısıtıcısının üstündeki rafta, nane çayı poşetlerinin olduğu bakır rengi bir teneke kutu var. Senna bitkisel bir müshil."

"Kahretsin. Biliyor musun, bunların hepsini bana daha önce söyleyebilirdin." Dolaplarla uyumlu kiler kapısını açıyorum. Burası, başka bir buzdolabı, tezgah, ocak, lavabo ve cam kapının arkasında tavandan yere kadar uzanan bir şarap rafı bulunan, adeta ikinci bir mutfak. *Kahrolası zenginler*. Acaba sokakta, kartonları yatak, çöp kutusundan çıkardıkları sandviçleri de günün tek öğünü olarak yiyen insanları düşünerek uykularından mahrum kalıyorlar mıdır?

"Sana daha önce söylemedim," diyor, "çünkü ne kadar zeki olduğumu görmek istedim."

"Ee?" diye sesleniyorum kilerden.

"Ve ne? Sanırım cevabı biliyoruz. Gerçekten söylememi mi istiyorsun?"

Solumda bir ses duyulur. Tost makinesi... ve Pop-Tarts. Su ısıtıcısını doldurup fişe taktıktan sonra mutfığa dönerim arka cebimden telefonumu ve şarj kablosunu çıkarıp tezgahın üzerinde şarj etmeye başlıyorum. "Ne dedin? Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kendini aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır." Çekmecedan bal için yeni bir kaşık çıkarıyorum. "Bence bu işte başarısız olmam için tuzak kurdun ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Başarısız olmanın tek yolu denememek."

"Neyi denemek? Bu işi anlamıyorum." Kupa'yı suyla doldurmak ve bir çay poşeti almak için kiler'e geri döndüm.

"Anlayacaksın," diyor mutfaktan çıktığımda.

"Neden onun ilham perisi olamıyorsun? Senin neyin var?" diye soruyorum. "Bariz olanın dışında."

"Bariz olan ne?" Yeşil içeceğinin kalanını içmeden önce bana güvensiz bir bakış attı.

“Yaşın ve pijama, bornoz ve terlik giyiyor olman. Fiziksel olarak çok da kötü durumda değilsin. O yeşil zırvalığı içerek sağlıklı davranıyorsun, ama tost makinesinde seni bekleyen Pop-Tarts'ların var.” Çay poşetini suda sallıyorum. “Belki aşağıda işler eskisi gibi yürümüyor. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Belki biraz daha *çaba göstermelisin*. Senin gibi insanların çay yapmak için hizmetçileri falan yok mu?”

“Hizmetçiler mi?” Diye gülererek, Pop-Tarts'larını almak için yanımdan geçiyor. “Artık bu terimin pek kullanılmadığını sanıyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Senin gibi, bizim için işler yapan çalışanlarımız var. Bir temizlikçi. Pencereleri silen biri. Ama hepsi bu kadar. Yemeğimizi kendimiz pişiriyoruz. Kıyafetlerimizi kendimiz yıkıyoruz. Peki ya komşum? İstediğim evi alan o pislik mi? O bir ev hanımı tuttu. Unvanı buydu. 1950'lerden kalma ev elbiseleri ve topuklu ayakkabılar giyiyordu. Bahçeyle uğraşıyordu. Doğum günüm için bana pasta pişirdi ve Tanrı bilir başka neler yaptı.” Pop-Tarts'larını kenarlarından tutarak geri dönüyor.

“Evet.” Çay poşetini çöpe atıyorum. “Bu çok tuhaf bir durum. “Bir *ilham perisi* tutmaktan farklı.”

“Haklısın, Flynn.” Rupert Pop-Tarts'ları bir tabağa koydu, sonra bardağını yıkadı. “Ama ben seni aktif olarak aramadım. Sen bu işe bir nevi tesadüfen girdin.”

“Şey, hayatım berbat durumlara rastlamaktan ibaret bir dizi gibi.”

“O zaman tökezlemeyi bırak. Başını dik tut. Daha dik ve kararlı bir şekilde yürü.”

Gözlerimi devirdim. “Sanki şansın bununla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyorsun.”

“Şans önemlidir.” Pop-Tarts'larına tereyağı sürüyor. “Şans eseri sana merhamet ettim. Bu, hayatını değiştirebilir.”

“Sanmıyorum,” diye mırıldanıyorum ve mutfaktan çıkarken onun Pop-Tart'larından birini çalıyorum.

Callie'nin kapısını açmadan önce iki kez vurdum.

Oda ortasında karşıma çıkıyor ve benden çayı alıyor. Yavaşça bir yudum aldıktan sonra gülümsüyor. “Çok daha iyi.”

Çerçevesi fotoğraflarla dolu duvara odaklanırken yüzümdeki kırıntıları siliyorum. Gerçek insanların fotoğrafları. Mona Lisa tarzı resimler değil.

Callie'nin bir plajda genç bir çocukla çekilmiş bir fotoğrafı var. Çocuğun daha büyük halini gösteren başka fotoğraflar da var. Omzumun üzerinden ona bir göz atıyorum.

"Oğlun mu?"

O, sandalyesine oturmadan önce başını sallıyor.

"Oh, evli mi?" Düşün fotoğrafını işaret ediyorum.

"Evliydi," diyor, ben fotoğrafları incelemeye devam ederken. Oğlu ve küçük bir çocuğun birlikte olduğu bir fotoğraf var.

"Torununuz mu var?"

Pencereye bakıyor. Başını sallayıp gözlerinin kenarlarını silerken dudaklarına hafif bir gülümseme konuyor.

Kahretsin. Onu ağlatıyorum. Ailede bir anlaşmazlık olmalı. Zengin insanlar ne hakkında kavga eder ki?

"Üç yaşından beri yetimhanede büyüdüm. Yani çocuklarım olursa, büyükbabaları olmayacak. Umarım oğlunuz, çocuğunun ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

Alyansıyla oynuyor, beni geçip fotoğraflarla dolu duvara bakıyor.

"İnsanlar, istismara uğrayan çocukların genellikle kendi çocuklarını da istismar ettiğini söyler," diyorum.

Callie'nin bakışları bana yönelir.

Başımı sallıyorum. "Ama bu saçmalık. Çocuklarıma asla el kaldırmam. Tam tersine. Onlara el kaldırmaya çalışan ya da onlar hakkında tek bir kötü söz söyleyen herkesi öldürürsem, muhtemelen hapse girerim."

"İyi bir baba olacaksın."

Yatağının ucundaki bankta oturup derin bir nefes veriyorum. "Galerideki kızı hatırlıyor musun? Bisiklet turundaki kızı?"

Callie başını salladı.

"Dün gece onunla dondurma yedim."

"Öyle mi?"

"İyi gitmedi. Yani, harika gidiyor sanmıştım. Bana aldığın yeni kıyafetlerden giydim. Dondurmanın parasını ben ödedim. Dudakındaki yara izini konuştuk, ki oda arkadaşımın tahmin ettiği gibi

dudak yarığından kaynaklanıyor. Ama ben bununla ilgili kötü bir şey söylemedim. Bu onu benzersiz kılıyor. Yani, kimsenin doğuştan bir kusuru olmasını istemeyeceğini biliyorum, ama o temelde gördüğüm en güzel kadın. Gerçekten mükemmel. Bu da yara izinin de bir nevi mükemmel olduğu anlamına geliyor. Her neyse, her şey yolundaydı. Onu eve bırakmayı teklif ettim. O bundan rahatsız oldu, ben de başka bir randevu önerdim, sonra bana neden onunla çıkmak istediğimi sordu. İşte o anda her şey boka sardı.” Başımı eğip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

“Hapis yattığımı bile bilmiyor,” diyorum. “Zaten bu muhtemelen ilişkiyi bitirecek bir konu olur. Onun yanında kelimelerim birbirine dolanıyor ve düşünemiyorum. Hızlı düşünemiyorum. Ve ona hemen bir cevap veremediğimde, gitti.”

“Hapishaneye mi girdin?” Callie gözlerini kısar.

Rupert, eski bir mahkum tuttuğunu karısına nasıl söylemez? “Uh... evet. Birisi için bir şey çaldım, ve bunu yapmamalıydım . Birine saldırdım ama aslında benim suçum değildi. Ama bu, ilk kez hapse girdikten sonra oldu, bu yüzden kimse bana inanmadı. Ama biliyorum ki sadece ‘hapishane’ kelimesi bile oldukça ürkütücü. Senin tepkine bir bak.”

Yavaşça başını salladı. “Aslında tepki göstermiyorum. Sadece bir soruydu. Ama bunu insanlara anlatmanın neden kolay olmadığını anlıyorum, özellikle de birini etkilemeye çalışıyorsan. Bir yolunu bulursun. Şimdi...” Ayağa kalktı. “Bugün bisiklet turuna çıkalım.”

Ciddi mi?

“Kot pantolon ve çorapsız deri *loafer* giyiyorum.”

“Beni takip et.” Neşeyle yanımdan geçip kapıdan dışarı çıkar ve uzun koridordan evin diğer tarafına doğru yürür.

“Aman Tanrım...” Bay Rawlings’in duşta çırılçıplak durduğu banyodan geçerken içim cız ediyor; bize sırtını dönmüş olduğu için izinsiz girişimizi fark etmiyor. Bir melodi ıslıkla çalıyor ve vanilya kokusu geliyor. Elindeki bir lif mi?

Dolabından, Tour de France'da giyilebilecek türden bir bisiklet şortu ve tişört seçti. Sonra çekmecedен kısa beyaz çoraplar çıkardı ve raftan bir çift beyaz tenis ayakkabısı aldı.

Hayır. Bu yaşlı adamın kıyafetlerini giymeyeceğim. “Bedenlerimiz aynı değil,” diyorum bunun yerine.

Kaşlarını çatıp her şeyi göğsüme iterek beni almaya zorlar, sonra dolaptan çıkar ve ben hâlâ içindeyken kapıyı arkamdan kapatır.

"Hapishane bile bundan iyidir," diye mırıldanıyorum ve bu saçma kostümü giyiyorum, çünkü bu tam da öyle bir şey. Bu bir Halloween saçmalığı. Kimse şehir bisiklet turunda bunu giymez. Yastıklı şort bana çok büyük geliyor. Bana uyan tek şey ayakkabılar. June bana bir bakış atacak ve ikinci bir randevu vermeme kararının doğru olduğunu anlayacak.

Kapı açılır.

Hayır!

Rupert tam önümde durmuş bana bakıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama evliliğindeki sorunun penis boyutu olmadığı açık.

"Bu genetik, genç adam. Eminim Tanrı'nın sana verdiği ile elinden gelenin en iyisini yapıyorsundur."

Bakışlarımı onun aptal sırtıtışına kaldırıyorum.

"Neden burada, benim kıyafetlerimi giyiyorsun, söylemek ister misin?" Dolaba giriyor ve ben güvenli bir mesafe bırakmak için geri çekiliyorum.

"Araban sadece bir tuzaktı," diyorum. "Başından beri amacım, dolabına girip Tour de France ekipmanlarını çalmakti."

Boxer şortunu giyerken kahkahayı patlatır. "Mizah anlayışını beğendim. Ama cidden, Callie seni nereye götürüyor?"

"Şehirdeki bisiklet turu," diyorum diyorum, hızla toplayarak kıyafetlerimi kıyafetlerimi ve kapıya ulaşmak için onu atlatıyorum.

Çekme çekmek elbis elbis çekerek, gözlerini gözlerini bana bana "Bu beklenmedik bir şey.

Nedenini söyledi mi?"

Callie ile özel hayatım hakkında konuşmak daha rahat geliyor. Belki de bana sataşmadığı içindir. Bana daha güvenilir geliyor. "Ee?" diye soruyor, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek.

"Dün galerideyken, tur rehberi tuvalete gitmek için yanımıza uğradı."

"Ve seni ve Callie'yi tura davet mi etti?" "Tabii."

"Tanrım, evlat. Söyle hadi." Gömleğini pantolonuna sokarken içini çeker. "Tur rehberi benden hoşlanıyor."

Bir çekmeceyi açıp düzgünce sarılmış bir kravat seçer. "Hmm, ya o sana takmış ya da sen ona takmışsın, ama o senin liginin dışında, bu yüzden karım çöpçatanlık mı yapıyor?"

"Sen de kendi liginin dışında biriyle evlenmedin mi?"

"Evet." Kıkırdadı. "Ama senin yaşındayken benim kadar çekici olduğunu sanmıyorum. Bu senin neslinin özelliği."

"Şey, benim neslimdeki kızların çekici erkekler aradığını sanmıyorum."

"Öyle mi?" Tam boy aynaya dönüp kravatını bağladı. "Ne arıyorlar peki? Hırsız mı?"

Yüzündeki o sırıtışı silmek istiyorum, ama bu benim için iyi sonuçlanmaz.

"Büyük penisler mi?"

Kızların erkeklerde ne aradığını düşünmekle meşgul olduğum için iyi bir cevap bulamıyorum. Seks faktörünü denklemden çıkarırsam, elimde hiçbir şey kalmaz. June beni öpmek bile istemedi, bu yüzden seksin şimdilik söz konusu olmadığına eminim.

"Kendin ol," diyor. "Böylece beklentileri karşılama yükü azalır."

Kendim. O da kim oluyor? Kulağa ruhani bir zırva gibi geliyor. Ruhunu arama. Her neyse. Belki de kolay ilişkilere sadık kalmalıyım.

"Sabıka kaydım mı başlamalıyım?" diye soruyorum.

"Özgeçmişini anlatmadan önce biraz beklesem iyi olur. Seni tanıdığın için sana açık fikirli bir şekilde dinlemesini istersin. Adı ne?"

Omuz silkiyorum.

Dönüp bana bakıyor, bakışları beni rahatsız ediyor. Bana bunu yapma konusunda ne kadar iyi olduğunu sevmiyorum.

"June. Adı June."

Komodinin ucundaki koyu gri yastıklı bankta oturur ve siyah çoraplarını giyer. Sonra ayaklarını parlak siyah ayakkabılara sokar. "Haziran ayında June adında bir kadınla tanışmışsın. Bu bir işaret gibi. Ona bunu söylemelisin. Kadınlar, erkeklerin kader gibi şeyleri hissetmesinden hoşlanırlar."

"Bana çok klişe geliyor."

"Öyle olurdu. Yirmi beş yaşındasın. Temel olarak, iş sahibi bir pisliksin. Arabaları, içkiyi ve kadınları seviyorsun."

Hayır. Babam yaşında bir adamla kadınlardan konuşmayacağım.

"Ama peşinden koşmaya değer hiçbir kız bu eğlencelerden etkilenmez."

"Tamam." Dudaklarımı sıkıştırıp, odadan çıkarken ona sertçe başımı salladım. "Konuşma için teşekkürler. Tüm *uzman tavsiyelerini* dikkatle değerlendireceğim."

"Evet, eminim öyle yaparsın." Banyoya girip aynada saçını düzeltir.

Aşağıda, benim giydiğimle aynı bisiklet kıyafetini giymiş Callie'yi buldum.

Cidden, beni şimdi öldürün.

İnsanlar ya bir cougar ile çıktığımı ya da annemle turneye çıktığımı düşünecekler — hem de aynı kıyafetleri giyerek.

Turuncu bir tulum bana gittikçe daha çekici geliyor.

Altıncı Bölüm

Flynn

CALLIE gişeden tur biletlerimizi alıyor. Dört kişilik bir aileye bisikletleri ve kaskları takılıyor. June'u hiçbir yerde göremiyorum. Bugünkü "Muse'un Maceraları ve Minneapolis'in En Zengin Kadını"nın sebebi o olsa da, June bugün çalışmıyorsa Tanrı'nın var olduğuna tüm kalbimle inanacağım.

"Flynn?"

Çok geç.

June, saçlarını omzunun üzerinden çekip örmek için eski püskü dükkana giriyor. Kıyafetimi yavaşça inceliyor. Herkesin özgüveninin bir sınırı vardır. Bu da benimki.

"Güzel kıyafet. Bisiklet mi alacaksın?" diye soruyor. "Patronum bisiklet turuna çıkmak istedi."

Bakışlarını resepsiyondaki Callie'ye çevirir. "Oh, bu... ilginç. Pekala, sana uygun bir bisiklet ve kask bulalım."

Şortumu düzeltirim. Önden hiçbir şeyi gizlemiyorlar ve arkadan da çok büyük oldukları için sanki ıslak bir bebek bezi giyiyormuşum gibi görünüyorlar.

"Teşekkürler, Tim," diyor June, dört kişilik aileye yardım eden adama. "Bundan sonrasını ben hallederim. Biraz geciktiğim için özür dilerim. Ev arkadaşım araba anahtarlarını kaybetti ve uyuyakalmıştı."

Callie bana bisiklet turu için hayatımı feda etmemi gerektiren bir belgeyi imzalamam için bir tablet uzattığında, bakışlarımı ondan ayırıyorum. Belgeyi ona geri verdikten sonra, June başını sallayarak bana yaklaşmamı işaret ediyor ve bana bir kask veriyor. Kaskı takıyorum ve o kayışı ayarlarken parmakları boynuma değiyor. Sikimin bu lanet bisiklet şortunun içinde ereksiyon gibi bir fikre kapılmaması iyi olur. Her ihtimale karşı, katlanmış ellerimi aletimin üzerine koyup Rupert'ın

kıllı ve saçma sapan sayıda benle kaplı çıplak kışını düşünürüm. Ereksiyonumu engelleyecek her şeyi.

"Bugün ilham perisi işleri nasıl gidiyor?" diye soruyor. Kahverengi gözleri kayıştan yüzüme kayıyor. Sesi yumuşak, sanki kasıtlı olarak başkalarının duymamasını sağlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bana bak. Bundan kim ilham almaz ki?" diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kask ve kayıştan bahsettiğini biliyorum, ama tek hissettiğim sıcaklık ve ona yakın olmanın verdiği, sırtarak gülümseme düzeyinde bir mutluluk. "İyi," diyorum boğuk bir sesle, sonra boğazımı temizliyorum.

"Daha önce elektrikli bisiklete bindin mi?"

"Hayır."

"Tamam. O zaman şuradaki iki çocuğun yanına git, ben patronuna kaskını taktıktan sonra sana nasıl yapılacağını gösteririm."

"Bisiklet turlarını gerçekten ciddiye alıyorsun, ha?" diye sordu bana genç çocuk.

"*Siktir git*" demek yerine, "siktir git" gülümsemesini tercih ediyorum. Ablası, olması gerektiği gibi, ona dirsek atar.

"Seni tekrar görmek ne güzel. Galeride resmi olarak tanışmamıştık. Ben June." Callie'nin elini sıkıyor.

"Benim için bir zevk. Ben Callie."

Şanssızlık işte, Callie elektrikli bisikletle gelmiş, bu yüzden eğitimde sadece ben ve iki çocuk varız. Hızlı testi geçtikten sonra June, grubu caddenin karşısındaki bisiklet yoluna yönlendiriyor. Aile, June'un önderliğinde önde gidiyor; Callie ve ben ise arkadan geliyoruz. Bunun ne anlamı var ki?

June'un madencilik ve ağaç kesiminin tarihi, bir değirmen patlaması ve bir köprünün çöküşü gibi konularda hazırladığı konuşmaları sıralaması için çeşitli binaların, parkların ve anıtların önünde duruyoruz. Bir ara Paul Bunyan ve bir öküzden bahsediyor. Bana okulda öğrendiğimden daha fazla tarih öğretiyor. Söylediği her şey beni büyülüyor çünkü bunları söyleyen o.

Parkın ortasındaki patikada mola verdiğimizde, "Burası vahşi yaşamı gözlemlemek için en sevdiğim durak" diyor. "Geçen hafta, şurada bir Amerikan çulluğu çiftleşme dansı yaparken gördüm ve su kenarında bir kunduz gördüm."

Ben burun kıvırıyorum.

Herkes dikkatini bana çeviriyor, ben de boğazımı temizliyorum.
“Pardon. Sanırım ağızıma bir böcek kaçtı.”

Callie, doğruyu söylüyormuşum gibi başını sallıyor ve aile de hemen güvenilir tur rehberimize dikkatlerini geri veriyor. Ama June, gözlerini kısarak bana bakmaya devam ediyor. Hadi ama, çulluk komik bir şey. Üstelik çiftleşme dansı yapması daha da komik. Değil mi?

“On beş dakikalık bir mola verelim. İhtiyacı olan varsa, şu andaki tuvaletleri kullanmak için harika bir zaman,” diyor June, alnındaki teri silerken.

Bugün hava 80 dereceye çıkacaktı, ama çok daha sıcak hissediliyor.

Callie ve dört kişilik aile kasklarını çıkarır ve tuvalete doğru yönelir. June bir yudum su içer, sonra çapraz çantasından bir protein bar çıkarır.

“Sen ve Callie, bugün birbirine uyan kıyafetlerinizle çok şirin görünüyorsunuz,” der ve barını ısıtır.

Cevaplarımı nadiren önceden düşünürüm. Muhtemelen hapisanede zaman geçirmemin bir nedeni de budur. Ama bu kızı o kadar çok seviyorum ki, onu etkilemek için doğru kelimeleri seçmek amacıyla sözlerimi dikkatlice tartmamak zor geliyor.

“Benim fikrimdi,” diyorum omuz silkerek.

June çiğnerken gülererek ağızını kapatır. Alaycılık onun aşk dili mi? Tanrım, umarım öyledir.

“Ama bu tur onun fikri miydi?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kaskımı çıkarıp terli saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. “Kesinlikle öyleydi.”

June bana şüpheyle bakar.

“Doğru. Ona sor.”

“Dün gece dondurma yediğimizi biliyor mu?”

“Evet, ama hangi tatları yediğimizi bilmiyor. Ben öpüşüp anlatan türden biri değilim.”

June yine gülümsemesini saklayamıyor, ama bir ısırık daha almadan önce protein barına bakarak saklamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Onu gülümsetmek hızla yeni takıntım haline geliyor. Geçmişim

en sevmediğim üç kelimeyle beni azarlayan insanların anılarıyla dolu: bu komik değil.

June parkı tararken, benden başka her yere bakarken, buradan yaban mersini kokusunu alabiliyorum. Dikkatim ona kilitlenmiş durumda.

"Bana bakmayı kes," diyor.

"Yapamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o kadar güzelsin ki, bu diğer herkese biraz haksızlık oluyor."

Sanırım kızarıyor, ama bu sıcakta bunu anlamak zor. "Kes şunu," diye fısıldıyor, bana bir bakış atma riskini göze alarak.

"Çiftleşme dansı yapan bir çulluk bile seni izlemekten alıkoyamaz beni. Kunduz ise başka bir hikaye." Omuz silkiyorum. "Ama Amerikan çulluğu seninle boy ölçüşemez. O yüzden bakışlarımla başa çıkmak zorundasın."

June bana bakmadan önce gözlerini devirmeye çalışır ama başaramaz. Burnunu kırıştırır. Sert mi yoksa ciddi mi görünmeye çalışıyor? Bu doğru bir yöntem değil. Bu sadece onu daha da çekici gösteriyor.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim. İkinci randevu yok," diyor.

"Biliyorum. Ama bugün de aynı fikirde misin?"

Sessizce beni inceliyor.

Aptal gibi görünüyorum. Kahretsin, ben bir aptalım. Ama aynı zamanda umutluyum çünkü yüzünde kararsızlık görüyorum. Beyninin ona bir şey söylediği halde, vücudunun başka bir kısmı tam tersini söylüyor.

"Peki," diyor isteksizce.

Birkaç santim uzadım, göğsüm güvenle şişti. Diğerleri bu anı mahvetmek için geri dönüp yavaşça kasklarını takarken, bisikletimi grubun önüne, June'un hemen arkasına sürükledim.

"Öğretmenin gözdesi misin?" diye soruyor, elinin tersiyle ağzını silerken.

Ne kadar berbat bir öğrenci olduğumdan haberi yok, ama ben onun öğrettiklerini öğrenmeye can atıyorum.

Tur bittikten sonra, dört kişilik aile June'a teşekkür eder ve ona nakit bahşış verir. Tam emin değilim, ama elli dolar gibi görünüyor. Callie kaskını bisikletinin gidonuna asar ve cüzdanından yeni çıkmış yüz dolarlık bir banknot çıkarır.

June dönünce Callie parayı ona uzatır ve nazikçe gülümser. "Harika tur için teşekkürler. Sen bir harikasın."

Eminim o yüz dolar benim bahşışimi de kapsıyordur, ama parayı ona veren ben değilim, bu yüzden sanki benden gelmemiş gibi geliyor. Tanrım, bu duygudan nefret ediyorum. Cüzdanımda buruşuk bir beş dolarlık banknot var, ama bu aptal bisiklet şortlarının cebi olmadığı için Callie'nin bel çantasında. Ama ne yapmam gerekiyor? June'un önünde cüzdanımı mı isteyeyim? Sonra da sefil beş doları mı çıkarayım?

"Vay canına, çok cömertsin," diyor June, Callie'ye. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Flynn, gitmeden önce tuvalete gideceğim." Tezgahın sağındaki tabelayı işaret ediyor.

June, örgüsünden bağını çıkararak parmaklarıyla saçlarını tararken dikkatini bana verir. Bu tam bir işkence.

"Cüzdanım yanımda değil. Randevumuz iyi geçerse o zaman bahşış veririm."

Burnunu kırııştırıyor. "Tamam, sanki bu garip gelmeyecekmiş gibi." Gülüyor.

"Şimdi düşününce, seninle çıkmak istemiyorum. Çok baskı hissediyorum."

Umudu söner. "Oh. Peki, o zaman..." "Sadece seninle olmak istiyorum."

Birkaç saniye gözlerini kırıştırdıktan sonra, ayaklarına bakarak gülümsüyor. "Benimle mi olmak istiyorsun?" "Evet." Omuz silkiyorum.

"Şey," diye kıkırdar, "zaten şu anda benimlesin."

"Mmm..." diye mırıldanıp sırtıtıyorum. "Bunu bilmiyor muyum sanki."

Bir saniye alt dudağını ısırır. "Tamam, peki ne zaman tekrar *benimle olmak* istersin?"

Callie banyodan çıkarken omzunun üzerinden ona bakıyorum. "Şey... şimdi. Sonra. Her zaman. Seni cebime sokup yanımda götürebilseydim, götürürdüm. Ama"—bacaklarımı okşuyorum—"cebim yok."

June beni bir süre inceler, sonra yavaşça gülümser. "Bu, şimdiye kadar bana söylenen en tuhaf şey."

Callie, sanki bir tane almak istermiş gibi satılık bisikletleri inceler, ama onun bana June ile vakit kazandırmak için bunu yaptığını biliyorum.

Aptalca şeyler söyleme zamanı.

June'un beni bir daha görmek istememesini sağlayacak zaman.

En yaygın tavlama cümlesi "*Seni cebime tıkamak istiyorum*" olmayabilir. Ama güvensizliğim her zaman kafamın içinde kaldı, şimdi onu dışarı çıkarmama gerek yok. Yine de June'a yaklaşıyorum, korkularımı bir kenara bırakıyorum ve ne yaptığımı az da olsa biliyormuş gibi davranıyorum.

"Ama iyi anlamda, değil mi?" Onun yaptığı gibi dudağımı ısırıp ona bakıyorum, bir cevap bekliyorum.

Lütfen evet de.

Ve işte orada. O gülümseme. Tüm uyuşturucuların en güçlüsü. "Evet," diye fısıldıyor ve hafifçe başını sallıyor.

Sakin ol, evlat. Bu kadar yeter. Onu daha fazlasını istemeye bırak.

Cebindeki öneriden sonra, daha ne isteyebilir ki? Her neyse, dönüp muhtemelen başından beri bizi gözleyen Callie'ye başımı sallıyorum.

"Teşekkürler. İşinizi yaptığınız için minnettarız," diyor June.

Callie, galeride arabanın kapısını açmayı unuttuğumda bana yaptığı el selamı gibi parmaklarını sallıyor.

June'a el sallamıyorum. Göz kırpmıyorum. Bilginiz olsun, hayatımda hiç kimseye göz kırpmamıştım. Bu çok yanlış geliyor ama June'un gülümsemesi en büyük ödül, bu yüzden bir kızla tanıştığım için artık yaptığım tuhaf şeylerin listesine göz kırpmayı da ekliyorum.

Hayır, bunu sil. Kızla tanıştım.

Arabaya bindiğimiz anda Callie bana bakıyor. Ara sıra, onu evine götürürken hızlıca yan gözle ona bakıyorum.

"Söyle gitsin. Belli ki bir şey söylemek için can atıyorsun."

Bunu söylemem yeterlidir, bakışlarını başka yöne çevirir. Anında pişmanlık duyarım çünkü Callie'nin zenginliğine rağmen ondan hoşlanıyor olabilirim. İnsanlar sessiz olsalar bile kendilerini ele verirler. Küçük yüz ifadeleriyle. Tüm dikkatlerinin sende olduğu hissiyle. O, bana görülüp duyulduğumu hissettiriyor. Onunla ilgili açıklaması zor bir atmosfer var.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor. "Sadece senin adına mutluyum."

Benim için mi mutlu? Bu, kendisi için mutlu olmadığı anlamına mı geliyor?

"Biliyorsun, bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok," diyorum. "İster inan ister inanma, sır saklamakta iyiyimdir." Gülümserim. "Gerçekten iğrenç bazı insanlar sırlarını saklamam için ısrar etmişlerdi. İstediğim için değil. Genellikle başkalarını korumak için saklardım. Seni üzen şeyin ne olduğunu bilsem, bu ilham perisi işini yapmak benim için daha kolay olabilir."

Dikkatini önümüzdeki yola veriyor. Birkaç blok sonra, konsolun üzerinden uzanıp elimi sıkıyor.

Hoş bir jest. Bunlardan pek fazla yaşamadım.

Yedinci Bölüm

Haziran

BİR HAFTA OLDU. BİR HAFTA!

Benimle tekrar çıkmak istiyor gibi görünen bir adam için, benimle iletişime geçmek için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Uzaktan kumandayı uzatır mısın?" Ally, kanepede paket yemek yerken soruyor.

En son ne zaman yanında dizüstü bilgisayar ve birkaç açık kitap olmadan yemek yediğini hatırlamıyorum. Hukuk fakültesinin son sınıfında ve onun bu adanmışlığını takdir ediyorum.

"Hey!" Uzaktan kumanda lo mein'inin içine düştüğünde nefesini tutuyor.

Ben de irkildim ve çubuklarımı ağzımın önünde durdurdum. "Oops. Üzgünüm."

"Neyin var?" Uzaktan kumandayı beyaz kartondan çıkarır ve peçeteyle siler. "Moralin bozuk ve dalgınsın. Sürekli telefonuna bakıyorsun."

"Flynn aramadı ya da mesaj atmadı."

"Eminim arayacaktır. Ne kadar oldu?" diye soruyor, ama haberleri açtığına göre konuşmamıza sadece yarı yarıya katıldığını biliyorum.

Her gece. Dünya haberleri.

Ally hariç, bizim yaşımızdaki insanlar haberleri televizyondan almazlar. O dinliyor, yemek yiyor, ders çalışıyor ve yine de bana neden somurtkan olduğumu soruyor.

"Bisiklet turumu alıp gitmesinin üzerinden bir hafta oldu."

"Ne iş yapıyor? Belki işi çok yoğundur." "O bir ilham perisi."

Her şeyi bırakıp televizyonun sesini kısarken yavaşça bana bakıyor.

"Ne?"

"Bir ilham perisi."

"Bu, bana çıplak resimlerde poz verdiğini söyleme şeklin mi?"

Gülüyorum. "Hayır. En azından benim bildiğim kadarıyla öyle değil. Kocası, karısına yaşamak için ilham vermesi için onu tuttu." Burnumu kırıştırıyorum.

"Ha?" O da benim ifademi taklit ediyor. Omuz silkiyorum. "Biliyorum. Biraz tuhaf." "Biraz mı? Bu kişi intihara meyilli mi?"

"Belki. Bilmiyorum. Bisiklet turunda iyi görünüyordu, ama bu bir şey ifade etmez."

"Yani senin adamın işi onu hayatta tutmak mı?"

"Emin değilim. Beni arasaydı ona daha fazla soru sorardım."

"Dondurma randevunuzdan sonra, ondan pek emin olmadığını söylemiştin. Şimdi ise sana mesaj atmasını iple mi çekiyorsun?" Ağzına lo mein tikiştiriyor.

Çubuklarımı dudaklarıma dokunduruyorum. "O..."

"Yakışıklı mı?" diye soruyor.

"Şey, evet. Ama mesele o değil."

"Zengin mi?"

"Sana daha önce de söyledim, zengin olduğunu sanmıyorum. Ama zengin bir adama ihtiyacım yok."

"Kimse öyle demiyor. Zengin biriyle evlen. Böylece kavga edeceğin bir konu eksilir."

"Flynn dağınık birine benziyor."

"Dağınık mı?" Ally gülüyor. "Akıllı başında olup da aktif olarak *dağınıklık* arayan kimseyi tanımıyorum."

"Hiç kimseyle çıkmadığını söylüyor," diyorum.

"Yalancı. Haklısın. Bu dağınık bir durum. Ve bu bir tehlike işareti. Sana kalp kırıklığı yaşatmayayım ve şunu söyleyeyim: daha iyisini bulabilirsin."

Yarısı yenmiş kızarmış pilav kutumu sehpayaya koydum. "Peki, eğer yalancı değilse, o zaman şimdiye kadar tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Yakışıklı. Kendine güvenen, ama kibirli değil. Gülümsemesi beni başımı döndürüyor. Ama yemin ederim, doyamayacağım şey onun mizahı. Biraz kuru bir mizah, ama ben anlıyorum."

"Hala onun hakkında içimde iyi bir his yok, ama her şeyi zor yoldan öğrenmekte ısrarcıysan, ona mesaj at. Buna izin var, biliyorsun değil mi?"

Çin yemeğimin yanındaki telefonumu elime alıyorum. Sanki onu araması için irade gücümle etki edebileceğim gibi birkaç saniye telefona bakıp durduktan sonra, iç çekip ayağa kalkıyorum. "Haklısın. Ona mesaj atmak beni çaresiz göstermez. Çaresiz değilim. Sadece onu arayacağım, böylece beni ekip ekmediğini ya da öldüğünü öğreneceğim."

"Sadece ölmüş mü?" Ally kıkırdar.

Flynn'e mesaj yazmaya başlıyorum ama fikrimi değiştirip yatak odama giderken onu arıyorum.

"Selam, June," diye cevaplıyor.

"Demek beni hatırlıyorsun," derim.

"Tabii ki. Seni arayacaktım ama..."

"Boş ver. Bütün bahaneleri duydum." Yatak odasının kapısını kapatıp pencerenin yanındaki yürüyüş bandına atlıyorum çünkü hareket halindeyken daha iyi düşünebiliyorum. "Aslında, seni aramana gerek olmadığını söylemek için aradım."

"Oh. Ee... bir saniye, doğru anlamış mıyım? Beni aramamanı söylemek için mi aradın?"

"Aynen öyle."

"Anlıyorum. Madem aradın, o zaman aramama gerek yok. Hemen plan yapabiliriz."

"Plan yok. Bence sen benim için kötü bir etkisin."

"Güven bana. Sen benim için benden çok daha zararlısın," diyor.

"Dur. Ne?" Onun sözlerinin bana verdiği ekstra enerjiyi telafi etmek için yürüyüş bandımın hızını artırıyorum. "Sana nasıl kötü gelebilirim ki?"

"Geçen hafta boyunca seni düşündüğüm için berbat uyudum."

Bunu hissetmek istemememe rağmen içimi kaplayan heyecanı durduramıyorum. Henüz değil. O bunu hak etmedi. "Tek yapman gereken beni aramaktı, bu yüzden bu tam bir saçmalık gibi geliyor."

"Maaşımı alana kadar sana tekrar çıkma teklif edemezdim. Eski işimden geçen haftanın maaşını aldığım için artık seni yemeğe ya da ne yapmak istersen ona götürebilirim."

Bu bir şok. Heyecanım sönüyor ve adımlarımı yavaşlatmak zorunda kalıyorum. Bu bir ilk; beni dışarı çıkarmak için maaşını beklemek zorunda kalan bir erkek.

Flynn bana bunu söylemek zorunda değildi. Bir bahane uydurabilirdi.

Meşgul. Köpeği

öldü.

Grip oldu.

"Dışarı çıkmamız için ben ödeyebilirdim," diyorum.

"Ah, tabii. Haklısın. Seni arayıp beni yemeğe çıkarmayı teklif etmeliydim. Ne düşünüyordum ki?"

Ona gururunu bir kenara bırakmasını söylemek için ağzımı açıyorum, ama sanırım bana gerçeği söylemek için bunu çoktan yaptı.

"Hala orada mısın?" diye soruyor.

"Uh, evet. Üzgünüm. Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?"

Neden gülümsememi saklamaya çalıştığımı bilmiyorum. Beni göremez ki. Bu hissi seviyorum. Kelebekler. Merak. Coşku.

"Bir yürüyüşe çıkmalıyız diye düşünüyordum," diyorum. "Yürüyüşe mi?"

"Evet. Gölün etrafında bir yürüyüş."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde hallederiz."

"Yarın çalışıyorum. Ama genellikle saat üçte yapacak işim kalmaz."

"Mükemmel. Son turum saat üçte bitiyor, o zaman saat dörtte buluşalım." "Seni alabilirim," diyor.

"Tabii ki alabilirsin. Oldukça hafifim." "Ha. Ha.

Ne demek istediğimi anladın."

Gülümsemekten yüzüm ağrıyor. Flynn Morley, aradığım "normal" versiyonum mu?

Sekizinci Bölüm

Flynn

İşimi NEFRET etmiyorum. Sadece anlamıyorum.

Bir gün çimleri biçip çitleri buduyorum. Ertesi gün Callie'yi sinemaya götürüyorum — lanet olası altyazılı bir filme. Disleksiklerin kabusu.

Depresif ya da intihara meyilli görünmüyor. Tabii ki, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Eğer birinin böyle hissetmek için bir nedeni varsa, o da benim. Benim yaşadıklarımın aynısını yaşamış olması imkansız. İnsanlara zarar vermek, hatta belki birkaçını öldürmek istedim. Ama tüm o acı ve terk edilmişlik duygularına rağmen, bir kez bile her şeye son vermeyi düşünmedim.

"Her zaman bir kedi istemişimdir," diyor Callie filmden sonra arabaya giderken.

Onun yemediği popcornun geri kalanını ve erimeden önce ağzıma attığım yarım paket M&M'leri yiyorum.

"Filmdeki gibi beyaz bir kedi," diyor.

"O zaman beyaz bir kedi al," diyorum çikolatayı çiğnerken, kapısını açarken.

"Rupert kedileri sevmez. O bir köpek sever. Köpeğimiz Sally geçen yıl öldü. Kalbi kırıldı."

"Bu, garajdaki köpek yıkama makinesini açıklıyor," diyorum kapısını kapatmadan önce.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, patlamış mısır torbasını koltuğunun arkasındaki yere koyuyorum. "Sally ismini kim buldu?" diye soruyorum.

"Rupert'in annesinin en sevdiği şarkı 'Mustang Sally'ydi."

Annesinin öldüğü için köpeğin adıyla dalga geçmeyeceğim sanırım.

"Ona başka bir köpek almalıyım. Yeterince zaman geçti," diyor Callie.

"Eminim o bir kedi almanı isterdi. Senin için endişeleniyor gibi görünüyor." Park yerinden çıkıyorum.

"Onun kedilerden ne kadar nefret ettiğini sanmıyorum."

"Eminim kedilerden nefret ettiğinden daha çok seni seviyor."

Pencereden dışarı bakıp iç geçiriyor, ama başka bir şey söylemiyor. Ben de iyi bir ilham perisinin yapacağı şeyi yapıyorum, bir kedi barınağına gidiyorum.

"Flynn." Callie bana bakıyor, park yerine girdiğimde kaşlarını çatıyor

"Sadece bakacağız. Bakmanın ne zararı var ki?"

Rupert'ın şansına, evlatlık verilecek kedileri incelerken

. Ne yazık ki, yüzü, karnı ve patileri beyaz, çorap gibi görünen küçük gri bir kedi yavrusu var. Adı Loki ve Callie'nin gözleri parlıyor.

Ona sırtıyorum.

"Bana öyle bakma, genç adam. Onu sadece tutuyorum." O durmadan mırıldanırken, Callie onun kafasını öpüyor.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı ısırıyorum.

"Loki sevgi doludur," diyor uzun kahverengi saçlı, tıknaz adam, Callie Loki'yi okşarken. "Dışarıda neler olup bittiğini izleyebileceği, pencereleri bol bir yeri sever. Ve kum kutusunu çok iyi kullanır. Eski sahibi, evcil hayvanlara izin verilmeyen bir yere taşındığı için onu vermek zorunda kalmış. Henüz altı aylık."

"Şey, biz sadece ziyarete geldik," diyor Callie, yavru kediyi adama geri verirken. "Ben şu anda bir... aramıyorum." Burnunu kırıstırıyor. "Neden sana mırıldanmıyor?"

Adam omuz silkiyor. "Senden daha çok hoşlanıyor olmalı."

"Sanmıyorum." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine Loki'yi geri alır. Kedi anında mırlamaya başlar.

"Oh..." Yüzündeki ifade yumuşar.

Bir saat sonra, Rawlings ailesinin en yeni üyesi ve kediler için aldığımız malzemelerle garaja giriyoruz. Callie, Loki'yi eve taşıyor, ben de çantalarla arkasından gidiyorum.

O yukarı çıkarken, Rupert gözlerini kısarak merdivenlerin tepesinde belirir. Sessizce birbirlerine bakarlar.

"Kovuldun," der bana.

"Hayır, kovulmadı," der Callie, merdivenleri çıkmaya devam eder.

"Flynn, kedilerden nefret ettiğinden daha çok beni sevdiğini söyledi. Haklı mı?"

Neden bunu söylemek zorundaydı ki?

"Adı Loki ve sadece bana karşı mırılıyor." Onu Rupert'ın yüzüne doğru uzatır.

Rupert geri çekilir, gerilir başını başını geriye ve o gülüyor yatak odasına doğru ilerlerken gülüyor.

"Ofisimde konuşalım," diyor Rupert bana.

"Beni takip et, Flynn. Sana bir görevim var. Kocam *konuşmak* için biraz beklemek zorunda kalacak."

Sıkı bir gülümsemeyle omuz silkerim ve bana öfkeyle bakan Rupert'ın yanından sıkışarak geçerim.

Bir buçuk saat sonra, hâlâ Callie'nin yatak odasındaki yerde duran *kutular dolusu* kırtasiye malzemesini ayırıyor, kartları doğum günü, yıl dönümü, teşekkür ve başsağlığı gibi gruplara ayırıyorum.

Boğazını temizliyor. Loki'yi okşarken ona baktığımda burnunu kırıştırıyor. "Yavaş ol. Zarfı büküyorsun. Nereye bu acele?"

İç çekerek, elimdeki bükülmüş zarfın köşesini düzeltiyorum. "Saat dörtte June ile randevum var."

Bayan Rawlings altın saatine bakarak saati kontrol eder. Saat üç elli. "Neden bana söylemedin?" Sanki kocası beni hapse girmemem için alternatif olarak işe almamış gibi, bunu çok basitmiş gibi söylüyor.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söylüyorum. "Bu iş için resmi çalışma saatlerim belirlenmedi, bu yüzden plan yaparken, geçen hafta olduğu gibi bugün de işim bitmiş olur diye düşündüm."

"O zaman git!" Elini sallayarak beni kovuyor. Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu bitireceğim."

"Flynn. Git! Bu bir emirdir."

Kız mı oldu?

"Cidden. Ben iyiyim. Bunu senin için yapmak istiyorum. Bu işe ihtiyacım var."

Karşımda yere diz çöküp Loki'yi serbest bırakarak etrafta dolaşmasına izin verdi. "Bu güne ihtiyacım vardı. Filme. Loki'ye. Ve şimdi de buna ihtiyacım var," diyerek kartları benden aldı.

"Neye ihtiyacın var?"

Bir an durup bana baktı. "Bunun nereye varacağını görmene ihtiyacım var. Kendine güveniyormuş gibi davranan gergin çocuk. Zor kızı oynayan aşık kız." Burnundan derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Bu bana tanıdık geliyor. Ve ben..." Bir saniye gözlerini kapattı. "Sadece buna *ihtiyacım var*," diye fısıldadı.

"Şey"—telefonuma bakıyorum—"beni bekleyecek mi bilmiyorum.

Ama
deneyeceği
m."

"Koş."

Ayağa kalkarken gülüyorum. "Koşu ayakkabısı giymedim ama elimden geleni yapacağım."

"Flynn?" Bayan Rawlings, koridorda birkaç metre ilerledikten sonra seslenir.

Dönüyorum.

"Terbiye. Ne olursa olsun, terbiyeli davranırsan, sana bir randevu daha isteyeceğine söz veriyorum. Ve ona geçmişini anlatmanın doğru zamanının ne zaman olduğunu bileceksin. Çünkü ona anlatmak zorundasın."

"Terbiye," diye tekrar ediyorum ve başımı hızlıca sallıyorum. "Geçmiş. Anladım."

Burası büyük bir göl. Nerede buluşacağımızı belirtmeliydim, bu yüzden ona mesaj atıyorum.

Flynn: Geldin mi?

June: Buradaydım. Ama sen geç kaldın. Bir kızın standartları olmalı

"Kahretsin." Başıımı geriye yaslayıp bulutlu gökyüzüne bakıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. "Ben tam bir beceriksizim," diye mırıldanıyorum.

"Sözlerin önemi var."

June, kot şort, dar siyah tişört ve beyaz spor ayakkabılarla bana doğru yavaşça yürürken, ben yarım daire çizerek ona dönerim. Tabii ki, bacaklarına o kadar uzun süre bakarım ki, o da bilmiş bir gülümsemeyle beni uyarır. Ama sadece bacakları değil. Gülümsemesi ve gözlerindeki yaramaz ışıltı beni suskun bırakmaya yeter. Bana baktığında kendimin en iyi hali gibi hissediyorum. Hiç görmediğim, ama sık sık hayal ettiğim bir halim.

"*Ben'den* daha güçlü iki kelime yoktur. O yüzden unutma, bu iki kelimeden sonra ne söylediğin önemlidir." Ellerini ceplerine sokar ve patikada yürümeye başlar.

Sanırım el ele tutuşmayacağız.

"Öyleyse," diyorum, ona yetişerek. "Geç kaldığım için özür *dilerim*. Bu yeni işimin çalışma saatleri hiç belli olmuyor."

"Ah, evet. İlham perisi içinde öngörülebilir hiçbir şey olmadığına eminim. Sonuçta ilham öngörülemez bir şeydir."

"Sanki benimle ya da işimle dalga geçiyormuşsun gibi geliyor. Hangisi? Ve bu gölün etrafını tamamen dolaşacak mıyız?"

"Bütün gölün çevresini mi?" diye soruyor ve kıkırdıyor. "Yani iki mi? Üç mil mi?"

"Dinle. Bu konuyu düşündüm de. Maaşımı almadan önce sana mesaj atmalıydım. Mesela şöyle: '*Selam, nasılsın? Bugün çok güzelsin.*'"

June şakacı bir şekilde koluma hafifçe vurur. "Mesajla güzel görünüp görünmediğimi nasıl bilebilirdin ki?"

"Bu sadece bir gerçek. Suyun ıslak olması ya da yağ değişimi arasında on bin mil yol kat etmenin riskli olması gibi."

"Flynn... Flynn... Flynn... Sen çok beklenmedik birisin."

"İyi anlamda mı?"

"Evet." Bir köpek pisliği yığınınını atlatıyor. "Çok iyi anlamda." "Harika. Dinle, bir şeyler yemeliyiz. Artık param var."

"Bir hafta önce de yemeğe çıkabilirdik. O zaman da param vardı," diyor.

"O zaman beni yemeğe davet etmeliydin."

“Belki.” Çenesini göğsüne gömdü. “Ama ben ayaklarımın yerden kesilmesini bekliyordum.”

İki golden retriever'ıyla yanımdan koşarak geçen bir adamı görünce gülüyorum. “Üzgünüm. Bir kıza akşam yemeği ısmarlamasını istemenin, onu baştan çıkarmanın yeni yolu olduğunu bilmiyordum.” Ona baktığımda, çenesini aşağıda tutuyor, gülümsemesi kısmen gizlenmiş durumda.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye mırıldanıyor.

“Benim kimseyle çıkmadığımı unutuyorsun. Yani ne demek istediğini bilmiyorum. Bunu mu kastediyorsun?” Bir kolumu sırtına, diğer kolumu bacalarının altına dolayarak onu kaldırıyorum.

“Flynn!” Sanki onu düşürecekimden korkuyormuş gibi, gövdesini bükerek bir kolunu boynuma doluyor.

Asla.

Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Tıpkı kendisi gibi tatlı. Sıcak teninin boynuma değdiği yer yumuşacık. Bu neredeyse bir kucaklaşma sayılır ve artık onu bırakmak istemiyorum.

“Hadi yemeğe gidelim.” Yoldan çıkıp arabama doğru küçük tepeye doğru yürüyorum. “Ben ısmarlıyorum.”

“Beni düşürmeden önce indir.”

“Neden düşüreyim ki?” Dikkatimi önüme vermeye çalışıyorum, çünkü yüzüne bu kadar yakın bakmak, *tam orada*, öpmeye hazır olan dudaklarını öpmek istememe neden oluyor.

“İnsanlar bize bakıyor,” diyor, sesinde aciliyet yok.

“Harika. Muhtemelen o adamın onu baştan çıkardığını düşünüyorlardır. HEPİNİZ DİKKAT EDİN!” diye bağıriyorum, June ise ağzını kapatıp gözlerini kocaman açarak nefesini tutuyor. “İŞTE BİR KADINI BAŞTAN ÇIKARMAK BÖYLE OLUR!”

“Aman Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Bu, ayaklarının yerden kesildiğinden bahsettiğin ikinci sefer.” Arabamın yanında dururken yüzüne hızlıca bir bakış atarak sırtıyorum.

O çok güzel. Ne yapıyorum ben? Bu kız benim ligimin dışında. Onu nazikçe ayağa kaldırıyorum ama o boynumdan elini çekmiyor. Bana dönerek ellerini tenimde gezdiriyor, saçlarımla oynuyor. Bu, kalbimin yepyeni bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Dudaklarımı ıslatıp sertçe yutkunuyorum, gerginliğimi gizlemek için bir saniye onun başının üstüne bakıyorum.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Son.

Bittim. Mahvoldum. Parçalandım. Büyük bir *gürültüyle* yere düşmeye hazır uzun bir ağaç gibiyim!

"Yok," diyorum o kadar soğukkanlı bir şekilde ki, o aptalın sesini kendi sesim olarak tanıyamıyorum. "Aynı randevuda seni baştan *çıkarıp* öpmemin uygun olduğunu sanmıyorum."

Aptal. Lanet olası. Salak!

Neler oluyor? Kötü bir ruh mu yoksa uzaylılar mı beynimi ele geçirdi? Tabii ki onu öpmek istiyorum. Onu öpüp ruhunu almak, nefes almak ve hepsini yeniden yapmak istiyorum.

Parmaklarım saçlarına dolanmıştı.

Dilim boğazına girmişti.

Vücudum onu arabamın yan tarafına sıkıştırdı.

Ama artık yapamıyorum.

O sönüp kollarını yanlarına sarkıtınca, gülümsememi saklamak için parmaklarımı ağızımın üzerine sürdüm. Ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Göğsüme bakıyor ve alt dudağını dişleriyle birkaç kez sıyrıyor. "Bu bir ilk."

Elbette bu bir ilk. Akli başında hiçbir heteroseksüel erkek onu öpmekten kaçınmaz. Ona şaka yaptığımı söylemeli ve ikimizin de yüzü morarana kadar dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmalıyım.

"Aslında, senin ilk erkeğin olmayı umuyordum," diyorum bunun yerine. İşte bu kadar. Düşüncelerimi ve vücut fonksiyonlarımı kimin ya da neyin kontrol ettiğini bilmiyorum. Sırada ne var? Onun önünde altıma mı işeyeceğim?

"Bin," diyorum ve arabanın etrafından koşarak sürücü tarafına geçiyorum.

Çılgılık!

Kafamdaki çarklar aniden durur ve tek gördüğüm, bana sözsüz sözlerle bakan Bayan Rawlings'tir. Hemen geri dönüp, bana donuk donuk bakan June'a göz kırparım.

"Sadece şaka yapıyordum," derim, kapı koluna uzanarak nezaketimi gösterirken rahat bir özgüvenle.

"Belki de orada buluşmalıyız," der, kapıyı açmam için kenara çekilmeden.

"Çünkü boktan bir araba mı kullanıyorum?" Burnunu kırıştırdı.

"Hayır."

"Senin araban yok ki."

Çantasını düzeltip omuzlarını dikleştiriyor. "Biri beni götürür mü?"

"Bin. Seni yemeğe götürmem için bana para ödersin."

"Ne?" diye gülüyor. "Akşam yemeğinin parasını ödememe izin vermiyorsun, ama beni yemeğe götürmen için sana para ödememe izin mi veriyorsun?"

Bir araba yaklaşırken, yoluna dikkat etmemeleri ihtimaline karşı, kendimi onunla yaklaşan arabanın arasına koyarak yanına adım atarım. Araba geçtikten sonra ona bakarım. Sırtını kapıya dayamış arabayı izlerken, sonra o derin kahverengi gözleriyle yukarı bakar. Gözlerimi onun dudaklarından ayırmam imkansız. Tanrım, onu öpmek istiyorum.

Yavaşça başımı eğiyorum. Dudakları aralanıyor ve nefes alışını kadar ağır bir göz kırpmasının ardından gözleri bir anlığına kayboluyor. Elimi yanağına kaydırıyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

Narin, ipeksi teni.

Baş döndürücü o tatlı parfüm.

Gömleğimi kavradığında hissettiğim çekiş.

Çarpan kalbim, yaprakların hışırtısını, uzaktaki arabaların sesini ve arabamın ötesindeki tepeden gelen çim biçme makinesinin uğultusunu bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve son anda başımı çeviriyorum, böylece yanağım onunkine değişiyor ve dudaklarım kulağının yanına konuyor. Ve fısıldıyorum, "On doları torpido gözüne koy. Bahşiş isteğe bağlı."

June birkaç saniye kıpırdamıyor. Sonra, ben bir adım geri çekilirken, sanki kafasındaki örümcek ağlarını silkeliyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor. Yüzündeki ifade değişiyor. Bence biraz şeytani bir ifade.

Boynuzları çıkıp sivri dişlerini göstermeden önce kapıyı açıp onu kenara çekilmeye zorluyorum.

"Vay canına," diyorum.

O şeytani ifade kaybolur, yerine bir homurtu ve bana şimdiye kadar gösterdiği en geniş gülümseme gelir. "Hanımefendi," der kıkırdarak.

"Ben de öyle dedim," derim ciddi bir yüzle.

Koltuğa kayar. "Tabii. Tabii. Ama aslında

Bayan olmalı."

Kapısını kapatırken soğukkanlılığımı koruyorum. Ama arabanın arkasına geldiğimde, elimi alnıma vuruyorum

. "Sen bir aptalsın!"

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, bu hurda üçüncü denemede çalışıyor. June boğazını temizliyor.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, o ucuz arabam, keskin esrar kokusu (benim değil) ve çam kokulu oda spreyi ile karışmış diğer iğrenç kokular (onlar da benim değil) hakkında bir şey söylemeye cesaret etmesini bekliyorum. Oda spreyi benim, dikiz aynasına asılı duruyor.

"Emniyet kemeri," diyor.

"Ah... evet." Somurtkan bakışımı bastırıp emniyet kemerini çekerim. Artık kılıfına geri çekilmediği için koltuğumun yanındaki yerde dolanmış durumda. Bu araba benden daha yaşlı. Birisi onu hurda yığınınına dönüştürmeden önce hurdalıkta kapmış olduğum bedava bir araba. İki günden az bir sürede çalışır hale getirdim.

"Aptal şey," diye mırıldanıyorum, emniyet kemerindeki düğümü çözmeye çalışırken. Sonunda kemeri bağladığımda, June'a bakıyorum.

Eğlenmesini gizlemeye çalışırken yüzünde çok komik bir ifade var.

"En azından bir arabam var," diyorum, sanki bana sataşan bir arkadaşına söyler gibi, aynı anda zor elde edileni oynayarak (başarısız bir şekilde) etkilemeye çalıştığım kıza değil. Oyun planımın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sanki bir kokarca, beyaz, sarkık kulaklı bir tavşana zor elde edileni oynuyor gibi.

Dudaklarını dişlerinin arasına kıştırıp, yumuşak bir "Mm-hmm" diye mırıldanarak yavaşça başını sallıyor.

"Ne yemeyi seversin?" diye soruyorum, motorum durmadan önce biraz daha gaz vererek kaldırımdan uzaklaşıyorum.

"Yemek."

"Ha. Ha."

"İyi yemek."

"Yani tavuk parmakları ve patates kızartması gibi mi?"

"Dikkatli ol, Flynn. Bir günde iki kez beni baştan çıkarman izinli mi bilmiyorum."

Ona hızlıca yan gözle bir bakış attım.

"Sen daha çok salata seven bir kıza benziyorsun. Nereden iyi salata alabileceğimi bilmiyorum. Ben pek salata yemem."

"Neden salata seven bir kıza benziyorum?"

"Çünkü zayıfsın."

"Sen de öylesin," diyor.

"Yani tavuk parmakları ve patates kızartması mı?"

June gülüyor. "Evet. Tavuk parmakları ve patates kızartması."

Dokuzuncu Bölüm

June

Tavuk parmaklarını sevmem. Flynn'in arabasının kokusu midemi bulandırıyor. Restoranda arabadan indiğimde, arka koltukta yapışkan bir şey olduğu için kıcımlı koltuktan kaldırırken çıkan yapışkan ses yüzünden tiksindiğimi gizliyorum.

Burnumu kırıştırdığımda kaşlarını çatıyor. "Kahretsin. Koltukta bir şey mi vardı?"

Gülmemeye çalışıyorum. Koltuk siyah, ama orijinal kumaş renginin bej olduğundan eminim. Evet, koltuğa yapışmış bir sürü şey var.

"Sorun yok," diyorum. Popomu silerken.

Vücudunu çevirip popomu inceliyor.

"Kıcımlı mı süzüyorsun?" Onu kötü hissettirmek istemediğim için elimi yapışkan noktanın üzerinde tutuyorum.

"Şortunu inceliyorum. Yarın o koltuğu temizleteceğim." Kapımı kapatıyor ve restorana giriyoruz. "Ve güzel bir kıcın var," diyor. "Bununla ilgili bir anket falan olursa diye. On üzerinden on."

Ona şakacı bir şekilde dirsek atıyorum, ona dokunmak için her türlü bahaneyi kullanıyorum çünkü beni öpmesini çok istiyorum. Elimi tut. *Kıcımlı*. Ne olursa. Sadece bana dokun!

Gözlerini önümüze dikmiş olsa da, yine de sırtarak bana hafifçe dirsek atıyor.

O tezgahta sipariş verirken, ben bir masa seçiyorum. Bu benim ilk fast-food randevum. Şortumdaki gizemli yapışkan maddeyi düşünmemeye çalışırken, sevmediğim bir şeyi yemek üzereyim. Yine de kafam, beni kelimenin tam anlamıyla ayaklarımdan süpürmesi,

neredeyse öpüşecek olmamız ve içgüdüsel olarak kendini benimle caddeden geçen arabanın arasına atması yüzünden başım dönmeye devam ediyor.

Eğer o benim ilham perim olsaydı, ona kadar istediğimi bilmediğim tüm şeyler hakkında aşk şarkıları yazardım. Aşık olmaya dair şarkılar. Kelebekler. Tüylerim diken diken oluyor. Ve tabii ki, ayaklarımın yerden kesilmesine dair.

Henüz çok erken. Çok hızlı. Her şey çok fazla.

Aynı zamanda inkar edilemez ve dürüst olmak gerekirse, kontrol edilemez gibi geliyor.

Flynn yemek tepsisini içecek istasyonuna götürüyor, bardaklarımızı dolduruyor ve peçetelerle ketçap paketlerini alıyor. Beni gördüğünde sırtıyor. Hayatımda pek çok şey gördüm, başkalarının sadece hayal edebileceği şeyler, ama bu adamın bana gülümsemesi, kalbimi en derinden vuran görüntü olabilir. O sadece... Doğru kelimeleri bile bulamıyorum. Kesinlikle en iyi şekilde beklenmedik bir şey.

"Coop sosu mu yoksa sadece ketçap mı istediğini bilemedim, o yüzden ikisini de getirdim. Seçenekleri hak ediyorsun," diyor, karşımda otururken.

"Coop sosunun ne olduğunu bilmiyorum, ama deneyeceğim." "Bunun çok özel bir şey olmadığını biliyorum..."

"Mükemmel," diyorum, sözünü keserek. "Gerçekten, *gerçekten* mükemmel."

Sodasını yudumlarken bana bakıyor, pipetin etrafında sırtıyor.

"Ciddiyim." Gülerek bir ketçap paketi açıyorum.

"Ben lüks seven biri değilim." Flynn ketçabı dişleriyle açıyor.

"Fark etmemiştim." Tavuğumu özel sosa batırıyorum.

"Zengin insanlar için önemli olan aptalca şeyleri görmek garip."

"Aptalca şeyleri tanımla," diyorum.

"Büyük bir ev. Rawlings'lerin malikanesi iki kişi için gülünç derecede büyük. Aynı yatak odasında bile yatmıyorlar, ama yine de çok büyük. Tek çocukları var ve on iki kişilik bir yemek masaları var."

"Belki iyi uyumayı seviyorlardır. Belki akşam yemeği partileri düzenlemeyi seviyorlardır." Omuz silkiyorum ve tavuktan bir ısırık daha alıyorum. Beklediğimden daha iyi. Flynn Morley ile bir *beklenmedik* an daha.

En az beş patates kızartmasını aynı anda ketçap yığınınına batırıyor. "Eğer bir karım olsaydı, evin diğer tarafında yatmazdım"

. Ne olacağı belli olmaz. Eğer benimle aynı yatakta uyuyamazsa, ben de yerde uyurum.”

Çiğneme hızımı
yavaşlatıyorum. “Ne?”
diyor.

“Yerde mi yatarsın?”

“Tabii ki. Evin erkeği önemli olanı korumalı. Aileden daha önemli ne olabilir ki?” Omzunu silkiyor, ama sonra kıkırdıyor. “Ama ben ne bilirim ki? Hiç ailem olmadı. Belki de bu yüzden, fırsatım olsaydı bir aileyi korumak için ne gerekiyorsa yapardım diye düşünüyorum.”

Artık Flynn'in hiç flört etmediğine inanıyorum, çünkü etseydi, evli olurdu. Bir kadın onu kapmış olurdu. Ben birini kapmaya hazır mıyım bilmiyorum, ama Flynn'i kesinlikle istek listeme ekliyorum. Kalp simgesine tıklıyorum. Ve randevumuz bittikten sonra da uzun süre onu düşüneceğimi biliyorum.

“Ama ciddi,” diyor. “O hayatı hayal edebiliyor musun? Büyük bir ev. Bir şeyin fiyatını hiç düşünmemek? Akşam yemeğinde biftek? Taze ürünler. Kahvaltıda bir avokadoyu bütün olarak yemek?”

Gülüyorum. “Bence hayal edilmesi gereken hayat *bu*. Senin büyürken yaşadığın hayatın hayal edilemez olmasından korkuyorum.”

“Bunu yapma.” Başını sallıyor. “Bana acıma.”

“Flynn, Minneapolis’in en iyi tur rehberiyle akşam yemeği yiyorsun. Kimse sana acıyamaz.” Ona en flörtöz gülümsememi atıyorum. Ulaşılmaz gibi davranmak abartılıyor. Ya da belki de değil. Sanırım geçen hafta boyunca *benimle* oynadı ve hâlâ da oynuyor.

Yavaşça çiğneyerek beni inceliyor. “İlk randevumuzda da öyle yapmıştın.”

“Neyi yaptım?” Gözlerimi kısarım.

“Şaka olarak, seninle olduğum için kendimi şanslı hissetmem gerektiğini söyledin.” “Oh, hayır. Yani. Evet. Kesinlikle şaka yapıyorum.” Umarım şaka yaptığımı

Sadece gerginim.

Orta iki parmağını kullanarak ağzını yavaşça siliyor. “Şey, ciddi olmalısın çünkü seninle olduğum için kendimi *gerçekten* şanslı hissediyorum.”

Eminim yüzüm her tonu kırmızıya dönmüştür, ona olan ilgimi saklayamıyorum. “Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Ben de seninle olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

"Yalancı." Sandalyesine yaslanarak kıkırdıyor.

"Yalan söylemiyorum." Masadan uzanıp elimi uzattım.

Bana güvenmiyormuş gibi bir dakika boyunca elime bakıyor. Ama bakışlarını yüzüme kaldırdığında, elini benim elime koyuyor. Parmaklarım onun bileğini okşuyor, o da aynısını benimkine yapıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Ve karnımdaki kelebekler kontrolsüzce uçuşuyor. "Ne zaman öpeceksin beni?" diye soruyorum.

Annem, babamla tanıştıklarında ona karşı soğuk davranmadığını söylemişti. Benim farklı olacağımı biliyordum. Soğukkanlı davranıp Flynn'in beni kovalamasını sağlamaya çalıştım, ama başaramadım.

"Bilmiyorum." Bana seksi bir gülümseme atıyor. "İlk öpücüğümüzü kaçırdığımızı hissediyorum. Bu çekim artık bir öpücükten daha fazlasını hak ediyor gibi geliyor."

Kıkırdayarak sandalyeme yaslanıp içkimi alıyorum. "Yürümeden önce emeklemeye başlamayacağız."

Kaşları yukarı kayıyor. "June, dizlerinin üzerine çökmek istediğini mi ima ediyorsun?"

"Aman Tanrım! Hayır."

Flynn, utangaçlığını ikinci porsiyon tavuk parmakları gibi yiyor. "Bitirdin mi?" Kalan yemeğimi işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. "Güzeldi ama doydum."

"Peki, israf etmemeliyiz." Kalan patates kızartmalarımı ağzına tıktırıyor, birkaç kez çiğneyip yutuyor ve kalan tavuğumu da silip süpürüyor.

Gülümsememin sönmemesi zor. Maaşları arasında parası bittiğinde yemek yemiyor mu acaba?

"Buradan çikalım mı?" diye soruyor, kendi içkisini ve benimkini de bitirdikten sonra.

"Tabii."

Otoparktan çıktığımızda, nereye gittiğimizi sormadım. Beni şaşırtmakta oldukça başarılı olduğu için, öncülüğu ona bıraktım. Sonunda gölün yakınlarına vardık. Farklı bir göl. Dik bir tepeye çıkan bir sokağa saptı.

"Orası Rawlings'lerin malikanesi." Sağ tarafı işaret ediyor.

"Çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki," diyorum. "Eski bir cazibesi var." "Evet, ama orada yaşamak ister miydin?"

Omuz silktim. "Yani, isterdim. Altı üstü bir ev."

"Altı üstü bir ev mi? Kör müsün sen?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, eve bakarak. "Kör değilim. Özel ve yürek burkan her şeyi görüyorum."

"Yürek burkan mı?"

Başımı sallıyorum. "Kalp kırıcı çünkü burada yaşayan insanlar *hayata* ilham vermesi için birini tutmuşlar." Sanki önümdeki manzara çerçeveli bir resimmiş gibi avucumu pencereye dokunduruyorum. "Ama burada çocukları, bir köpeği, belki bir iki kuşu barındırabilir. Kahkahalar duvarlardan sekip kirişlerde yankılanabilir. Ama her halükarda, sadece dört duvar ve bir çatı."

"June, o yer dört duvardan çok daha fazlasını barındırıyor." Ona dönüp sırtıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Başını salladı. "Evet ve hayır. Benden çok daha akıllısın."

Öne eğilip onu öpmek istiyorum, ama beni yine reddedeceğinden korkuyorum.

"Çocuk yok. Kuş yok," diyor. "Ama bir kedi var. (O saçma altyazılı) matine seansından sonra, Bayan Rawlings bir kedi istediğini söyledi, ben de onu bir barınağa götürdüm. Tabii ki, huysuz kocası kedileri sevmiyor, ama o yine de bir tane sahiplendi."

"Bugün matineye mi gittin?"

Kaşlarını çatarak iç geçiriyor. "Maalesef. Bu iş çok rastgele. Eminim Bay Rawlings artık onu altyazılı filmlere götürmek zorunda kalmadığı için çok mutludur."

"Sonra da onu kedi sahiplenmeye mi götürdün?"

Başını salladı. "Neden öyle sırtıyorsun? Biliyorum, aptalca bir iş. Zengin insanlar aptaldır. Aslında aptal değiller herhalde, ama aptalca şeyler yaparlar. Çok para insanı..."

"Aptal mı yapar?"

diye gülüyorum.

"Aynen öyle."

"Hadi kapılarını çalalım," diyorum. "Ne?"

Flynn'in yüzü ekşiyor.

Kapımı açıyorum. "Gidip merhaba diyelim."

"Patronuna durup merhaba demezsin." Kapıyı kapattığımda arabayı durdurur ve dışarı atlar, ben de kaldırıma doğru yürürüm. "June, onları bir saatten biraz fazla bir süre önce gördüm. Bu tuhaf ve berbat bir fikir." Bileğini tutarım ve bana doğru döner.

"Onlar sadece insan, Flynn."

"Zengin insanlar."

"Üzgün insanlar," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Mesai saatim bitti. Şu anda kimseye ilham vermek benim işim değil."

"İyilik bir iş değildir. Kimseye ilham vermek zorunda değilsin. Sadece merhaba diyeceğiz." Elinden kurtulup ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Tanrım. Bu delilik. Bay Rawlings kapıyı açtığında ne diyeceğim? Belki burada bile değildirler. Belki de şık bir restoranda akşam yemeğine çıkmışlardır."

"Belki," diyorum ve zili çalışıyorum. "Öyle olursa, gideriz."

"Bence ayrılmalıyız," diyor en huysuz ifadesiyle.

Kapı açılana kadar karnım ağrıyana kadar kıkırdamaya devam ettim.

Kapıdaki adam George Clooney'e benziyor. Gerçekten çok çarpıcı. Flynn'e şaşkınlıkla bakıyor, sonra bana doğru bakışlarını yumuşatıyor. "Merhaba," diyor.

"Merhaba. Ben June, Flynn'in arkadaşayım. Tesadüfen bu civardaydık, Flynn bana evinizi gösterdi. Ben de uğrayıp merhaba diyelim dedim."

Bizi birkaç saniye inceler. "Rupert," der.

"Rupert, içeri girebilir miyiz?" diye soruyorum. "Callie'ye tekrar merhaba demek istiyorum. Tabii akşam yemeğinizi bölmüyorsak?"

"Maalesef öyle bir şansınız yok," diye homurdanır.

"Ya da sizi rahat bırakabiliriz. Yarın görüşürüz," der Flynn.

"Saçmalık." Flynn'in elini tutuyorum, bunu yapmak için bir bahane bulduğum için heyecanlanıyorum. Sonra Rupert'in resmi davetini beklemeden onu içeri çekiyorum. Elimin onun elinde ne kadar küçük hissettiğini seviyorum.

"Kız çok güzel, Flynn," diyor.

"Teşekkür ederim," derim, ayakkabılarımızı çıkarırken. "Eviniz çok güzel."

"Komşumunkiler kadar güzel değil, ama seni o hikayeyle ya da karısının ona bir ev hanımı tuttuğuyla sıkmayacağım. Alice, bana bir tarta yaptı, ama zehirli olduğunu düşündüğüm için yemedim."

Aman Tanrım. Huysuzluğunu seviyorum çünkü bu konuda pek iyi değil.

"Merhaba," diyor Callie, merdivenlerin tepesinde, gri ve beyaz yavru kediye kucağında tutarak. "Bu bir sürpriz." Saten kimono bornoz ve tüylü beyaz çoraplarla mermer basamaklardan süzülerek iniyor.

"Bir saat önce buradaydı. Buna sürpriz denmez," diyor Rupert. "Şey, June bir sürpriz. Bir *kedi* kadar sürpriz değil ama yine de beklenmedik bir şey."

Callie gözlerini devirir.

Rupert, flörtöz ve kendinden emin bir gülümsemeye karşılık verir. Oh, bu çok eğlenceli. Flynn'in işini biraz kıskanıyor olabilirim. Bir yandan, Rupert'tan ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Ama o tam da hayal ettiğim gibi.

"Siz iki aşk kuşu ne yapıyorsunuz?" diye sorar Callie.

"Aşk kuşları" sözüne Flynn'in tepkisini görmek için ona baktığımda yanaklarım kızarıyor.

"June uğrayıp merhaba demek istedi," diyor Flynn. "Nedenini tam olarak bilmiyorum ama."

Callie merdivenlerin altına varır ve yavru kedisini Flynn'e verir, sonra kolunu belime dolayarak beni çeker. "Çünkü o çok sevimli bir genç bayan. Gel. Çay sever misin?" Beni antreden geçip mutfağa götürür. "Rupert, neden Flynn'e bir içki ikram etmiyorsun?"

"Çünkü onu benimle içki içmesi için işe almadım ve o aptal kediye tutuyor."

"Eh, mesaisi bitti, yani artık senin çalışanın değil. Ve *Loki* bizim yeni bebeğimiz." Callie mutfağa girdiğimizde benden ayrılır. "Umarım Flynn'in geç kalması seni çok üzmemiştir. Planların olduğunu bilmiyorduk. Benim için kartları düzenliyordu. Ondan önce de bana kedi almamı önerdi, bu da Loki'yi eve getirmemize yol açtı, ki bu da kocamı pek memnun etmedi."

"Çok sevimli bir kedi yavrusu. Kartlar ne iş?" diye soruyorum, o dolabın kapısını açıp kilerde kaybolurken.

“Tebrik kartları. Eskiden kendim yapardım. Bir ara kendi kağıdımı yapıyordum, bu da preslenmiş çiçekler ve tohumlarla süslenmiş kartlara yol açtı. Hani, çiçek ya da ağaç yetiştirmek için ekebileceğin türden olanlardan.”

“Çok güzel. Eminim çok güzeldirler.” Parmak uçlarımı gri damarlı krem rengi mermer tezgahın üzerinde gezdiriyorum. Yeni granit tezgahlardan çok daha kalın.

“Güzeller. Sadece geçirdiğim bir dönemdi. Birçok dönemden geçtim. Kocamla beş dakikadan fazla konuşursan, sohbetin içine benim *hobilerimi* de dahil eder.”

Ona şu anki evresini ve neden bir ilham kaynağına ihtiyacı olduğunu sormak istiyorum.

Callie, iki fincan çay ile kilerden çıkar. “Beni takip et,” der. “Yatak odamda olmadığım zamanlarda, sabah odamda ya da kapalı balkonda vakit geçirmeyi seviyorum.” Pencerenin yanındaki cam üstlü kafe masasına oturmam için başını sallar. “Tabii ki, sabahları güneş varken daha güzel oluyor.” Çay fincanlarımızı masaya koyar ve karşımda oturur.

“Teşekkür ederim.” Çay poşetini birkaç kez suya batırıp çıkarıyorum.

“Çok tanıdık geliyorsunuz,” diyor. “Sizi galeride gördüğüm gün ve bisiklet turunda karşılaştığımızda da öyle düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” Ona bakıyorum. “Neden?”

Soluk mavi gözleri kısıılır. “Emin değilim. Menopoz kafamı karıştırdı. Hafızamda boşluklar, kopuk bağlantılar ve iki saniyelik bir hatırlama yeteneği varmış gibi hissediyorum. Hayatın boyunca bu bölgede mi yaşadın?”

“Uyuyor,” diyor Flynn, yavru kediyle odaya süzülerek giriyor. “Çalışma koltuğunda uyuyakalmış. Kediyle ilgili benimle *konuşmak* istedi, ben de filmi ve neden bir kedi yavrusu önerdiğimi açıklamaya çalışırken, o sadece... uyuyakalmış.” Flynn, odada dolaşırken kedinin başını okşuyor, duvarlardaki sanat eserlerine ve altın rengi, ezilmiş kadife kanepenin yanındaki sehpa da duran birkaç aile fotoğrafına bakıyor.

“Hâlâ hayatta olduğundan emin oldun mu?” diye sorar Callie.

Flynn başını ona doğru çevirir. “Kontrol etmeli miyim?”

Callie kıkırdar, fincandan çay poşetini çıkarır ve aramızdaki yaprak şeklindeki seramik tabağa koyar. "Hayır. Vaktisi geldiyse, gelmiştir."

"Seni rahatsız etmem," der Flynn, kanepeye oturup kedinin kafasını öper.

Kedileri seven bir erkek bulmak listemde yoktu, ama işte buradayız ve bundan hiç de şikayetçi değilim.

"Pardon," diyorum. "Bana ne sormuştun?"

"Hayatın boyunca Minnesota'da mı yaşadın?" diye sorar Callie.

"Ben Hindistanlıyım. Ailem beni üç yaşındayken evlat edindi. Kaliforniya'da büyüdüüm."

"Ne ilginç bir tesadüf. Flynn sana, koruyucu aileye verildiği zaman üç yaşında olduğunu söylemiş miydi?" Callie, Flynn'e bakıyor.

Omzumun üzerinden ona bakarak başımı sallıyorum. O bize bakmıyor, dikkatini Loki'ye vermiş.

"Seni Minnesota'ya ne getirdi?" Dikkatini tekrar bana

ban

a "Burası Kaliforniya değil."

yön Callie gülüyor. "ok doğru. Ne zamandır buradasın? Belli ki eltir.

Bisiklet turu rehberi olacak kadar bu bölgenin tarihini öğrenecek kadar uzun süredir."

"Üç yıldır buradayım. Buraya ilk taşındığımda barista olarak çalışıyordum, kışın hâlâ öyle yapıyorum. Latte sanatında yeteneğim var." Bakışlarım Flynn'e kayar ve onun telefonuna bakmasını beklerim, ama bakmıyor.

Bana hayret dolu bir ifadeyle bakıyor. Yine o baş dönmesi hissini yaşıyorum.

"Birdenbire," diyorum, "bir bisiklet turuna katıldım ve o zaman bunun şimdiye kadarki en iyi iş olabileceğine karar verdim."

Callie gülüyor. "Oh, sende bu özelliğini çok seviyorum. Çok samimi ve masum. Hiçbir şekilde gösteriş yok. Sadece bir şeye duyulan saf sevinç." İini ekiyor. "O günleri özlüyorum."

Cevabı pek çok soruyu akla getiriyor, ama onu soracak kadar iyi tanımlıyorum.

"Sakıncası yoksa kaç yaşındasın?" Callie ayından bir yudum alır. "Yirmi altı."

“Liseden sonra Kaliforniya’da ne yaptın? Üniversiteye gittin mi?”

Flynn yumuşakyumuşakça, ve Callie bakıyor ona
ona “Bu bu kadar komik?”

Omuz silkiyor. “Şey, kim bisiklet tur rehberi ya da barista olmak için üniversiteye gider ki?”

“Kullanmadıkları diplomaları olan pek çok insan var,” dedi Callie.

“Bu yüzden liseyi bitirmedim,” der adam. “Diplomaya ihtiyacım olmadığını biliyordum.”

Callie onu incelerken, gülümsememek için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum. Callie’nin onu düzeltmemesi şaşırtıcı. Üniversite, liseyle aynı şey değil. Ama birkaç saniye sonra, başını sallıyor. “Belki de kocamın sandığından daha zekisin, Flynn.”

“Ona bunu söyler misin?” diye soruyor.

Callie içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Söyleyeceğim.” “Üniversiteye gittin mi?” diye soruyorum Callie’ye.

Bana dönüyor. “Evet.” Bakışları elindeki bardağa takılıyor.

Daha ayrıntılı bilgi vermesini bekliyorum ama vermiyor. Sanki geçmemem gereken görünmez bir sınır varmış gibi hissediyorum.

“Ne bölümünden mezun oldun?” diye sorar Flynn, görünmez sınırın farkında olmadan. Callie’nin alnı çatılır ve elini küçümseyici bir şekilde sallar.

“Birkaç diplomam var. Önemli bir şey değil.”

“Para israfı gibi geliyor,” diyor Flynn. Sonra bir saniye dudaklarını büzüyor. “Zenginler para israfını umursamazlar, değil mi?”

“Şey...” Callie gergin bir şekilde gülerek çay fincanını ağzına götürür.

—“Tüm zenginler adına konuşamam ama babam ve dedem paralarını tutumlu kullanırlardı. Neredeyse her şeyi yeniden yatırırlardı. Büyükanmem, fakirmiş gibi yaşadıkları için zengin olduklarını söylerdi. Ancak babam öldüğünde, annem parasını daha cömertçe harcamaya başladı. Hayatın, her şeyi ölüm için biriktirmek için çok kısa olduğu zihniyetine sahipti. Ama ben tek çocuğum, bu yüzden evet, üniversite maddi bir yük değildi. Ve o zamanlar, para israfı gibi gelmemişti.”

Flynn bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakar.

“June, kardeşin var mı?” diye soruyor. “Hayır. Ben de tek çocuğum.”

“Benim her türden kardeşim vardı,” diyor Flynn. “Tabii onlara kardeş denirse.”

Sadece koruyucu ailede kalan diğer çocuklar.”

Acınmasını istemediğini biliyorum, ama hüzünlü bir gülümsemeyi engelleyemiyorum.

“Kocamla pek çok ortak yönün var,” diyor Callie, Flynn'e.

Flynn gözlerini kısar. “Bay Rawlings da koruyucu ailede miydi?” Callie çayından bir yudum alır ve başını sallar.

“Bana annesi ve erkek kardeşinden bahsetti, sonra da babasından, ama ben o zamana kadar onun yetişkin olduğunu ve sadece...” Flynn omuz silkiyor. “Hayatına devam ettiğini.”

“Annesi ve kardeşi öldüğünde on iki yaşındaydı. Babası hapse girdi. Rupert anneannesiyse dedesinin, yani annesinin anne babasının yanında yaşadı, ama maddi olarak ona bakacak durumlarında değillerdi ve dedesi kanserdi. Babasının anne babası boşanmıştı ve yıllar önce babasını resmen evlatlıktan reddetmişlerdi, bu yüzden Rupert koruyucu aileye verildi. Sonra evden kaçtı ve başını belaya soktu, bu yüzden bir süre ıslahevinde kaldı. On sekiz yaşına geldiğinde, ıslahevindeki görevlinin tavsiyesiyle orduya katıldı.”

“Saat geç oldu,” diyor Flynn ayağa kalkarken. “Kocanı yatırsan iyi olur.”

Callie'nin Rupert hakkında söyleyeceklerine hiç ilgi duymuyormuş gibi davranan Flynn'in bu ani tavrı beni hazırlıksız yakaladı. Belki de bu, kendi geçmişinden kötü anıları canlandırıyordu.

Callie gülümser. “O artık büyük bir çocuk. Kendi başına yatağına gitmezse, bu onun sorunu.”

Flynn'in gitme işaretini takip ederek sandalyemde geriye kayıyorum. “Çay için çok teşekkür ederim.”

Callie bana bakar ve başını sallar. “Benim için bir zevkti. Lütfen istediğiniz zaman uğrayın. Burası... güzel,” der, sesinde bir hüzünle.

“Sanırım sabah görüşürüz,” der Flynn, mutfığa girip fincanımı lavaboya koyduğumda.

Callie ellerini onun yanaklarına koyar ve vücudu gerilir. “Ona iyi bak,” der. “Terbiye ve saygı. Tamam mı?”

Gülümsememi saklamak için çenemi göğsüme dayarım. Flynn bilmiyor ama artık resmi olarak bir annesi var.

"Tabii," diyor ve kediye ona uzatıyor. Ona sırtını döndüğünde, Callie deliymiş gibi bana gözlerini deviriyor. Flynn'in insanların kendisine içtenlikle değer vermesine nasıl izin vereceğini bildiğinden emin değilim.

Bu biraz yürek burkan bir durum.

Onuncu Bölüm

Flynn

"BU ÇOK GARİPTİ," diyorum, ikinci denemede arabamı çalıştırırken. "Ne garipti?" diye soruyor June.

"Callie, diplomasını sorduğumda oldukça ketum davrandı. Striptizci falan mıydı acaba?"

Haziran burun kıvrır. "Ben sanmıyorum sanmıyorum bunun bunun *birkaç* derece Herkesin farklı nedenlerle sırları vardır."

"Biliyorum. Sadece tuhaf bir sır gibi geliyor." Tepeden aşağı inerken June'a bir göz attım. "Senin sırrın ne?"

"Senin ne?" Kaşları alnına doğru yükselir. "İlk soran bendim."

"Şey"—o önünü izliyor—"eğer sana söylersem, o zaman sır olmaz."

"Bence sırlarımız olmamalı," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum, ama bunu uygulayabilir miyim bilmiyorum. Henüz değil.

"Bu büyük bir adım. Sır yok, ha?"

Yolun kenarına çekiyorum. "Bir sorunumuz var." "Araban mı bozuldu?"

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Seni eve mi götürüyorum? Öyleyse, bana nerede yaşadığını söylemelisin. Benim evime mi geliyorsun? Öyleyse, yaşam koşullarım hakkında sana *dürüst* olmalıyım."

Dudakları yavaşça açılır. "Arabanda mı yaşıyorsun?" diye fısıldar.

Ben gülümsüyorum, ama o gülümsemiyor.

Kahretsin.

Ciddi.

“Artık değil,” diyorum. “Sana bir ev arkadaşım olduğunu söylemiştim. Sence o, benim randevumun bitmesini bir barda bekliyor da, sonra bu yere”—parmağımı daire şeklinde çeviriyorum—“bizim evimize” geri dönebilmek için mi?

Gözü seğiriyor. Benden, geğmişimden ve şu anki berbat durumumdan şok olmamaya çalıştığını biliyorum. Monroe haklıydı. Çok erken çok fazla şey veriyorum. Ama bununla başa çıkamayan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Belki de bu yüzden yalnızım, bir kanepede yaşıyorum. Onu kaybetmeden önce biraz yavaşlamalıyım.

“Taksi çağırarak ister misin? Ben burada seninle beklerim, seni aldıklarında peşinden gitmeyeceğime söz veriyorum.”

Bu sefer, irkilmesini gizleyemedi. “Flynn,” diye fısıldadı.

“Sorun değil.” Ellerimi saçlarımanın arasından geçiriyorum. “Ben de kendime güvenmezdim.”

Eli bacağıma konuyor ve ben ona bakıyorum, tek istediğim onu tutmak. Öpmek. Onu kollarıma almak. Onu parkta alıp arabama taşıdığımda,

... sonsuza dek, unutulacak bir ilişki olmadan başka birinin vücudunu kendime bu kadar yakın hissettiğimi hatırladığım ilk andı.

“Galeri,” diyor June, elini bacağımdan çekerek. “Galeri mi?”

Başını sallıyor. “Galeri’nin karşısındaki, kuaför salonunun üstündeki dairede yaşıyorum.”

“Peki neden dairene çıkmak yerine galerideki tuvaleti kullandın?”

“Çünkü ben...” Yutkundu. “Ben ele geğirilmiştim.” “Ele geğirilmiş? Bu ne demek?”

June birkaç saniye katlanmış ellerine bakıyor, sonra başını kaldırıp titrek bir gülümseme gösteriyor. “Yirmi birinci doğum günümde arkadaşlarımla dışarı çıktım. Yasal olarak içebileceğim ilk martiniyi içtim. Dans ettim. Güldüm. Dedikodu yaptım. Sonra kendimi kötü hissettiğim için tuvalete kaçtım. Ve ben...” Titrek bir nefes alıyor. “Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Her şey karanlıktı. Bir uğultu sesi vardı. Ve bir titreşim hissettim. O zaman bir arabanın bagajında olduğumu fark ettim.”

Lanet olsun...

Yutkunur, ellerini ovuşturur. “Sadece üç gün sürdü. Sonra bitti. Yaralanmadım, taciz edilmedim. Yıllarca terapi görmeme rağmen, beni tedirgin eden bazı şeyler var.”

“Yabancılar ve insanlara nerede yaşadığını söylemek mi?”

Bu konularda pek iyi değilim — başkaları acı çekerken ne söylemem gerektiğini bilemiyorum. Tek bildiğim, artık hiçbir şey hissetmeyecek hale gelene kadar tüm duygularımı bastırarak geçirdiğim bir ömür.

“Benimle güvendesin,” diyorum, bunun iyi bir başlangıç olmasını umarak. “Öyle mi?” diye fısıldıyor, sonra alt dudağını ısırtıyor.

Arabayı *vites*e alıyorum. “Evet. Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

“Teşekkürler,” diyor çekinerek.

Işıktaki dururum ve o pembe ojesini kurcalarken ona hızlıca bir bakış atarım. “Bana da aynı etkiyi yapmaya başlıyorsun.”

“Ne etkisi?”

“Buna bir isim var mı bilmiyorum.” Işık yeşile dönerken boynumu kaşıyorum. “On beş yaşındayken, son koruyucu ailemizde, evlerine aldıkları on yaşında bir kız vardı, ama kocası ona köpek muamelesi yapıyordu. Bir gün, artık dayanamayacak hale geldim ve ona bir beyzbol sopasıyla vurdum. Sanırım bu koruyucu his, şuna benziyor... ona dokunursan seni öldürürüm.”

Gözümün ucuyla June’un ağzının açıldığını, sonra da hızla kapandığını görüyorum. Çok mu ileri gittim?

“Bilgin olsun, onu gerçekten öldürmedim. Sadece bir süre hastanede yattı ve ben de ıslahevinde kaldım.”

Daireye varana kadar yol boyunca konuşmadı, ben de dilimi ısırdım. Söyleyeceğim her şey durumu daha da kötüleştirebilirdi. Vardığımızda, sokağa park ettim ve arabadan atlayıp kapısını açtım. Bu nezaket meselesi bana giderek daha çok çekici geliyor. Callie benimle gurur duyacaktır.

Birinin benimle gurur duymasını umursadığım düşüncesi bile bana yabancı bir his. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayı sevip sevmediğimi bilmiyorum.

June arabadan iner ve çantasını göğsüne yerleştirir, elinde anahtarları hazırdır. Ama bana bakmaz. “Beni getirdiğin için teşekkürler,” diye mırıldanır ve doğrudan doğruya binaya doğru yürür.

“Seni dairene kadar geçireyim,” derim ve onu takip ederim.

“Ben hallederim.”

“Kızdın mı?” “Hayır.”

"O zaman neden bana bakmıyorsun?"

Anahtarı kilide sokmuşken elini durdurur, bana sırtını dönmüş halde durur. “Bence işler çok hızlı ilerliyor.”

“Çok mu hızlı? Benden seni öpmemi istedin, ama ben öpmedim. Hâlâ seni öpmeyeceğim. Sadece daireye sağ salim vardığından emin olmak istiyorum.”

"Sadece bir kat yukarı çıkacağım. Bu kapı arkamdan otomatik olarak kilitleniyor. Bir şey olmaz." Kapıyı açıp anahtarını çıkarır.

“Demek bu kadar mı? Sana dürüst davrandığım için karşılığım bu mu? Bana birinin seni kaçırdığını anlattın. Bu, sana karşı hislerimi değiştirmez. Öyleyse neden şimdi sana karşı daha koruyucu hissetmem aramızdaki ilişkiyi değiştiriyor? On yıl önce berbat bir insanı dövdüğüm için mi? Islahevinde kaldığım için mi?”

“Hepsi bu mu?” Omzuyla kapıyı açık tutarak arkasını döndü. “Sadece kötü insanlara mı zarar verdin? Hiç iyi insanlara zarar vermedin mi? Masum birini korumak dışında, yanlış bir şey yaptığın için hiç başın belaya girdi mi?”

Callie, Rupert’ın arabasını gezintiyeye çıkardığımı mı söyledi? Kimseye zarar vermedim, arabaya bile. Belki de ona her şeyi anlatırım. Eğer bunu kaldıramazsa, o zaman açıkça, benim zamanımı harcamaya değmez.

Derin bir nefes alıp sözlerimi hazırladım, ama gerçekler boğazıma takıldı.

“Biliyor musun June? Siktir et,” diyorum. Her şeyi anlatmak da buraya kadarmış. Gerçeği kaldıramayacağını bildiğim halde neden ona kendimden daha fazlasını vereyim ki? “İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum,” diye devam ediyorum. “Bir an her şey harika gidiyor. Bir kız sana göz kırpıp öpücük dileniyor. Bir sonraki an ise ya sana soğuk davranıyor ya da seni sokağın sonuna, bir markete tuvalete gitmen için gönderiyor.” Arabaya doğru yürüyorum. “Umarım tavuk yemeğin ve lüks çayın hoşuna gitmiştir. Tanıştığımıza memnun oldum.” Arabama biniyorum ve kapıyı çarpıyorum. Neyse ki kader benim yanımda çünkü ilk

Deniyorum. Vitesi takıp gaza basıyorum, caddede biraz lastik izi bırakarak.

Kırmızı ışıktaki frene basmak zorunda kaldığımda, binaya güvenli bir şekilde girdiğinden emin olmak için dikiz aynasına bakıyor muyum? Elbette, çünkü ondan hoşlanıyorum, her ne kadar ondan *bu kadar* hoşlanmaktan nefret etsem de.

Akşamın geri kalanında, elimde bir bira, sehpa da iki tane daha beklerken kanepede oturuyorum; Monroe ve Naomi ise yatak odasında birbirlerini deliye çeviriyorlar. Gürültülü ve sinir bozucu ama üçüncü biramın sonuna geldiğimde, yana yığılıyorum, vücudumun bir kısmını battaniyeyle örtüyorum ve gece boyunca sızıp kalıyorum.

"Seni sadece Monroe'nun arkadaşı olduğun için uyandırıyorum, o da sana iyi davrandığımda hoşuna gidiyor," diyor Naomi, yanağımı birkaç kez tokatlayarak.

Elini itip yavaşça oturuyorum. Boş bira kutularından biri kucağımdan yere düşüyor.

"Alarm kurmaya başlamazsan işini kaybedersin," diyor ve buzdolabını açıp krema kutusunu çıkarıyor.

"Saat kaç?" Şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Beş on beş."

Ayağa kalkıp kendimi banyoya sürüklerim. "Rica ederim," diye seslenir Naomi.

Teşekkür etmem, ama ona orta parmağımı da göstermem. Kendimi tutmam, bir teşekkürle eşdeğer.

Saat altı olduğunda duşumu almış, zenginlerin giydiği kıyafetleri giymiş ve Rawlings'lerin kapısını çalıyorum. Neden sabahın altısında birinin ilhama ihtiyacı olduğunu anlamıyorum. Eğer depresyondaysa, uyuyup durması yeter. Tecrübelerime göre, dünya sabahın dokuzunda sabahın altısından daha katlanılabilir.

"Sana bir mesaj bıraktım," diyor Bay Rawlings, her zamanki bordo bornozu ve yaşlı adam pijamalarıyla kapıyı açtıktan sonra.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Şarjı bitmiş. "Mesaj neydi?"

Telefonumu cebime geri koyarken kaşlarını çattı. "Callie bugün kendini iyi hissetmiyor."

"Hasta mı?"

Başını sallıyor. "Bazı günler yataktan çıkmaz ... nedenlerden dolayı yataktan çıkmıyor. Bugün de o günlerden biri. Yani bugün hizmetine ihtiyaç olmayacak."

"Dostum, uyanığım. Başım çatlıyor. Dün gece iyiydi. Tanrı aşkına, bir kedi bile aldı." Kendimi içeri davet ediyorum.

"Şey, bugün iyi değil." Ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlere doğru ilerlerken beni durdurmak için elini uzatır.

"Nesi var?"

Kaşlarını çattı. "Bu seni ilgilendirmez. Bugün sana ihtiyacımız yok dedim. O yüzden geri dönüp gitmeni öneririm. Mesajlarımı kaçırmamak için git telefonunu şarj et."

Ayakkabılarımı giymek için arkamı döndüm. "Biliyor musun," ona doğru döndüm, "o gayet iyiydi. Ve ben burada ne işim olduğunu bir türlü anlayamadım. Bir ilham perisi mi? Onun ilham kaynağı mı? Ne için? Ama yataktan çıkmayacağı gün bana ihtiyacın yok mu? Bu saçmalık dostum." Onu iterek yanından geçtim.

Kolumu tuttu, ben de çekildim.

"Polisi aramamı ister misin?" diye soruyor.

Merdivenlerin ortasında duruyorum. "Siktir et. Polisi ara. Hapse girmeden önce karına veda edeceğim."

"Lanet olsun," diye homurdanarak peşimden gelir.

Ondan en az on adım önde kalıyorum. Callie'nin odasına vardığımda kapıyı çalmıyorum. Bunun yerine içeri süzülüp arkamdan kapıyı kapatıyorum. Güneş henüz doğmamış ve çekilmiş perdelerin aralıklarından içeri sızıyor, bu yüzden oda karanlık.

"Rupert, seni rahat bırakmanı söylemiştim," diyor yataktaki battaniye yığınının altından kısık bir sesle.

"June benden korkuyor. Her şeyi mahvettim," diyorum, yüksek sırtlı sandalyesine çökerek; sandalyenin ahşap ayakları protesto edercesine gıcırıyor. "Ve ona en kötü kısmı bile anlatmadım."

"Flynn?" Yatağında doğrulurken karanlık silueti beliriyor.

“Parkta onu öpmem için bana yalvardı. Ama hayır. Ben bir beyefendiydim. Terbiye. Bütün o güzel şeyler. Kapıları açmak. Tanrım, benimle gurur duyardın. Sonra geçmişimle ilgili bir konuda ona dürüst olma hatasını yaptım ve o bunu kaldıramadı.” Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı eğdim, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Kahretsin, bana zar zor bakabiliyordu.”

“Flynn,” dedi Callie boğuk bir sesle. “Bugün benim için iyi bir gün değil.”

“Eh, kulübe hoş geldin. Dün gece o kadar kızgındım ki bira içip durdum, alarmı kurmayı unuttum ve oda arkadaşımın kız arkadaşı Naomi tarafından uyandırılmak zorunda kaldım. Teknik olarak bizimle yaşamıyor. Yine de son zamanlarda taşınmam için baskı hissediyorum. Bana kiralamak istediğin bir oda var mı?”

Silueti kaybolur. “Yarın konuşuruz,” der, sanki yine yorganın altına girmiş gibi sesi boğuk çıkar, ama gözlerim karanlığa alışmadığı için emin olamıyorum.

“Hadi ama. Sana ilham vermek için elimden geleni yapıyorum. Kocan beni bu yüzden işe almadı mı? Bileklerini kesmeni ya da bir şişe hapi yutmanı istemem—kaba sözlerim için özür dilerim. Ama bu, özgeçmişimde çok kötü görünecek... hapisten çıktığımda tabii. Oh, polisin yolda olduğunu söylemiş miydim? Sanırım söylemeye çalıştığım şey, depresif olman için hiçbir nedenin yok. Zenginsin. Kocan açıkça seni önemsiyor. Eminim hiç hapse girmedin. Bütün gün yatakta kalma seçeneğin *var*.”

Sessizlik.

Hepsi bu mu? Söyleyecek başka bir şeyi yok mu?

“Ona geçmişin hakkında ne anlattın?”

Loki bacağıma sürtünürken sandalyede dik oturdum ve boğazımı temizledim. “Genç bir kıza köpek muamelesi yaptığı için bir adamı beyzbol sopasıyla dövdüğümü söyledim.”

Yine sessizlik.

Elimi uyluklarıma vuruyorum.

O iç çekiyor. “Kıpırdama.”

Donakaldım.

“Seni pek tanımayan birine yüklemek için bu çok ağır bir yük.”

"O berbat bir adamdı," diyorum.

"June bu adamı tanıyor mu?"

"Hayır."

"Koruduğun kız o muydu?" "Hayır."

"Koruduğun kızı tanıyor mu?" "Hayır."

"O zaman bu çok fazla. Eğer sana, adama ya da kıza karşı bir bağ hissetmiyorsa, bu çok fazla."

"Ona lanet olası bir çivili tasma taktı!" Parmaklarım sandalyenin kollarını sıkıca kavrar.

Callie yavaşça oturur, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtır. Sonra lambayı açar.

Gözlerimiz ışığa alışana kadar birkaç saniye gözlerimizi kısıyoruz.

"İntikamcılar karmaşık kişilerdir. Elbette niyetleri onurlu olabilir. Ama intikamcı olmayan insanlar için bu kadar aşırı eylemler korkunç görünebilir. *Dexter* dizisini izledin mi hiç?"

Başımı sallıyorum.

"O dizi, sadece diğer seri katilleri öldüren bir seri katil hakkında."

"Göze göz," diyorum.

"Evet. Ama herkes bu ilkeye göre yaşamıyor. Tek söylediğim, insanlara her şeyini vermeden önce seni tanımaları için bir şans vermen gerektiği. Eğer flört uygulamalarındaki insanlar sadece kötü ya da şüpheli özelliklerini listeleselerdi, kimse sola ya da sağa ya da hangi yöne kaydırmaman gerekiyorsa o yöne kaydırmazdı."

Moralim bozulur, gözlerimi kısa bir süre kapatırım. "Bana öpüşmek istedi. Ben de... Bilmiyorum. O aşamaya geldiğimizi sandım. Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum, Flynn," dedi ve şakaklarını ovuşturdu. "Ona her şeyi anlatmalısın, yoksa kendini kandırılmış hissedecek. Ama onu kaybedebilirsin." Başını salladı. "Bu kararı senin yerine ben veremem. Ama ona daha yumuşak tarafını göstermen asla kötü bir fikir değildir. Çiçek al. Ona bir şiir yaz. Ona bir şeyler pişir."

"Benim yumuşak bir tarafım yok. Çiçek alacak param da yok. Hiç şiir yazmadım, o yüzden şimdi başlamama gerek yok. Ayrıca pasta yapmayı da bilmiyorum. Başka ne var?"

Callie ellerini yüzüne sürüp parmaklarını saçlarına daldırdı. Yorgun ifadesi bende suçluluk duygusu uyandırdı. Ondan hoşlanıyorum. Neden bir ilham kaynağına ihtiyacı olduğunu anlamasam da, ondan hoşlanıyorum. Nazik biri ve ben pek nazik insanlarla karşılaşmadım.

“Bir bahçem var.” Yorgun gözleri bana takılır ve gülümser, ama bu gülümseme zoraki.

“Yabani otları yolmamı mı istiyorsun?”

“Hayır.” Ayakları yere değdiğinde, sırtını germek için ellerini beline koyar. “Bahçeme girip, tam çiçek açmış en güzel çiçekleri bulmanı ve onları kırk beş derecelik bir açıyla kesmeni, saplarından yaklaşık on santim bırakmanı ve bir buket haline getirmeni istiyorum.”

“Kaç tane?”

Ellerini yanlarına sarkıtıyor ve omuz silkmeden önce bana boş bir ifadeyle bakıyor. “Bunu sen bulacaksın.”

“Onları neyle bağlayayım?”

Ayaklarını banyoya doğru sürükler. “Sen bul.”

Rupert, çiçekleri toplamadan önce beni tutuklatırsa ne yapmam gerektiğini sormadan önce kapı kapandı. Kendi başıma *bir çözüm bulmaya* çalışarak, koridorda parmak uçlarında yürüdüm, ana kattan siren sesleri veya konuşma sesleri gelip gelmediğini dinledim. Merdivenlerden inerken tek duyabildiğim, kulaklarımda atan nabzımın sesiydi.

“Sen otoriteye saygısı olmayan kibirli bir pisliksin.” Arkamdan gelen Rupert’ın sesine irkildim. Nerede saklanıyordu?

Yavaşça yutkunarak, elimden geldiğince sahte bir özgüven topluyorum. “Belki. Ama beni işe alırken bunu biliyordun.” Merdiven sahanlığında duruyorum ve o bana yetişirken devam etmem için başını sallıyor.

Bornozunun ve pijamalarının yerine takım elbise giymiş. Son basamağa ulaştığımda

“Otur,” diyor. Söyleneni yapıyorum.

“Hayır. Yere otur.”

Bu, savunduğum kıza çivili tasma takan adama ürkütücü bir şekilde benziyordu.

“Beni küçümsemeye mi çalışıyorsun?” diye soruyorum.

Gözlerini kısarak, benden birkaç basamak yukarıda durur. “Aşağılanmış mıydın?”

Bir an durakladıktan sonra, yavaşça başımı sallıyorum.

Son birkaç basamağı inerken dudakları bükülür, benden yana doğru adım atar. Bana dönünce bacak bacak üstüne atar ve önümdeki mermer zemine oturur.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettiğim şeyi saklamak için biraz gülüyorum. "Ne yapıyorsun?" Başımı sallıyorum, ama o sıırtmadığı için o aptal suratına bakamıyorum. Kibar davranıyor. *Kibarlığı* sevmiyorum çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yumruk atmasını tercih ederim.

"Sadece bir anlığına bana itaat etmeni istedim. Hepsi bu. Asla benden ya da başkalarından aşığı hissetmeni istemem. Ve sert ya da saygı duyulmaya layık olduğunu kanıtlamak için pislik gibi davranma ihtiyacı hissetmeni de istemem. Bu yorucu, moral bozucu ve sürdürülemez bir şey. Bana güven."

"Kalk," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü bu aptalca. Kalk gitsin." Elimi uzattım.

Beni inceler, elimi tutarken gözleri benimkilere kilitlenir.

Ayağa kalktığıında omzumu sıkıyor. "Güzel sohbetti." "Öyle miydi?"

Gözlerimi kısıyorum.

Elimi bırakıp merdivenlere doğru yönelir. "Callie seni kovdu mu?"

"Hayır."

"O zaman sanırım bugün maaşını hak ettin." "Acaba gerçek bir maaş çekini görebilecek miyim?"

Durup bana dönüyor. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?" Ciddi mi? Bu bir tuzak soru olmalı.

"Bana değer verdiğin kadarını ver," derim, sanki bana sağ cebindeki mi sol cebindeki mi parayı istediğimi sormuş gibi.

Dudakları sanki gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi seğiriyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

Ayakkabılarımı alırım, ama o merdivenlerin tepesine ulaşmadan onu durdururum. "Bilgin olsun, kiram yedi buçuk dolar."

Bay Rawlings cevap vermez, merdivenleri çıkmaya devam eder.

On Birinci Bölüm

Haziran

Saçımı kurutmayı bitirip kapıyı açarım. “Oh! Tanrım, beni korkuttun,” kapının hemen öbür tarafında duran Ally’ye derim. Beni banyoya geri iter.

“Uzun boylu ve çok seksi bir adam var, az önce sızıntı yapan lavabo borusunu tamir etmek için arabasına koşup bagajından aletler aldı.”

“Ne?” Gözlerimi kısarım. “Tamirci Kevin’a benzemiyor. O kısa boylu ve pek de yakışıklı değil. Yeni bir adam mı?”

Gözlerini devirdi. “Flynn. Ben lavabonun altındaki kovayı boşaltırken elinde bir buket çiçekle ortaya çıktı. Bir de baktım ki, tamir etmek için aletlerini almak üzere arabasına koşacağını mırıldanıyor.”

Alt dudağımı ısırdım.

“O bakış neyin nesi? Onu sevdiğini sanıyordum?”

Birkaç kez başımı salladım, sonra da başımı salladım. “O da aynı şeyleri yaşad, anlarsın ya. Ve şu anda buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

“Zorlu bir hayat mı yaşamış?” Başımı salladım.

“Yani zor bir hayatı mı olmuş?” Yine başımı sallıyorum.

“Peki, bu da çiçeklerin etrafına bağlanmış kirli ayakkabı bağcığını açıklıyor.” Burnumu kırıştırıyorum.

“Ne yapmamı istiyorsun? Derse gitmem lazım. Ve dürüst olmak gerekirse, sızıntıyı tamir edebilirse, onu kovmadan önce bırak da yapsın derim.”

Gözlerimi devirdim. “Ugh! Neyse ne. Ben onunla ilgilenirim. Bana bir dakika ver.”

"Şey" —saatine bakar— "Bir dakikam yok. Gitmem gerek. Umarım sen ne yapman gerekiyorsa onu yapana kadar bizi soymaz."

Sinirleniyorum.

"Onun *bunları yaşadığını* söyleyen sendin. Oh!" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Geri gelmiş," diye fısıldar.

Ally arkasından banyo kapısını kapatır ve ben aynada kendime bir kez daha bakıp, dudak parlatıcısı sürmeye karar veririm — onun ne düşündüğünü umursadığımdan *değil*. Dudaklarım sadece biraz kurumuş. Kapıyı açmadan önce, çiçek desenli keten pantolonumun yüksek belini düzeltir ve beyaz kısa üstümü ayarlarım.

"Hoşça kal," der, çıkmadan önce bana gülümseyerek.

Ally haklıydı. Flynn, koyu renk kot pantolonu ve üzerinde bir kuş ve "Shindig revival" yazan siyah tişörtüyle çok yakışıklı görünüyor.

Lavabonun yanında durmuş, bir elinde taze kesilmiş bir buket, diğer elinde bir İngiliz anahtarı tutuyor. "Merhaba," diyor.

"Selam," diyorum zayıf bir sesle, çünkü dün geceki davranışımdan pişmanım.

Ve o çiçek getirmiş... ve bir İngiliz anahtarı.

Flynn buketi uzatıyor. "Onları kendim topladım. Ve araba koltuğundaki yapışkan şeyi temizledim."

Bariz olan bu duruma gülümsüyorum. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Lavaboya doğru başını salladı. "Bu sızıntıyı senin için tamir edeceğim, sonra da baştan başlamayı önereceğim. Sen de bunu bir düşün. Nerede olacağımı biliyorsun." Sırt üstü uzandı, üst kısmı lavabonun altına girdi.

Çiçeklerin kokusunu alıyorum.

"Dün fazla konuştum," diyor. "Beni seri katil olmadığımı anlayacak kadar iyi tanımıyorsun."

"Anlamadım?" Ayakkabı bağcığını çözerken gergin bir şekilde gülüyorum.

"Yani... lanet olsun, yine yanlış anlaşıldı. Ben seri katil değilim. Seri. Katil. Değilim. Bana bir havlu uzatır mısın?"

Gömleğinin birkaç santim yukarı kaymasıyla ortaya çıkan karın kaslarına bakıyorum.

"June?"

"Ha?"

"Havlu mu?"

"Ah, evet. Al." Fırının kulpuna asılı olan havluyu ona uzattım.

"Teşekkürler. Silikon macun almam gerekecek. Sıkılaştırdım ama yeniden macunlanmalı." Lavabonun altından çıkıp ayağa kalkıyor.

Ona gergin bir gülümseme atıp bir bardağı suyla doldurup çiçekleri içine koyuyorum.

"Dinle"—ellerini siler—"Ben kötü bir insan değilim. Demek istediğim bu. Sana asla zarar vermem. Rawlings ailesi bana güvenebiliyorsa, sen de bana bir şans daha verebilir misin? Korkutucu aptalca şeyler söylemeyeceğime söz veriyorum."

Ayakkabı bağcığını vazonun yanındaki tezgaha koydum. "Seri katil olmamak gibi aptalca şeyler mi?"

O, ellerini ceplerine sokarak çekinir. "Evet. Callie kafama çok fazla şey soktu ve ben doğru şeyleri doğru sırayla ya da doğru zamanda söylemiyorum."

"Öyle mi? Callie'ye bizden mi bahsettin?"

"Evet. Kötü bir sabah geçiriyordu. Rupert bana eve gitmemi söyledi ama onu dinlemedim."

"Eminim bunu çok takdir etmiştir."

Flynn gözlerini devirdi.

"Çiçekleri Callie mi önerdi?"

Dudaklarını büküyor. "Belki. Ama yemin ederim, onları ben kestim ve bağladım."

Yarım düzine kez başımı salladım.

Elini uzattı. "Ben Flynn Morley, tam zamanlı ilham perisi ve yarı zamanlı aptal, senden gerçekten hoşlanan biri."

Duygularımın ötesinde bir şey düşünemiyorum. Bu tür anlarda tüm tedirginliklerim bir anda siliniyor. Bu yüzden elimi onun eline uzatıyorum. "Yarı zamanlı tesisatçı olduğunu da unutma. Ben de June Malone. Yarı zamanlı tur rehberi. Tarihi aşk romanlarını seven biri. Şekerlemeleri seven biri. Ve arabalarında aletleri olan erkekleri seven biri."

Elimi yavaşça sıkarken gülümsemesi genişliyor. "Zevk tamamen benim tarafımda."

Aynı fikirde değilim. Büyük, nasırlı elinin benimkini sarmalayan sıcaklığı oldukça hoş geliyor. Bakışları birkaç santim aşağıya kayıyor ve

dudaklarını ıslatıyor, bu da daha da işkence gibi geliyor. Bir an için aşağıya bakıyorum, elim hâlâ onun elini tutuyor. Sütyenim ve dar gömleğimden meme uçlarım görünüyor. Bana böyle bir etkisi var ve dönüp durumu düzeltmeli miyim, yoksa kendisinin güçsüz hissetmesini ve bir öpücük vermesini mi dilemeliyim, bilmiyorum.

Gözleri kayıp tekrar benimkilerle buluştuğunda, elimi hızla bırakıp bir adım geri çekiliyor. "Peki," diye yutkunuyor, "aramız iyi mi? Yani, yeniden başlamak için?"

"Üzgünüm," diyorum. "Dün gece aşırı tepki verdim.

O..." "Fazlaydı," diyor.

"Hayır." Birkaç saniye yüzümü ellerimle kapattım ve iç geçirdim. "Sadece sana karşı bazı *hislerim* vardı. O yüzden işleri aceleye getirdim. Ve bana söylediklerin, beni gerçeklerle yüzleştirmiş gibi hissettirdi. Bir sonraki adımı atmadan önce seni daha iyi tanımam gerekiyordu. Aslında, senin beni korkuttuğundan çok kendimi korkuttum. Sadece öfkemi senden çıkardım ve özür dilerim."

Kaşlarının arasında ince bir çizgi oluşur ve yavaşça başı

nı "O zaman yavaş ilerleyelim," diyorum, daha çok kendimi ikna
sallı etmek için. "Yavaş," diye tekrarlıyor.

yor. Ölüyorum. Bana iyi gelmiyor olmalı çünkü kendimi hiç bu kadar endişeli ve dengesiz hissetmemiştim. "Ama..." Omuz silktim. "Tamamen baştan başlamak biraz saçma geliyor. Belki kaldığımız yerden devam edebilir ve dün geceki o küçük aksaklığı unutabiliriz."

"Nerede kalmıştık?" diye soruyor Flynn ve ben, o yakın anları gerçekten hatırlamıyor mu, yoksa benimle dalga mı geçiyor, bilemiyorum.

"Şey, Rawlings'lerin evinde el ele tutuştuk. Yani bunu listeden silebiliriz." İşaret parmağımla bir onay işareti yapıyorum. "O zaman sanırım sıradaki..." Ellerimi arkamda birleştirip, ayak parmaklarımdan ucuna basıp tekrar yere iniyorum, içimden gergin bir enerji akıyor.

"Sıradaki ne olabilir?"

Omuzlarımı silkiyorum.

"Seks mi?" diye sordu.

Bir sonraki nefesimi almadan yüzüm kızarıyor.

Flynn sırtıyor. “Şaka yapıyorum. Dinle, aynı odada olmak bile beni tamamen mutlu ediyor.”

“Seks yapmaktan gayet memnunum.” Gülümsüyorum ve samimiyetimin derecesini onun yorumlamasına bırakıyorum. Ciddi miyim, değil miyim, *ben* bile bilmiyorum.

Flynn gergin bir kahkaha atar ve bir saniye boyunca bakışlarını başımın üstünden başka bir yere çevirir. “June, eğer ve ne zaman seks yaparsak, sana söz veriyorum, ‘*memnun*’ kelimesi hissettiklerinizi ifade etmek için yetersiz kalacak.”

Sanki bu sözle beni yerle bir etmek yetmezmiş gibi, bir kez daha meme uçlarıma bakıyor. Sütyenime daha kalın bir dolgu, yeni iç çamaşırı ve bir bardak suya ihtiyacım var—belki de soğuk bir duşa. Çenem gevşiyor, ama zor nefes almamdan başka hiçbir ses çıkmıyor.

“Dilini mi yuttun?” Sözlerimi bana geri fırlattı.

“Öp beni.” Kendimi tutmam imkansız hale geliyor. Standartlar mı? Ne standartları?

Kendine saygı mı? O abartılmış bir şey.

“June, seni öpersem, iş orada bitmez ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Ayrıca bu nezaket meselesinde oldukça çaba sarf ediyorum.”

“Peki o zaman. Lütfen de, bittiğinde de teşekkür et.”

Puf!

Onurumun son kırıntısı da gitti.

Flynn'in yüzündeki sırıtış patladı. Tanrım, ne kadar seksi bir gülümsemesi var.

“Aslında gitmem gerek. Bugün işim bitti mi bilmiyorum,” diyor ve başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru uzatıyor.

“Evet, benim de bugün yapmam gereken çok iş var. Yani...” Yalan. Bugün izinliyim ve hiçbir planım yok. Tembel günleri seviyorum. Birkaç çekmeceyi düzenlemek. Biraz kitap okumak. Yürüyüşe çıkmak. Öğle yemeği yemek. Hatta kısa bir şekerleme bile sıkıştırabilirim.

“Oda arkadaşın hoş birine benziyordu,” diyor.

“Ally en iyisidir.”

“Uzun zamandır arkadaş mısınız?”

“Buraya taşındığımdan beri. Onu oda arkadaşı bulma uygulaması aracılığıyla tanıştım. Hukuk fakültesine gidiyor.”

Flynn başını sallar ve oyalamaya çalıştığını hissedirim. Umarım bu, beni bırakmak istemediği içindir, sadece

. Benim içinse diye düşünerek, ona seçenek sunmak için bir adım daha yaklaşıyorum.

"Çiçekler için teşekkürler. Ve sızıntıyı tamir ettiğin için." Bir adım daha atıyorum, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımdan yanağına ulaşması için elimi bileğine doluyorum. Öpmeden önce duraksıyorum, bana dönüp dudaklarımızın birleşmesi için ona fırsat veriyorum.

Bunu yapmıyor, ben de yanağına öpücük kondurup birkaç saniye öyle kalıyorum, sonra topuklarımdan üzerine iniyorum.

"Rica ederim," diye fısıldıyor, birkaç kez gözlerini kırıp başını eğiyor, dudakları yanağıma değiyor ve sonra öpüyor. "Sızıntı henüz tamir edilmedi ama halledeceğim."

Tesisatçılık hiç bu kadar seksi gelmemiştir. Bu işkence.

Burası çok sıcak, bu yüzden boğazımı yutkunup saçlarımdan bir omzuma atıyorum. Bakışları ellerimi takip ediyor ve birdenbire burası sadece sıcak değil, aynı zamanda çok sessiz de oluyor. O saçlarıma uzandığında, başını tekrar eğerek parmaklarının arasından birkaç tutam saçımı kaydırırken ben hareketsiz kalıyorum. Bu sefer dudaklarını boynumda gezdirirken, diğer eli belime ve kısa üstümle pantolonum arasındaki çıplak tenime doğru kayıyor.

Dizlerimdeki titremeyeyle mücadele ederken çenem gevşiyor.

Flynn omzumdan kulağıma kadar boynumu öpüyor ve titrediğimde gülümsediğini hissediyorum. Ateşler içindeyken titremek nasıl mümkün olabilir?

Tırnaklarımla ensesini okşuyorum ve diğer eliyle başımın arkasını kavrayıp ağzımızı hizalarken belimi daha sıkı kavlıyor. Öpüşmek için eğiliyorum ama o biraz geri çekiliyor ve sırtıyor.

Onu öldürebilirim.

"Siktir git," diye fısıldıyorum. Bu kelime ağzımdan nadiren çıkar, ama o beni sınırlarıma kadar zorladı.

Gülümsemesi bir saniye daha genişliyor, sonra tekrar yaklaşıp beni öpüyor. Gerçek bir öpücük. Bir gün bu öpücüğü Ally'ye, anneme ya da torunlarıma nasıl açıklayacağım? Elbette, diğer herkese göre bu *sadece* bir öpücük gibi görünecektir. Ama değil. Seks, çikolata ve kokainin hepsinin toplamından daha iyi olabilir.

Tek korkum? Bunun sona ermesi. Ve Flynn bir şekilde kendini öpücüklerin bekçisi ilan etti. Bir sonrakini ne zaman alacağım?

Bir vuruş
daha. Bir
coşku daha.

Serbest elim, sırtım duvara çarpana kadar beni birkaç adım geriye doğru yürürken dengemi sağlamak için kolunu kavrar. Dudaklarım, ağzımın içini tatması için biraz daha açılır. Aramızda düşük bir inilti yankılanır ve bunun benden mi yoksa ondan mı geldiğinden emin değilim.

Parmaklarını kaburgalarım boyunca gezdiriyor, başparmağı gömleğimin üzerinden göğsümün alt kısmını okşuyor. Sonra parmağını biraz daha kaydırıyor ve başparmağı neredeyse seğirme gibi, çok hafif bir hareketle meme ucumu okşuyor.

Sadece bundan orgazm
olabilirim. Ve sonra... hiçbir
şey.

Dik durur, elleri yanlarında, dudaklarını birbirine sürter. Öpücüğün gerçekleştiğine dair kanıtı ihtiyacım varmış gibi dudaklarıma dokunurum. Bunu yaparken gülümserim.

Flynn omuzlarını bir santim daha geriye çekiyor. "Bugün oldukça iyi bir gün olacak gibi görünüyor," diyor.

Neden bu sözü beni daha da utandırıyor? Kıkırdar ve yavaşça başımı sallarım. "Katılıyorum."

"Yarın seni ararım," diyor.

Sanki başım yaylıymış gibi sallamaya devam ediyorum. Yanımdaki kapıyı açıyor ve o koridora adım atıp dönünce birden dikkatimi topluyorum.

"Seni öpmeme ve göğsüne dokunmama izin verdiğin için teşekkürler," diyor en doğal ifadeyle.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıyorum ve birkaç kez başımı sallıyorum. O o kadar
... her şey!

Kendine
güvenen.
Seksi.

Yine de, kırılgan ve komik.

Bir saniye sonra, merdivenlerin yarısına kadar inmiş. Kapıyı kapatıp sırtımı ona dayıyorum.

Yapma.

Kendime engel olamıyorum. O gitti ama hâlâ ellerini üzerimde hissediyorum. Gömleğimin üstünden göğsümü avuçluyorum, tıpkı onun yaptığı gibi meme ucumu okşuyorum ve diğer elim keten pantolonumun önünden aşağı kayıyor.

On İkinci Bölüm

Rupert

"O BERBAT BİR İLHAM KAYNAĞI," diyorum karıma, evin gölün karşısındaki bahçelere bakan ikinci kat balkonunun kapısından. Hava nemli. Hatta hava bile ılık toprak, kompost kutusunun içi gibi kokuyor.

Callie bana bakmak için dönmüyor. Uzun bir nefes alıp aynı derecede yavaş bir nefes verdikten sonra başını sallıyor. "Sana ilham verici olmadığını söyledim, sen de kendinin genç versiyonu olan bir adam buldun ve onun daha iyi olacağını mı düşündün?"

Onun yanındaki şezlongun kenarına oturuyorum, ellerimi bacaklarımın arasında birleştiriyorum. "Sen benim genç halimi sevmiştin."

Kafasını geriye yaslayıp gözlerini kapatarak gülerek homurdanıyor. "Masum olduğu zamanlardaki hayatımızı sevmiştim."

Bornozunun açıklığından görünen çıplak bacağına bakıyorum. Her zamanki gibi güzel. Oynaklığımızı, tutkumuzu, imkansız aşk hikayemizi özlüyorum. O burada olmasına rağmen *onu* özlüyorum. Bu büyük evde yabancılar gibi yaşıyoruz. İyi günümüzde tanıdıklar gibi.

"Ben masum olmaktan çok uzaktım," diyorum.

Bir gözünü aralıyor ve sırtışıyla beni şaşırtıyor. "Flynn de öyle."

"Evet, ama çocuğu seviyorum." "O bizim oğlumuz değil."

Korkuluğun kenarındaki kancaya asılı yemliğe doğru uçan bir sinekkuşunu izliyorum. "Biliyorum. Ama o odana dalana kadar bugün yatakta kalacaktın. Şimdi ise buradasın."

"O bizim oğlumuz değil," diye tekrarlıyor. "Yine de *buradasın*," diyorum.

“Bence sen sadece Hunter Morrison’ın bir *ev hanımı* işe aldığı zamanki gibi tuhaf bir iş uydurmak istedin. Övünme hakkı. Sırada ne var? Sen ve Hunter, kim daha önce birini hamile bırakacak diye yarışacak mısınız?”

Ağzımı yumruğumla kapatarak gülerек öksürürüm. “Eğer birinin hamile kalmasını istersem, bunu kendim yapabilecek kadar hala yeterince erkeksiğim.”

Şakaklarını ovuşturuyor. “Babam öldü, ama kızının bir aptalla evlendiği için cansız elini kaldırıp alnına vurduğunu biliyorum. Hamile bırakan, Sanayi Devrimi sırasında insan alarm saatiydi. *Büyük Umutlar*’da Bay Wopsle’in hamile bırakıldığını hatırlamıyor musun? Pencerelele vurmak için uzun bir sopa kullanırlardı.”

Otuz üç yıllık evlilik ve o hala beni şaşırtıyor. Dünyanın en güzel, en nazik, en zeki kadınıyla evlendim. Ve bunu artık söylememe bile gerek yok. Ona attığım bu bakışı biliyor ve bu, onu karanlık bir ruh haline girdiğinde oradan çıkarmaya yetmese de, hala onu kızartıp gülümsetiyor.

“Flynn’in arkadaşı June çok tanıdık geliyor. Sence de öyle değil mi?” diye soruyor, konuyu çabucak değiştiriyor çünkü övgüleri pek iyi karşılamıyor, sessiz olanları bile.

“Pek sayılmaz. Ama hoş birine benziyor. Flynn’in onun dikkatini nasıl çektiğini bilmiyorum.”

Callie başını yana eğip, tek kaşını kaldırarak bana bir bakış atıyor. “Sen benim dikkatimi nasıl çektin?”

Düz otururum, ellerimi şezlongun kenarına koyarım. “Cazibemle.”

“Pfft...” Gözlerini devirir.

“Yakışıklılığım la mı?”

“Tekrar dene.”

Kaşlarımı çattım. “Bana sadece babanın nefret ettiği türden bir adam olduğumu bildiğin için ikinci bir bakış attığını iddia ettiğin bu hikâyeyi sevmiyorum.”

“Şey, Bay Rawlings, bu hikayenin tek versiyonu bu.” “Doğru değil,” diyorum, şezlonga yaslanarak. “Her hikayenin iki yüzü vardır.

. Ve baban yıllar önce vefat etti, ama ben hâlâ buradayım. Beni henüz başka bir eve göndermedin.”

"Flynn'i eğittiğini ona söylemiyorum. Bir günde iki kez onun bizim oğlumuz olmadığını hatırlatması yeter."

Ona Flynn'i eğittiğini söylemiyorum. Onun bizim oğlumuz olmadığını bana iki kez hatırlatması bir gün için yeter.

"Selam çocuklar. İçeri girdim." Flynn demişken.

"Hiçbir şey çalmadığın sürece sorun yok," diyorum ona.

"Alınma," diyor, şezlongun ucuna oturabilmek için ayaklarımı kenara iterek. "Ama senin araban dışında..."

"Zaten onu çalmaya çalışmıştın." "*Ödünç almak*," diyor.

Callie burun kıvrır.

"Buralarda pek benim zevkime uygun bir şey yok."

"Alınmadım," der Callie.

"Zevkin bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum. "Hırsızlar istedikleri şeyleri çalmazlar. Satmak için değerli olanı alırlar."

"Ah, teşekkür için için tavsiye Bay Rawlings.

Lütfen konu açılmışken konu açılmışken kasanızın şifresini paylaşır mısınız?" der Flynn.

Callie yine burun kıvrır.

Flynn farkında olmadan işini çok iyi yapıyor.

"June çiçekleri nasıl buldu?" diye soruyor Callie.

"Şey, haklıydın. Kızlar hâlâ o saçma sapan şeylere bayılıyor." Bana gergin bir gülümseme atıyor.

"Çiçekler zamansızdır," diyor. "Sevgililer Günü, Anneler Günü, doğum günlerinde biraz klişe olabilir... ama bir tartışmanın ardından her zaman en iyi ilk adımdırlar. Atasözündeki beyaz bayrak gibi."

"*Atasözü*" kelimesi kafasından uçup gidiyor. "*Knocker-upper*" kelimesine nasıl tepki vereceğini ancak tahmin edebilirim.

"Bugün başka ne yapacağız?" Flynn, zıplayan bacağına eliyle vuruyor. Yerinde duramıyor.

Callie de bunu fark ediyor.

"Golf oynamayacak mısın?" diye soruyor bana.

Ağır ağır ayağa kalkıyorum. "Aslında, evet. Sonra görüşürüz." Eğilip başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Uzan," der Flynn'e, ben kapıya doğru ilerlerken. "Neden?" diye sorar.

"Bugünün geri kalanında senin işin benimle oturmak."

"Peki ne yapacağım?"

"Hiçbir şey. Sadece

burada ol." Kendi

kendime

kıkırdamaya

başlıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Flynn

"GÜNÜN NASIL GEÇTİ, SEVGİLİM?" İşten sonra dairemize girdiğimde Monroe tiz bir sesle soruyor.

Ona parmak işareti yapıyorum, o da gülüyor, tost makinesinin yanında durmuş pizzasının pişmesini bekliyor. İşten sonra her gün, "kaka şerifi" gelip ona makro besinleri mükemmel dengelenmiş bir yemek yedirmeden önce atıştırmalık olarak Totino's marka pepperoni pizzası yiyor.

"Maaşımı aldım," diyorum.

"Geçen gün maaşını aldığını sanıyordum."

"O, detay dükkanından aldığım son maaştı. Bu ise Rawlings'ten." Parayı yüzüne bir santim uzaklıkta tutuyorum.

Geri çekiliyor, gözleri şişiyor. "Siktir." "Değil mi?" Ona bakıyorum.

"Onun karısıyla yatıyor olmalısın. Ya da onunla. Dostum, onun sikini mi yalıyorsun? Yargılamıyorum. O maaş için ben de sik yalardım."

"Hayır." Yine, maaş çekini yüzüne tutuyorum. "Bu sekssiz bir maaş çeki. Gerçi, Bayan Rawlings beni *üç saat* boyunca yanında bir koltukta oturttu!"

Pizzasını tost makinesinden çıkarır. "Ve?"

"Ne demek 've'? İşte bu. 'Ve' yoktu." Sıcak bir pepperoni çaldım ve ağzıma attım.

Monroe dirseğiyle bana vurdu.

"Ne zaman kıpırdasam, bana kıpırdamadan oturmamı söyledi. Konuşmaya başlarsam, beni susturdu. Müzik yok. Telefonumu kullanmak yok. En kötü işkenceydi ve istifa etmeye, hapse girmeye... ne olursa olsun hazırdım. Ama sonra, çıkarken kapının yanındaki ayakkabımın içine sıkıştırılmış, içinde bu çekin olduğu bir zarf buldum."

Pizzasını kestiikten sonra cebinden telefonunu çıkarır. “Bu bir haftalık mı?”

“Sanırım öyle.”

“Günde sekiz saat mi?”

Başımı sallıyorum. “On saate yakın.”

“Öğle yemeği saatinde maaş alıyor musun?”

Omuz silkerim. “Öğle yemeği molası mı? Ben öğle yemeği molası vermiyorum. Öğle yemeği yiyoruz ama ben onunla birlikte yiyorum. Zaman kaydı yok. Saatlerimi kim takip ediyor bilmiyorum. Hapse girmemek için sadece emirleri uyguluyorum.”

“Siktir git, Flynn. Zengin bir herifin arabasını çalışyorsun, o da seni saatte yüz dolar karşılığında karısının yanında kestirmen için işe alıyor. Aptal bir ilham perisi olmak için bu kadar para alıyorsun! Taşınıyorsun.”

“Şansım yaver gittiği için mi?” diye gülüyorum.

“Çünkü altı haneli bir maaş alıyorsun.”

Kanepeye yığılırım ve çeki izlerim. “Bu altı haneli değil. Dört haneli.”

“Onlar için altı ay kadar çalışırsan altı haneli olur. Muhtemelen daha az. Benim haftalık maaşım üç haneli. Ve kiranın yüzde altmışını ben ödüyorum. Sen sadece yüzde kırkını ödüyorsun.” Pizzasıyla koltuğa oturur.

“Yatak odası ve dolap senin. Benim ise kanepe ve eski bir sandığım var. Bu yüzden yüzde kırkını ödüyorum.”

“Flynn,” diye mırıldanır, sıcak pizzayı dikkatlice çiğneyerek, “elinde beş bin dolarlık bir çek var. Kendi dairenizi alabilirsiniz. Kendi lanet evini bile alabilirsiniz.”

Dudaklarımı büküp yavaşça başımı sallıyorum. “Doğru. Ama iş güvencem yok. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla bu onlardan aldığım ilk ve son çek.”

“Gitmelisin. Naomi bir yüzük için can atıyor. Zamanı geldi.”

“Evet,” diye mırıldanıyorum. “Başka bir çözüm bulmam için bana biraz zaman ver. Onlarla birlikte yaşamayı önerdim ama Bayan Rawlings beni görmezden geldi. Tabii, sabahı pek iyi geçmemişti ama...”

“Sana bu kadar para ödeyip de onlarla yaşamınıza izin vereceklerini sanmıyorum. O çek geçimini sağlayacak bir maaş değil,

. Lanet olsun, bizim buralarda bu kira artı biraz harçlık parası eder.”

Rupert’ın konuşmasını dinledikten sonra, “FU parası” ifadesine içimden güldüm.

“İki katlı tuvalet kağıdı ve her sabah lüks kahve içeceklerinden bahsediyorum,” diye devam ediyor Monroe. “Aklına gelen her türlü yayın hizmetine sahip olabilirsin. NFL bileti mi? Hiç düşünmene bile gerek yok. Hop! Senin oldu.”

Başımı sallayıp gülümsüyorum. “Hatta markete giderken kendi poşetlerimi bile götürmeye başlayabilirim.”

“Noel’de kırmızı kovaya para koy,” diyor.

“Bozuk paraları alabilirsin.” Parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. Tabii, şakalaşıyoruz. Ama bu çekin ne anlama geldiğini ya da bir tane daha göreceğim miyim, gerçekten bilmiyorum. Aslında, bu paraya sahip olmak beni şimdiden tedirgin ediyor. Bana beklenmedik bir coşku yaşatmasından nefret ediyorum; bu, asla taviz vermeyeceğime yemin ettiğim ahlaki değerlerimden uzaklaşmanın ilk adımı gibi geliyor.

Ertesi sabah, oda arkadaşlarım ders dışı etkinlikleriyle beni uyandırana kadar uyuyorum. Bugün Cumartesi, izin günüm, bu yüzden duşumu aceleye getirmeme gerek yok. Aslında, Naomi’nin lüks banyo jeli kullanarak yüzümü tıraş ediyorum; böylece havalı, zengin adam havamın geri kalanıyla uyumlu olacağım. Sonra Rupert fikrini değiştirmeden önce çeki bozdurmak için doğruca bankaya gidiyorum. Hâlâ zengin olmak istemiyorum, ama birkaç saniye için sefil bir yoksul olmamamın bir sakıncası yok.

Üst üste dizilmiş iki şık kahveyle June’un apartmanının ziline basıyorum.

“Evet?” diye cevaplıyor ev arkadaşı. “Ben Flynn,” diyorum.

“Juju işte. Üzgünüm.”

“Juju” kısmı beni gülümsetse de, günün coşkusu bir anda sönüyor. “Ne zaman dönecek?”

"Emin değilim. İşten sonra halletmesi gereken birkaç işi vardı, o yüzden arabayla gelmesi ne kadar sürer ona bağlı."

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve ne yapılması gerektiğini fark ederek arabama geri dönüyorum. Alışveriş zamanı.

Dört durak, tartışmaya dönüşen birkaç pazarlık ve biraz hayal kırıklığından sonra ihtiyacım olanı alıyorum. Sonra June'un dairesine geri dönüp zili çalıyorum. Bu sefer kimse cevap vermiyor, ben de caddenin karşısındaki galerinin önündeki bankta bekliyorum.

İki saatten fazla bekledim.

Ona mesaj atabilir miydim? Elbette. Ama bunun tam bir sürpriz olmasını istiyorum.

Siyah SUV'den inip kolları market poşetleriyle dolu bir şekilde kapısına doğru yürüdüğünde, caddenin karşısına koştum.

"Hey, seni tanıyor muyum?" diyorum.

June anahtarlarını sallıyor ve bana bakmak için boynunu çevirirken anahtarlar yere düşüp tıkırdıyor. "Merhaba!"

Beni gördüğüne sevindiğini gösteren gülümsemesini içime çekiyorum. Bu, pek sık gördüğüm bir ifade değil. Anahtarlarını yerden alıyorum.

"Koyu altın rengi olan," der, anahtarlara işaret ederek.

Kapısını açıyorum ve market poşetlerini ondan alıyorum. "Ne zamandır buradasın? Neden bana mesaj atmadın?"

merdivenlerden yukarı doğru önümde yürüyor.

"Sana sürpriz yapmak istedim."

"yle mi?" Kıkırdar. "Neden peki?"

"Tabii ki sana bir sürprizim olduğu için."

Daire kapısının kilidini açıp benim için kapıyı açık tutuyor. "Srprizin sen olduğunu sanmıştım."

"Juju, dn seni okşadım. Daha fazlası için geri dönmem sürpriz olamaz."

Ben yanından geçip market poşetlerini mutfak tezgahına koyarken, o başını sallar ve sırtarak gülümser. Aslında buraya gelmemin sebebi bu değil, ama şimdi bunu yüksek sesle söylediğim için ereksiyon oluyorum. Belki de asıl sürpriz bekleyebilir.

"Neden bana Juju dedin? Ve ne zamandır bekliyordun?" diye soruyor, market poşetlerini boşaltırken.

Kahretsin. Sağlıklı şeyler yiyor. Meyve (konserve değil). Sebzeler (o da konserve değil). Etiketinde “organik” yazan şeyler. Otlar beslenmiş. Serbest dolaşan. *Kahretsin.* Eminim tavuk ve patates kızartması randevusundan nefret etmiştir. Etrafta bir torba cips ya da dondurulmuş pizza yok.

"Flynn?"

"Ha?" Dikkatimi ona geri veriyorum. "Ah. Ev arkadaşın sana Juju demiş." Kıkırdamam. "Ve şey... Buraya geleli çok olmadı," diye yalan söylüyorum.

"Bu iyi." Etrafımda dolanıp eşyaları yerlerine koyuyor.

Onun yoluna çıkıyormuşum gibi hissettiğim için mutfaktan çıkıyorum.

"Çalışmam ve sonra da bazı işlerim vardı. Senin bugün izin günün müydü?" diye soruyor.

"Evet. Hafta sonları çalışmıyorum."

"Dün Callie ile ne yaptınız?" June kağıt poşetleri katlayıp buzdolabı ile tezgah arasına sıkıştırırken, ben mutfak eşiğinin hemen ötesindeki tuğla duvara omzumu dayarım.

"Üç saat boyunca sessizce boşluğa baktık." "Bu, 'uyudun' demek mi?"

"Keşke. Ben iyi bir şekerlemeci değilim."

Billy's Bike Tours tişörtünü omuzlarından sıyrıyor ve benim için soyunuyor olabileceği düşüncesiyle bir an nefesimi tutuyorum. Ama altında spor sütyeni var. Yine de... daha fazla ten.

"Şekerleme yapmayı seviyorum," diyor. "Aslında, işlerimi bitirdikten sonra biraz şekerleme yapacaktım. Ama bana bir sürprizin var, o yüzden bekleyebilir." Saç tokasını çıkarıyor ve saçlarını çözüyor.

O kadar güzel ki.

"Ee, ne bu? Sürprizim mi?"

O benim alanıma girip, sanki öpülmek istermiş gibi çenesini kaldırdığında sürprizi unutuyorum.

"Sen şekerleme yapabilirsin, ben de seni izleyebilirim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

"Kulağa ... tüyler ürpertici." Alnı alnındaki kırışır, ama o gülümsemeye devam ediyor.

"Üzgünüm." Ellerimi kışına kaydırıp sıkıyorum. "Bu gerçekten kötü yol bir bir yapabileceğimizi asılalım takılalım takılalım senin yatağında bu"

öğleden sonra." Başımı eğip boynunu öptüm.

Parmakları saçlarımin arasına dolanıyor. "Sadece yatakta *takılalım*, ha?" "Evet," diye mırıldanıyorum, sonra dişlerimle kulağını gıdıklıyorum. Omuzu yukarı doğru sıçradı. "Gıdıklanıyor."

Mümkün olduğunca dikkat çekici bir şekilde pozisyonumu düzeltmek için dönüyorum. "Hadi.

Sürpriz seni bekliyor."

"Sürprizleri severim," diyor, beni göğsümü şişirip daha kalın bir sesle konuşmak istememe neden olacak kadar neşeli bir sesle.

"Güzel." O koridora adımını atarken şakacı bir şekilde poposuna bir şaplak atıyorum.

Dönüp beni hazırlıksız yakalıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni öpmek için kendine çekiyor.

"Dün..." konuşmaya çalışıyor ama dudaklarımız yine birbirine çarpıyor —"sen..." daha fazla öpüşme —"dün gittikten sonra..." dairesinin dışındaki loş ışıklı alan dudaklarımızın çarpışma sesiyle doluyor —"kendime dokundum..." biraz yana doğru sendeliyoruz —"kendime."

Tüm kelimeler kafamda bir araya geliyor.

Dün sen gittikten sonra, kendime dokundum.

O dudaklarını birbirine sürtünürken, yanakları kızarmış ve nefesi kesilmiş haldeyken başımı geriye doğru eğiyorum.

"June, bana bunu söyleyemezsin." Parmaklarımı saçlarımin arasından geçiriyorum. "Bu... bu... *bilgiyle* ne yapacağımı bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Çünkü tek istediğim kıyafetlerini yırtıp atmak ve seni tam burada, bu merdivenlerin başında becermek. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ve ne yaptığımı bilmiyorum, bu da muhtemelen her şeyi mahvedeceğim anlamına geliyor."

Onun bu rahatlığı beni mahvediyor. Nasıl bu kadar sakin olabilir? Alnında hafif bir gerginlik ve ağzının köşesindeki hafif bir gülümseme dışında hiçbir şey yok.

Sonunda omuzlarını silkiyor. "Sadece flört etmek. Öpüşmek. Seksi imalarla şakalaşmak. Ön sevişme. Çalınan anlar. Gerilim yaratmak. Özlem dolu bakışlar. Dayanılmaz bir beklenti." Kafasını sallayarak kıkırdıyor. "Bu çıkmak, Flynn. Biz çıkıyoruz."

"Çıkmak," diye tekrarlıyorum, yavaşça başımı sallayarak. "Bu işkence gibi geliyor."

Gülerek öksürür. "İşkence mi? Bunu *sen* başlattın. Dün sen gittikten sonra kendime dokundum çünkü beni çığlık atmak isteyeceğim kadar kıışkırttın."

Yine, bu bilgiyle ne yapmalıyım? “Sürpriz ne?” Elini uzatır.

Elini almadan önce çok uzun süre ona baktım, sonra elini tutup onu caddeye indirdim. Her iki yöne de hızlıca baktıktan sonra, onu caddenin karşısına çektim.

“Ta-da,” derim, kırmızı MINI Cooper’a başımla işaret ederek. “Yeni bir araban mı var?”

“Onu senin için aldım.” Arabalar bize yaklaşırken onu arabanın önünden kaldırıma çektim. “Bir arabaya ihtiyacın var. Her şey için araç paylaşım hizmeti çağırmak yorucu olmalı, özellikle de bugün olduğu gibi market alışverişi yaparken. 2008 model ve neredeyse 170.000 mil yapmış. Ayrıca kurtarılmış araç statüsünde. Ama tek sahibi olmuş. İç kısmı gerçekten iyi durumda. Garip bir koku yok. Deride yırtık ya da koltuklarda yapışkan bir şey yok. Motoru kendim inceledim ve test sürüşüne çıktım. Üç bin istiyorlardı ama ben onları ikna edip iki bin beş yüze indirdim.”

Ağzı açık ve gözlerini yavaşça kırıştıtararak, bakışlarını ben ve araba arasında gidip geliyor. “Sen, şey... bana araba mı aldın?”

“Dün Rawlings’lerden paramı aldım. Beklediğimden fazla çıktı, o yüzden evet, sana bir araba aldım. Ah, bir de sızıntıyı tamir edebilmek için macun da aldım.”

“Flynn.” Başını salladı. “Paramı benim için harcamana gerek yok. Böyle değil.”

“Sorun değil. İster inan ister inanma, bu araba maaşımın sadece yarısını aldı. Hâlâ bolca param var.”

Yalan söylemeyeceğim. Ondan biraz daha heyecan bekliyordum. Ama belki de sandığımdan daha çok bana benziyor. Hayırseverlik gibi gelen hiçbir şeyi kabul etmekte zorlanıyorum.

“Al.” Cebimden anahtarı çıkarıp onun önünde salladım. “Hadi bir tur atalım.”

“Ben, şey...” June anahtarı alır ve başını eğerek, anahtarlığı parmaklarıyla oynarken anahtara bakar. “Ben... şey, geçerli bir ehliyetim yok.”

“Oh. Ne olmuş yani. Önemli değil. Sadece hız yapma. Otobana falan çıkmamıza gerek yok. Bu hafta ehliyetini yenileyebilirsin.”

Trafiği incelemek için güneşe karşı gözlerini kısarken alt dudağını ısıtır. "Belki de trafik bu kadar yoğun olana kadar beklemeliyim."

"Trafik yoğun değil. Bu, yoğun saatlere kıyasla hiçbir şey."

"Evet, ama sabahın ikisinde daha az yoğun olur herhalde."

Gülüyorum. "Sabahın ikisi mi?"

"Ayrıca, apartmanımın otoparkı ekstra ücretli."

"Ne kadar? İşimi kaybetmediğim sürece
işim devam ettiği sürece

Yavaşça nefes vererek bana hüzünlü bir gülümseme atıyor ve
yaklaşıyor,

alını göğsümün üstüne değene kadar son birkaç santim eğilir. "Bu, şimdiye kadar kimsenin benim için yaptığı en güzel şey."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Seni seven anne baban var mı?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Evet."

"O zaman ikimiz de senin için daha güzel şeyler yapıldığını biliyoruz."

"Beni yemeğe götürecek kadar paran olmadığı için ikinci randevumuz için bir hafta bekledin. Bu araba maaşının yarısına mal olduysa, bana aslında paranın yarısını vermiş oldun. Ailem ölene kadar onların parasının yarısına bile yaklaşamayacağım."

"Pfft." Gözlerimi devirdim. "Eminim ailenin adına kayıtlı beş bin dolardan fazla parası vardır."

Ağzını açar, ama hemen kapatır, bakışları ağızıma takılır. "Flynn?"

"Evet?"

"Hadi benim daireme gidelim ve öğleden sonrasını yatağında geçirelim."

Güzel yüzünden birkaç saç telini çekip kenara itiyorum. "Bu fikri yeniden düşünüyorum."

Yüzü düşer.

"Seninle geçirdiğim tek bir saniyeyi bile hafife almak istemiyorum." Parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum. "Ve bir yerlerde, kızına dokunan her erkeğin ona layık olmasını bekleyen, seni çok koruyan bir baban olduğunu hayal etmeyi seviyorum. Sana pantolonunu indirmek için araba almadım."

"Pantolonum bunu biliyor," diyor ve yüzüne tekrar bir gülümseme yerleşiyor.

Ben de onun ifadesini taklit ediyorum. "Sadece..." Kafamdaki karışık düşünceler beni kelimeleri karıştıran bir aptal gibi hissettiriyor. "Bu çok önemli bir şey gibi geliyor. Ve bunu doğru yapmak istiyorum çünkü bence hayattaki gerçekten önemli anlarda sadece tek bir şansın var."

Kaşları çatılır ve gözlerinde neredeyse yaşlar belirir, ama bu pek mantıklı gelmez. Tabii... reddedildiğini hissetmiyorsa.

Kahretsin.

Onu reddetmiyorum. Tam tersine.

"Hayatındaki önemli anlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Ben gülerek geçiştirdim. Ciddi miydi?

"Bin." Onu bırakıp yolcu kapısını açıyorum.

Yüzündeki şaşkınlığa rağmen arabaya biniyor. Ben de diğer taraftan bindiğimde, emniyet kemerimi takarken gülümsüyorum. "Evet, *Juju*." Arabayı çalıştırıp aynaları kontrol ettikten sonra trafiğe çıkıyorum. "Hiçbir şey ve hiç kimse sana yaklaşamaz bile."

On Dördüncü Bölüm

Haziran

“İLK ARABANIZ NEDİR?” diye soruyor Flynn, bizi şehirde gezdirirken.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, umarım beni eve götürür de ona veda öpücüğü verebileyim, sonra da annemi arayıp *onu* bulduğumu söyleyebileyim.

Hayatımın geri kalanında kalbimi kıracak olan adam.

Bana, kalbimi bir kez kıran bir adama enerjimi ve sevgimi vermememi söylerdi. Bu, onun bir tamirci olmadığı anlamına gelir. Hayatımın geri kalanında kalbimi kıracak adamı bulmam gerektiğini söylerdi, çünkü bu, onun kalbimi nasıl onaracağını bildiği anlamına gelir.

Aşk kolay değildir, kızım. Eğer doğru yaparsan, seni hem en iyi hem de en kötü şekilde mahveder. Bir gün kendini canlı hissettirir, ertesi gün ölmek istersin. Duygusuz bir hayat yaşamayın. O yaşamak değil. O sadece var olmaktır. Ve biz sana sadece var olman için bu hayatı vermedik.

"June?"

"Ha?"

Flynn bacağımı sıkıyor ve gıdıklanıyor diye irkiliyorum. “İlk araban neydi diye sordum?”

“Oh, hatırlamıyorum. Maviydi.”

Kıkırdar. “Ne tür bir araba olduğunu nasıl hatırlamazsın?”

Omuz silkerim. “Arabalara pek ilgi

duymuyordum.” “Neye ilgi

duyuyordun peki? Erkeklerle mi?”

"Hayır." Bacağını sıkıyorum ama o kıpırdamıyor. "Babamla at binerek ve müzik sevgimi besleyerek çok zaman geçirirdim. Küçük yaşlardan beri müziğe takıntılıydım."

“Gerçekten mi? Çok güzel. Ne çalıyordun? Piyano mu?”

“Birçok enstrüman çalıyorum. Evet, piyano da onlardan biri.”

Trafik ışıklarında yavaşlar ve bana bir göz atar. Gözlerindeki hayranlık hoşuma gider. “En sevdiğin enstrüman neydi?”

“Çello.”

Flynn burnunu kırıştırıyor. “Çello mu? O, kocaman bir keman gibi bir şey değil mi?”

“Teoride öyle, ama pratikte değil.”

“Çelloyu neden sevdin?” Işık yeşile dönüyor ve o benim sokağıma sola dönüyor.

“Bacaklarımın arasında titreyen, oldukça büyük bir tahta parçası.”

“Tanrım...” Kızardığını gizlemek istercesine şakaklarını ovuşturur.

Kıkırdamam. “Çello çok eğlenceli bir kişiliğe ve geniş bir aralığa sahip, bence en güzel, en zengin sese sahip enstrüman. Yayla ya da pizzicato, yani telleri parmakla çalarak çalabilirsin. İki notayı çok hızlı çalabilirsin. Buna triller denir. Ya da spiccato ya da ricochet, yani yayı telin üzerinde zıplatmak. Ve...” Nefes alıyorum ve park ettiğimizi, motorun kapalı olduğunu ve Flynn’in bana kocaman bir gülümsemeyle baktığını fark ediyorum.

“Neyse”—boğazımı temizlerim ve bu kadar heyecanlanıp kendimi rezil ettiğim için utanırım—“Belli ki çellonun büyük bir hayranıyım. Kesinlikle tavsiye ederim.”

“Ben sadece bir enstrüman çaldım,” diyor.

“Hangisi?”

“Adını hatırlayamıyorum.”

“Ne? Nasıl olur hatırlayamıyorsun hatırlamazsın
hatırlayamıyorsun adını adını adını hatırlamıyor

Kapısını açar. “Muhtemelen hangi arabayı sürdüğünü hatırlayamadığın gibi.”

Haklı.

Ben kapımı açmaya başlarken, o arabanın etrafına dolaşmış, benim için benim için açıyor.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyorum, kaldırıma adım atarken. “Bir Pirinç miydi? Yaylı mı? Vurmalı mı?”

Arka koltuktan kalafat tabakasını aldı. “Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi ve elimden tutarak beni caddenin karşısına geçirdi.

“Trompet mi? Trombon mu? Davul mu? Saksafon mu?” “İçine üfledim.”

"Sazlığı var mıydı?"

"Ne?" Alt kapıda durur ve ben anahtarımı çıkarırım.

"Bir dil. Hava üzerinden geçerken titreşir. Saksafon gibi." Kapının kilidini açtım ve o da kapıyı açtı.

"Bilmiyorum. Sadece içine üfledim ve garip bir ses çıkardı. Sanırım adını duysam tanırdım. Komik bir adı var." Beni merdivenlerden yukarı takip ediyor.

"Piccolo? Flüt? Obua? Trombon? Fagot? Klarnet?"

"June, fark etmez." Gülüyor. "O kadar da iyi değildim." Hayal kırıklığına uğruyorum. "Peki."

"Ama" —eliyle yanağımı okşuyor ve bu bana dünyadaki en güzel his gibi geliyor— "bana ello hakkında istediğin kadar konuşabilirsin."

"ello hakkında konuşmamı dinlemeyi seviyor musun?" Ona inanmıyorum çünkü ello hakkında konuşmayı sevenlerin sadece ello alanlar olduğuna eminim.

"*Seni* seviyorum." Beni öpüyor. "Sanırım bu, söylediğin veya yaptığın her şeye ilgi duyduğum anlamına geliyor. Al." Bana arabanın anahtarını uzatıyor.

"Sende kalsın. Ben henüz araba kullanamıyorum bile. Ayrıca, sen eve nasıl gideceksin?"

Elini kaldırarak anahtarı geri almayı reddeder. "Hayır. Onu senin için aldım. Ben bir şekilde giderim, otobüse binerim. Ne olursa olsun."

Dilimin ucunda, bana araba almaması için bir sürü neden sıralanıyor. Ama bunlar saygısız ve nankörce geliyor. Bu yüzden gülümsüyorum. "Araba için teşekkür ederim. Cömertliğin için."

Minnettarlığım, boyunu birkaç santim uzatmış, kendine güvenini artırmış gibi görünüyor. Bu ona çok yakışıyor. Çok seksi.

"Yarın alışıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Bugün izin günüm."

"Harika." Flynn bana bir öpücük daha veriyor, ama bu hızlı, çok hızlı. "Lavabonu tamir edip eve gideceğim." Kapımı açmam için başını sallıyor.

"Biliyorsun," diyorum, "biz yetişkiniz. Kendi odam var. Bütün gece kalabilirsin, kimse başını belaya sokmaz." Eğlenceli ve flörtöz konuşmaya çalışıyorum, "*Benimle yat!*" diye yalvaran çaresiz biri gibi değil.

"Biliyorum." Yine kapıya doğru başını sallıyor.

Hayal kırıklığına
uğrayarak kapıyı
açıyorum. "Selam,"
diyor Ally.

"Merhaba," diye yanıtladı Flynn. "Lavaboyu hızlıca silikonlayacağım."
Doğruca mutfığa yöneldi.

Ally bana kocaman gülümser. "Bu çok naziksin, Flynn." "Sorun
değil," der.

Ona gözlerimi kocaman açarak gergin
bir gülümseme atıyorum. "Ne?" diye
soruyor dudaklarıyla.

Yavaşça başımı sallıyorum ve o gözlerini kısıyor.

Flynn'in lavabonun etrafını silikonla doldurması sadece birkaç
saniye sürüyor. "Artık sorun kalmaz," diyor. "Yarın görüşürüz." Yanağıma
bir öpücük konduruyor ve ben dudaklarımı hala sıkı bir gülümsemeye
bürümüş halde başımı sallıyorum.

"Hoşça kal," diyor Ally.

Kapı arkasından kapandığında, yaralı bir hayvan gibi inlerim.

"Hey, ne oluyor..." diye başlıyor.

"Ona vajinamı fırlattım!" Sanki Flynn beni vurup öldürmüş gibi
dramatik bir şekilde yere yığıldım.

"Ne?" Ally kıkırdıyor.

"Flynn. Sanırım onu seviyorum. Ama ona söyleyemem. Henüz çok
erken. Ve beni öptüğünde... ah! İçim eriyor ve ben çok..."

"Azgın mı?"

Tavana bakıp iç çekiyorum. "Evet. Ve bana bir araba aldı." "Ne?" Ally
dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Sana araba mı aldı?"

"Evet. Hiç beklemiyordum. Ama çok tatlı bir davranış." Oturup
bacaklarımı çaprazladım. "Eski bir araba. Kilometresi yüksek. İki bin beş
yüz dolar. Ama kim böyle bir şey yapar ki? Bir kızı bu kadar kısa bir süre
tanıdıktan sonra ona araba alan kim var?"

"Senin ehliyetin yok ki." Birkaç kez
başımı sallıyorum. "Doğru."

"Şimdi süremeyeceğin bir arabanın park ücretini ödemek zorundasın."

"Evet."

"Neden sırtıyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü doğru şeyleri söylemek ve yapmak için çok çaba sarf
ediyor." "Ve sen de ona kendini mi sunuyorsun?"

"Beş yıldır seks yapmadım."

"Ne yaptın?"

Yüzümü ellerimle kapattım. "Beni yargılama."

"Yargılamıyorum. Tamam, biraz yargılıyorum. Neden? Yani, biriyle çıkmıştın. Cinsel olarak aktif olduğunu varsaymıştım."

Ellerimi yüzümden indirip dizlerimin üzerine koyuyorum. "Tek gecelik ilişki yaşayan biri değilim. Ve güven sorunlarım var. Ama Flynn farklı. Ben hazırım ama o değil."

"O zaman doğru adam değil. Sana araba alacak kadar senden hoşlanıyorsa

ama seninle seks yapmak istemiyorsa, bu bir tehlike işaretidir."

"Araba hediye edip kırmızı bayrak alamaz. Belki sarı bayrak. Ama aslında, bence bej bayrak alıyor çünkü benimle yatmadan önce her şeyin tam olması istiyor, bu tuhaf görünse de. Hiç kız arkadaşı olmadı, bu yüzden deneyim eksikliğinden dolayı kesinlikle bej bayrak."

Ally kaşlarını çattı. "Zavallı vajinan. Sanırım ona bir vibratör ekli bir taziye kartı göndermeliyim."

Kıkırdamam. "Sürekli veren bir hediye."

On Beşinci Bölüm

Flynn

DAİRE KAPISININ KİLİDİNİ AÇIYORUM, ama içeriden zincirlenmiş. “Hey, kapıyı aç!”

“Şşş...” Monroe zincirin hemen üstünden bana bakıyor. “Ne yapıyorsun? Kapıyı aç.” “Naomi hamile.”

“Eh, benim değil. Şimdi şu lanet kapıyı aç.”

“Şşş! Kendini iyi hissetmiyor. Seni içeri alacağım, ama önce birkaç şeyi konuşmamız lazım.”

"Monroe." Dişlerimi sıkıp, kolumu aralıktan sokarak gömleğini yakaladım. "Aç. Şu. Lanet. Kapıyı."

"Taşınman gerek," diye tıslar, gömleğini elimden çekerek. "Üzgünüm dostum, hamile ve senin gitmeni istiyor."

"Tamam. Taşınacağım. Bırak da içeri gireyim, yarın bir yer aramaya başlarım."

"Hayır, Flynn. O, seni *şimdi* gitmeni istiyor çünkü seni kovmazsak asla gitmeyeceğini düşünüyor. Parayı da biliyor, o yüzden bir otelde kalabileceğini söyledi."

"Kredi kartım yok. Sadece nakit kabul eden bir otel bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Parayı bana ver, benim kartımla sana bir oda ayarlayayım."

"Check-in yaparken kredi kartını isteyecekler. Benimle geliyor musun?"

O içini çekti. "Peki."

"Harika. Şimdi beni içeri al."

"Sadece eşyalarını alıp sessizce çıkacağına söz verir misin?" "Tanrım, evet, seni aptal."

Monroe kapıyı kilidini açmak için kapatır, sonra tekrar açar.

"Onu hamile bırakmanın da bir yolu var," diye homurdanarak eşyalarımı topluyorum. Sahip olduğum her şeyi paslı menteşeli, ezik bir sandıkta bir otele götürmek çok eğlenceli olacak.

"Dostum, onu seviyorum. Sen onu benim kadar tanımıyorsun. Tanıdığında aslında oldukça harika biridir." Terliklerimi mahvetmiş ve kafasına bir okşama ile affedilmeyi bekleyen bir köpek gibi dairede peşimden geliyor.

"O deli. Bir an tatlı, bir an öfkeli. Bol şans."

"Sadece hormonlar yüzünden. Ve düğünümüzde sağdıcım olmanı istiyorum."

"Her neyse." Tuvalet malzemelerimi bir spor çantasına tıkıyorum. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Hadi ama Flynn. Kanepemde yatmaman, arkadaşlığımızın bitmesi gerektiği anlamına gelmez."

Dönüp ona bakıyorum, çünkü benden birkaç santim daha kısa. "Dizlerinin üzerine çok ve *lütfe* de."

Bir saniye gözlerini kısıyor, sonra yere diz çökmeye başlıyor.

"Kalk, salak." Gömleğinden tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Dokuz ayın var erkek olman için. Kocacık ve babacık gibi davranma. Evin erkeği ol. Ayakta işeyip, canın nereye isterse oraya sıç. Ama asla ona ya da çocuklarına elini sürme. Anladın mı?"

Monroe boğazını yutkunur ve başını sallar.

Onu bırakıp kalan eşyalarımı topluyorum. Sonra bagajı kapıya doğru sürüklüyorum.

"Korkak olmadığımı biliyorsun. Sadece seni önemsiyorum dostum. Ve bir kızı sana tercih ettiğim için benden nefret etmeni istemiyorum."

Kapıda durup başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. "Bugün June'a bir araba aldım. Maaşımın yarısını ona harcadım. Sonra onunla seks yapmayı reddettim çünkü ondan çok hoşlanıyorum ve bu ilişki işini nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Onu kaybetmekten korktuğum için hapishanedeki günlerimi ona nasıl anlatacağımı hiç bilmiyorum. Peki şimdi kim korkak?"

Monroe anahtarlarını alır ve ayaklarını Jordan ayakkabılarına sokar. "Onunla yaşamalısın."

“Onda bir ev arkadaşı var.” “Ne olmuş yani?”

“Yani, ona araba alıp sonra kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu itiraf edemem.”

“Neden olmasın?” Arkamızdaki kapıyı kapatıp bagajın diğer ucunu kaldırdı.

“Bilmiyorum,” merdivenlerden inerken mırıldanıyorum.

Sokakta bagajı arabama yüklemesine yardım ettikten sonra, şakacı bir şekilde omzuna yumruk atıyorum. “Sen yukarı çık. Ben bir çaresini bulurum.”

“Ne?” Bir adım geri çekildi. “Hayır. Önemli bir şey değil. Arabanda yaşamak gibi aptalca bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Daha önce yaptım.”

Yüzünü buruşturup başını salladı. “Hayır. O saçmalığı yapmak için çok paran var.”

Arabanın kapısını açtım. “Daha iyi bir fikrim var. Beni .”

“Flynn—”

“Sen yukarı çık. Ben hallederim.”

Omuzlarını içe doğru kıvrarak içini çeker.

“Hey,” derim, o da başını kaldırır. “Tebrikler. Gerçekten.” Monroe sırtıyor. “Teşekkürler. Korkudan aklımı kaçırmak üzereyim.” “Öyle mi? Eh, öyle olmalısın,” derim, arabama binerken.

Birkaç saniye boyunca June’un evine gitmeyi düşünürüm, ama egom bu fikri reddediyor. Naomi’nin erkek versiyonu olmak istemiyorum. Birdenbire, Ally evinden kovulmuş ya da üçüncü tekerlek gibi hissettirilmiş gibi hissediyor. Bunun yerine, Rawlings’lerin evine doğru yola çıkıyorum. Callie’ye onlarla kalma fikrini açtığımda, cevap vermedi, bu yüzden bana beş bin dolarlık bir çek yazdıktan sonra beni kollarını açarak karşılayacaklarından emin değilim.

Ancak Callie’nin bana duyduğu güven sayesinde garaja açılan yan kapının şifresini biliyorum.

Pazar sabahı saat beş buçukta telefonumun alarmı beni uyandırıyor; bu, kendi evimi bulana kadar hafta sonları bile şafak vakti uyanacağımı hatırlatıyor. Chevelle'in arka koltuğundan iniyorum. Sonra köpek yıkama yerinde banyo yapıp dişlerimi fırçalıyorum. Eşyalarımı "Noel çelenk" yazan düzgünce istiflenmiş kutuların arkasına koyup, Rupert gerçek golf oynamaya karar vermeden önce arabama doğru yola çıkıyorum.

Erken kalkanlar, işe gitmek zorunda olmadıkları halde bu saatte ne yaparlar?

Uyurlar.

Walmart'ın otoparkına girip iki saat daha uyuyorum. Bu sefer telefonum beni uyandırdığında, ses çıkaran aptal alarmım değil.

"Selam," diye June'un aramasına cevap veriyorum. "Mesajlaşmayı tercih ettiğini sanıyordum." "Seni uyandırdım mı? Yorgun geliyorsun."

"Hayır. Aslında çoktan Walmart'a geldim."

"Market alışverişi mi?"

Koltuğumun arkalığını kaldırıyorum. "Uh, tabii." Boğazımdaki balgamı temizliyorum.

"Emin misin?"

"Şey, burası Walmart. Bir şey almaya gelip on taneyle çıkarsın. Umarım listemdeki birkaç şeyi alıp buradan çıkabilirim."

"Ha. Anlıyorum. Neyse, dün gece geç saatlerde ailem aradı. Ziyarete geliyorlar. Onlarla tanışmanı istiyorum."

Kahretsin.

"Baskı yok," diyor. "Akşam yemeği gibi basit bir şey olur. Ama eğer buna hazır değilsen..."

"Hayır. Ben, şey..." Aynadan saçımı düzeltiyorum. "Ailenle tanışmaya hazırım."

"Harika. Saat altı nasıl?"

"Hangi gün? Callie'ye zamanında çıkmam gerektiğini söylerim."

"Bugün. Çalışmıyorsun, değil mi?"

"Bugün mü?" Camı indiriyorum, çünkü içerisi sıcak, ya da belki de anne babasının bugün geleceği haberi yüzünden. "Çok yakında," diyorum.

"Chicago'daydılar, bu yüzden *buraya uğrayıp* bana uğramak istediler."

Enselerimi ovuşturuyorum. "Harika. Sabırsızlanıyorum." "Onlar harikadır. Eminim onları seveceksin." "Bana da aynı şeyi söyledin mi?"

"Tabii ki."

Kahretsin. Bu büyük bir baskı. Arabamdan iniyorum. Madem buradayım, atıştırmalık ve içecek bir şeyler alayım bari.

"Ama bizim hakkımızda detaylara girmedim. En iyi kısımları onlar buraya geldiğinde anlatacağım."

"Gerçekten iyi şeyler neymiş?"

"Onlara, süper iyi insanlar için büyüleyici bir işin olduğunu söyleyeceğim. Sokağa yaklaştığımızda kendini benimle gelen trafiğin arasına koyuyorsun. Birlikteyken asla telefonuna bakmıyorsun. En romantik şeyleri söylüyorsun, ama romantik olmaya çalıştığını sanmıyorum. Bu senin için hiç çaba gerektirmeyen bir şey."

Gülüyorum. "Hiç de zahmetsiz değil. Acı verici çünkü ne dediğimi çok geç olana kadar nadiren fark ediyorum. Yani bu gece bizim için iyi bitmeyebileceğini bildiğin sürece..."

"Seni sevecekler," diyor kendinden emin bir şekilde.

Keşke ben de kendimi onun gözünden görebilseydim. Ya kızlarının erkek arkadaşının geçmişini araştıran ebeveynler çıkarsa? Bu, sonun başlangıcı olabilir.

On Altıncı Bölüm

Haziran

"KIZIM," diyor annem, daire kapısını açar açmaz bana sarılır.

"Merhaba!" Kollarına atılıyorum. Uzun sarı saçlarındaki tanıdık hindistancevizi yağı kokusu, beni yeniden utangaç bir küçük kız gibi hissettiriyor; insanlar bana ve yarık dudağıma bakıyor diye yüzümü saçlarına gömüyorum.

Annem, büyükannem gibi yaşlanmıyor.

"Baba!" Annem beni bıraktığında kendimi babamın kollarına atıyorum.

Annemin gözlerini devirdiğini görmek için ona bakmama gerek yok.

Evet, kendimi bildim bileli babamın kızı olmuşumdur. "Nasılsın, bebeğim?" diye soruyor.

"İyiyim. İyiden de iyi." Onu bırakıyorum.

"Bunun tanıştığın şu adamla bir ilgisi var mı?" diye sorar annem, spor ayakkabılarını çıkarırken.

Yüzüm kızarır, yüzümün her yerine yayılmak için can atan kocaman gülümsemeyi zorla bastırırım.

"Anlat." Annem bileğimi tutar ve beni kanepede yanına oturtur, sanki annem değil de en iyi arkadaşımış gibi vücudunu bana doğru eğerek. Aslında o ikisi de.

Babam mutfığa kaçar, bir bardak bulana kadar dolap kapaklarını açıp kapatır. Bizi duymuyormuş gibi davranır.

"Adının Flynn olduğunu ve bir ilham perisi olduğunu söylemiştim." Annemin tepkisini bekliyorum.

"Bu..." Gözleri birkaç saniye sahte bir heyecanla büyür, sonra sönükleşir. "Üzgünüm, canım. İlham perisi nedir? Yani, ilham perisinin tanımını biliyorum. Sadece iş bağlamında pek aşina değilim."

"O zaman ikimiz de aynı durumdayız," diyor babam, kanepenin yanındaki sandalyeye otururken.

Konuşmamızı görmezden gelmesi buraya kadarmış.

"Bu adam ve karısı, buradan çok uzak olmayan büyük bir evde yaşıyor. Ne iş yaptıklarını bilmiyorum, belki emeklilerdir. Flynn'i karısının ilham perisi olması için işe aldı. Flynn'e göre, koca Rupert, karısı Callie'nin yaşamak için ilhama ihtiyacı olduğunu söylemiş." Burnumu kırıştırıyorum. "Bu rahatsız edici. Ama onunla tanıştım. Ve hoş bir kadın. Ona ne oldu bilmiyorum ama görünüşe göre kocası Flynn'in ilham verici olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" diye soruyor annem, komplocu bir gülümsemeyle.

Omuzlarımı hafifçe silktiğimde, annem canlanır. Babam ise annemin heyecanını paylaşmaz. Annem, tıpkı kendisinin yaptığı gibi, benim de kendimi bulmamı ve sonra aşkı bulmamı istiyor. Ama babam, eski hayallerimin peşinden gitmem için Kaliforniya'ya dönmemi istiyor.

"Onunla ne zaman tanışacağız?" diye soruyor annem.

"Onu bu akşam yemeğe davet ettim. *Ama* benim geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor. Önemli şeyleri bilmiyor. Aslında, bu tam olarak doğru değil. Ona kaçırılmamı anlattım."

Annemle babam aynı anda yüzlerini buruştururlar. Hayatımızdaki o dönemi anmanın onlara fiziksel acı vermeyeceği bir günün geleceğini öngöremiyorum. Birkaç yıllık terapiden sonra, pes ettim. Kendimi iyileşmiş ilan ettim. Artık bunu sanki başkası hakkında konuşuyormuşum gibi anlatıyorum.

"Ona sadece kaçırıldığımı ama zarar görmediğimi, sonra da beni sağ salim kurtardıklarını söyledim."

Annem saçını bir kulağının arkasına kıvrıp boğazını temizledi. "Tatlım, bizimle tanışması senin için bu kadar önemliyse, neden kendinle ilgili her şeyi paylaşma konusunda bu kadar seçici davranıyorsun?"

"Ona güvenmiyor musun?" diye soruyor babam.

Başımı sallıyorum. "O sistemde büyüdü. Ve ona iyi davranılmadı. Aslında, oldukça kötü istismara uğradığını sanıyorum. Bence güven sorunları var, özellikle de kendisinden daha kolay bir hayat yaşadığını düşündüğü insanlara karşı. Ki bu..."

Annem kaşlarını çatar. "Yani neredeyse herkes." Başımı sallarım. "O yüzden yavaş yavaş ilerliyorum."

"En iyisi bu," der babam.

Annem ona şaşkınlıkla bakar. Sırlar, evlenmeden önce ilişkilerini neredeyse bitirmişti.

"Ah, bu akşam konuşma konusu olursa diye söylüyorum, bana bir araba aldı." Onlar bana hayretle bakarken ben zoraki bir gülümseme atıyorum. "Özel bir şey değil. Sadece iki bin beş yüz dolarlık bir araba. Ehliyetim olmadığını bilmiyordu. Gerçekten çok, çok tatlı bir jest. Özellikle de fazla parası olmayan biri için."

Yüzlerindeki şüpheli ifade değişmiyor, ben de onunla ilgili hayranlık uyandıran özelliklerin listesine geçiyorum. Dudaklarımdaki yara izi yüzünden kendimi havalı hissetmemi sağlamasıyla başlıyorum.

"Oh! İşte geliyor," diyorum, İtalyan restoranındaki sandalyemi geriye iterek. "Sadece havalı olun," diye hatırlatıyorum aileme.

Annem şarap kadehinin arkasından kıkırdar. "Bence havalı olması gereken sensin."

O bize doğru yaklaşırken heyecan ve gerginlikten titriyor muyum? Evet. Ona sarılmalı mıyım? Öpmeli miyim? İkisi de değil mi? İkisi de mi?

Ah!

Koyu renk kot pantolonu ve dirseklerinin hemen altına kadar kıvrılmış kollu beyaz gömleği içinde çok seksi görünüyor.

Saçları geriye taranmış.

Çenesinde bir günlük sakal izi.

"Çok güzelsin," diyor sanki ailem tanıştırmayı beklemiyormuş gibi. Sonra eğilip yanağıma öpücük konduruyor, elini belimin altına koyuyor. "Aklımı başımdan alıyorsun," kulağıma fısıldıyor.

Bütün vücudum alevler içinde kalıyor. Onu duydular mı? Tanrım, umarım duymamışlardır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Flynn, ailemle tanışmanı isterim, Henna ve Bodhi."

Babam ayağa kalkıp Flynn'in elini sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Kızımız bütün öğleden sonra senden övgüyle bahsetti." Babam bana göz kırpmıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Flynn." Annem ayağa kalkıp ona sarılır. Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Flynn sandalyesine biraz eğilir, sonra tekrar dik durur. "Önden buyur," der, sandalyemin arkasını tutarak.

Annem bana onaylayıcı bir şekilde hafifçe başını salladı.

Flynn yanıma oturduğunda elini bacağıma koyar. Bacağımın üst kısmına. Neler oluyor? Kendimi ona attım, o da bana kırıntılar verdi. Ama şimdi, ailemle birlikte, herkesin içinde, o müstehcen düşüncelere dalmış ve kısa eteğimden açıkta kalan iç uyluklarıma parmaklarını sürterek, baştan çıkarıcı bir şekilde elini koyarak benimle dalga mı geçiyor?

"Uçuşunuz iyi geçti mi?" diye soruyor Flynn annemle babama, elini su bardağına uzatırken.

Bir an birbirlerine bakıp, aynı anda başlarını sallıyorlar.

"Uçmayı sever misin?" Annemle babam yolculuklarını anlatmaya başlamadan önce Flynn'e soruyorum.

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor ve suyunu yudumluyor. "Hiç uçağa binmedim. Aslında Minnesota'dan hiç çıkmadım. Şey, bu tam olarak doğru değil. Birkaç kez Iowa sınırını geçtim."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor annem. "Yirmi beş."

"Ve hiç uçağa binmedin mi?" Annem kaşlarını kaldırır.

Flynn, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi, yirmi beş yaşında olup seyahat deneyimi olmaması gayet normalmiş gibi başını sallar.

"Senin Kaliforniya'ya ve buraya geldiğini biliyorum, tabii ki," diyor bana. "Başka eyaletlere gittin mi?"

Babam içkisini boğazına geçirir.

O yumruğunu ağzına bastırırken ben ona kızgın bir bakış atarım. Sonra Flynn'e hafifçe gülümserim. "Evet, birkaç eyalete daha gittim. Sen ne sipariş edeceksin?"

Her şey yoluna girdiğini düşünürken —yemekler sipariş edildi ve annem Minneapolis'te gezmeyi planladıkları birkaç yeri saymaya başladı— babam akşamı yine mahvetti. "Ee, Flynn," dedi. "Kızımla ne gibi niyetlerin var?"

Ona burun kıvırıyorum. Daha da eski kafalı olabilir miydi acaba? Mavi gözlerindeki ışıltı ciddiyetini gölgeliyor ama

Flynn bunu görüyor mu bilmiyorum.

“Şey,” der Flynn, zeytinyağına batırdığı sıcak ekmeği çiğnemeyi bitirirken, “Eğer sorduğun buysa, onunla yatmadım.”

Annem burun kıvrır, birkaç damla şarap püskürtür ve şarap benim tabağıma sıçradığında anında kızarır.

Ölmek istiyorum, ama bunun için zaman yok çünkü Flynn elini tekrar bacağıma koyuyor ve küçük parmağı kasıklarımı okşuyor. Hafifçe inleyerek elini elimle kapatıyorum, ama onu itmek mi yoksa orada tutmak mı istediğimi bilmiyorum.

“Senden hoşlanıyorum, Flynn,” der babam, bize onaylayan bir gülümseme atarak. “Senden çok hoşlanıyorum.”

Flynn nefes alırken omuzlarını bir santim daha geriye çekiyor ve kendine özgü onaylayıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Flynn *“niyet”* kelimesinin anlamını biliyor mu? Ve babam neden onun bu saçma cevabını görmezden geliyor? Niyetler, gelecekle ilgili planlardır. Flynn babama geçmişte olmamış bir şeyi anlattı. Bu bir niyet değil.

Flynn’in küçük parmağı bacaklarımın arasından bir kez daha geçince alt dudağıma ısıyorum. Gözümün ucuyla, Flynn salatasına çatalını batırmadan hemen önce dudaklarında bir gülümseme belirdiğini görüyorum.

"Peki ne iş yapıyorsunuz, Bay Malone?" diye sorar

Flynn. Babama dikkatle bakarım.

"Yeterince değil," diye alay eder annem.

Flynn kıkırdar. "Emekli misiniz?"

Babam başını sallarken anneme şakacı bir şekilde kaşlarını çatar. “Şu bu işler yapıyorum. Bir at çiftliğinde çalıştım; rehberlik danışmanıydım; ZIP Tunes’ta çalıştım; ama çoğunlukla Henna’nın bana söylediği her şeyi yapıyorum.”

Flynn yavaşça başını sallarken ona bakıyorum. Daha fazla soru sormasını bekliyorum, ama sormuyor. Annem, babam ona bakmadığında bana göz kırpmıyor.

“Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” Yemeklerimiz masamıza getirilirken Flynn annemle babama sorar.

Herkes yemeğini aldığıında, boğazımı temizledim. Anne ve babamın hikayelerini herkese anlatmaktan hoşlanmadıklarını biliyorum, ama ben bunu milyon kez dinleyebilirim ve hiç bıkmam.

Annem ve babam birbirlerine bakarlar. "Peki," derim. "Ben anlatırım."

"Coachella'da tanıştık," der annem. "Bir müzik festivali. Lise son sınıfa geçmeden önceki bahardı. Sonra yaz boyunca mesajlaştık ve sonbaharda Bodhi tesadüfen okula yeni transfer oldu. Hiç bilmiyorduk."

Babam başını eğik tutar, çatalıyla makarnayı çevirir. "Bu harika," der Flynn, sanki o kadar da heyecan verici bir şey değilmiş gibi.

Ve annemle babamın anlattığı şekliyle pek de heyecan verici *değil* çünkü en iyi kısmı atlıyorlar.

"Ah, hay aksi," diyorum. "Sanırım annem babamın öğrenci olmadığını söylemeyi unutmuş. O, annemin yeni rehberlik danışmanıymış."

Flynn'in kaşları alnına doğru yükselir, çenesi düşer. Evet, gerçek hikayeye verilecek doğru tepki budur.

"Annem on sekiz yaşındaydı," diyor babam spagettisini yutmadan önce.

"Bunun önemi yoktu," diyorum. "Yine de bir skandaldı. Ama hiç tanışmadığım Malone dedem hastaydı. Bu yüzden babam işini kaybedemezdi. Ama yakalandılar, annem de evi terk etti. Ayrıldılar. Trajik ve güzeldi ve..." İç çekiyorum. "Çok destansıydı."

Annem gözlerini devirdi, ama gülümsemeden edemedi.

"Ofisinde nasıl oynadıkları gibi daha ilginç detaylar da var."

"Yemek yerken ya da başka bir zaman Flynn'in ya da başka birinin bu ayrıntılara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," diyor babam.

"Sonra anlatırım," diye Flynn'e fısıldıyorum, annemle babamın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Flynn burnunu çeker ve yumruğunu ağzına götürür.

Anne babamın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum. Bunu çok istiyorum.

On Yedinci Bölüm

Flynn

PAZARTESİ SABAHİ, Chevelle'in arka koltuğunda uyanıyorum, köpek yıkama yerinde yıkanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, giyiniyorum ve saat altı olmadan evin önüne gidip kapıyı çalıyorum.

"Günaydın," diyor Rupert, bana tuhaf bir bakış atarak. "Ne?" diyorum, içeri girip ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Hiçbir şey. Sadece günaydın dedim."

"O bakış da neyin nesi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne bakışı?" Kapıyı kapatıyor.

"Boş ver. Günaydın." Ellerimi arka ceplerime sokuyorum. "Bayan Rawlings uyandı mı? Ona çay getireyim mi?"

"Uyanık. Pilates bir saat sonra. Çayı şimdi mi yoksa Pilates'ten sonra mı istiyor, emin değilim."

"Pilates mi?"

"Bir egzersiz dersi."

"Pilates'i duymuştum. Bu yeni bir şey mi?"

"Evet." Mutfağa doğru yönelir. "Dün derse kaydoldu, ama her şey mahvolmadan önce de bu dersi alıyordu."

Bu ne demek?

"Onu ben mi götüreceğim?" Onun peşinden gidiyorum.

Kıkırdıyor. "Evet. Onu sen götüreceksin. Ve derslere de onunla birlikte katılacaksın. Dün benden sana uygun kıyafetler almamı istedi. Rica ederim."

"Dostum, ben Pilates yapmam."

Kahve fincanını yeniden doldurur. "*Dostum*, beş bin dolarlık bir çek yazdım.

Kesinlikle Pilates yapacaksın. Yoga. Salon dansı..."

O tezgâhta otururken, dilimi ne kadar sert ısırığımı anlayan bir sırıtışla, ben dilimi ısırıyorum.

"Hafta sonun iyi geçti mi?" diye soruyor. "Fena değildi. June'a bir araba aldım."

Fincanı ağzına götürürken durur. "Vay canına. İşler ciddiye binmiş olmalı."

"İşler..." Başımı sallıyorum. "Sanırım. Bilmiyorum. Neyse o. Ama bir arabaya ihtiyacı vardı."

"O da öyle mi dedi?"

"Hayır, ama her gün araç paylaşımı pahalıya mal oluyor."

"Bundan şikayet ediyor muydu?"

Başımı sallıyorum.

"Araba ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

Yine başımı sallıyorum.

"Şey, Flynn. Teorik olarak, araba harika bir hediye gibi görünüyor. Ama bu, birini kedi almaya teşvik etmek gibi bir şey."

Kaşlarımı çattım.

"Eğer senin sağlamadığın bir bakım gerektiriyorsa, o zaman kendi işine bak."

"Onu dinleme," diye araya girer Callie, pembe spor kıyafetiyle mutfağa girer, saçları küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır. "Çiçekler bakım gerektirir, yoksa ölürler. Mücevherlerin temizlenmesi gerekir. Giysiler yıkanmalıdır." Loki'yi yere indirir ve o da bacaklarımın arasından geçip gider.

"Callie, o June'a bir araba aldı."

"Öyle mi?" der, buzdolabından filtrelenmiş suyla bir spor şişesini doldururken. "Heyecanlandı mı?"

"Evet."

Sanırım.

"O zaman ne mutlu sana."

Rupert başını sallar.

"Dün gece ailesiyle tanıştım," diyorum.

Kapağı takarken gözleri büyür. "Nasıl gitti?" "Harika. Sanırım benden hoşlandılar."

"Tabii ki beğendiler," diyor.

"İlginç." Rupert çenesini kaşıyor. "Kendin hakkında ne kadar bilgi verdin?"

"Rupert," diye azarlar Callie.

"Ne? İşler onun ailesiyle tanışma noktasına geldiyse dürüstlük önemlidir."

"Dinle" — teslim olarak elimi kaldırıyorum — "İlişkinin başlarında fazla bilgi paylaşmanın pek iyi bir fikir olmadığına dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım."

Rawlings'ler bir saniye beni inceledikten sonra birbirlerine bakıyorlar. İkisi de ona çok erken söylememem konusunda beni uyardı, ama aynı zamanda çok geç söylememem konusunda da. Bu konuda *erken* ve *geçin* tanımını ben nereden bileyim ki?

"Bu *bazen* doğru," diyor, Loki'yi kucağına alıp tek koluyla sarmalıyor. "Ancak, yemeklerini beğenmediğini söylemek için beklemek bir şey. Balayında hapis yattığını söylemek ise başka bir şey."

"Bu berbat bir örnek," diyor Rupert alaycı bir şekilde. "Benim yasal suçlarımla bir sorunun yoktu. Ama biliyorum ki, yemeklerin hakkında tek bir kötü söz bile etsem, kendimi sokakta bulurum."

"Sen tam bir palavracısın, Rupert Seaman Rawlings." Ona elini sallıyor. "Flynn, Pilates'e gidiyoruz. Giysilerin giriş holündeki banyodaki makyaj masasının üzerinde. On dakika sonra arabada buluşuruz."

O mutfaktan çıkınca, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tüm dikkatimi Bay Rawlings'e veriyorum.

Göz teması kurmaktan kaçınarak, lavaboda kahve fincanını yıkadı.

"İkinci adın Semen mi?"

"S.E.A.M.A.N," diyor. "Denizci gibi. Deniz adamı."

"Vay canına." Bana dönüp bir kelime daha söylemem için beni cesaretlendirirken, gülümsemem için dudaklarımı dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Yani

... bu isme pek sık *rastlanmaz*."

"Git taytını giy de karımı derse geç kalmasın."

Öcünü almaya çalışmasına gülüyorum, ama tuvalete girip siyah taytı gördüğümde gözlerimi kapatıp alnıma yumruklarımı vuruyorum. "Siktir."

Dünyanın en utanç verici kıyafetiyle garaja gitmek için banyo kapısını açmadan önce, telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır.

June: Ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?

Flynn: Gömleksiz çim biçiyorum

Flynn: Büyük bir baltayla ağaç kesiyorum

Flynn: Sen?

Kapıdan dışarı bakıp merdivenlere doğru koşuyorum. "Dersin iyi geçsin," diyor Rupert.

Ona arkamı dönüp aletimin silüetini görmesini sağlayacak bu zevki tattırmıyorum. Bunun yerine, orta parmağımla el sallayarak veda ediyorum.

Beni kov. Lütfen. Yap şunu!

Kıkırdıyor. "Sana da aynısı, dostum."

Tesla'nın sürücü kapısını açtığımda, Callie elini ağzına kapıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu sen seçmedin mi?" diye soruyorum, koltuğa kayarken.

Yavaşça başını sallar, elinden geleni yapmasına rağmen burnundan solur. Garajdan çıkarken homurdanırım.

Ekranına adresi girerken kendini toparlamak için boğazını temizler. "Senden hoşlanıyor."

"Evet. Kesinlikle. Bu, hoşlandığın birine alacağın tam da bu tür bir spor kıyafeti."

"Bu onun için sadece bir oyun. Eğer senden hoşlanırsam, bana tekrar aşık olacağımı düşünüyor. Sen otuz beş yıl önceki hali gibisin. Ona benziyorsun. Onun gibi davranıyorsun..."

"Onun uzun zamandır kayıp olan babam olduğunu mu öğreneceğim? Yanlış zamanda hamile kalmışsın. Skandalı önlemek için beni evlatlık vermişsin, ama şimdi benimle aramızı düzeltmeye mi çalışıyorsun?"

Cevap vermediğinde ona bir göz attım. Yüzünde hüznün vardı.

"Kahretsin. Şaka yapıyorum. Ama haklı mıyım?" Bir an için, öfke midemin derinliklerinden boğazıma kadar yükselir ve nefes almamı engeller.

Yıllardır, biyolojik ailemle tanıştıysam onlara ne söyleyeceğimi hayal etmiştim. Eskiden uzun, siyah saçları mı vardı?

"Hayır." Başını sallıyor. "Bunu kelimenin tam anlamıyla söylemedim. Özür dilerim."

"Özür mü?" Dikkatimi tekrar yola veriyorum. "Neden özür diliyorsun?"

"Eminim hassas bir konudur. Ve geçmişini bu şekilde gündeme getirmek istemedim. Biz senin ebeveynlerin değiliz. Bir çocuğa asla böyle bir şey yapmayız."

"June var," diyorum.

"Evet," diyor yavaşça.

Omuz silkerim. "June var. Önemli olan tek şey bu. Ailem beni terk etmeseydi, yaşadıklarımı yaşamamış olsaydım, bu işi alamazdım. Ve bu iş beni June'a götürdü."

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. "Flynn?" "Evet?"

"Sen iyi bir adamsın. *June* şanslı olan. Bunu asla unutma."

Ne?

Pilates, kadınların Chappell Roan, Sabrina Carpenter ve Taylor Swift dinlerken dengesiz makinelerde esneme yapmak için bir araya gelmesinden ibarettir. Birbirlerinin "sevimli" spor kıyafetlerini övüyorlar ve dersin ardından süslü kahve içmeye gidiyorlar.

"Yarın da geliyor musun?" ders bittikten sonra kadınlardan biri bana soruyor, hepsi etrafımda daire şeklinde toplanmışlar. Bu sınıftaki kadınların hepsinin yaşlı olduğunu belirtmekte fayda var. Harika görünüyorlar, ama hepsi annem yaşımda. Ancak, benim taytımı çok seviyorlar.

"Kesinlikle gelecek," diyor Callie. "Ve sana giymek için biraz daha az dekolte bir şey buluruz. Dikkatleri daha az dağıtan bir şey."

"Callie?" Eğitimci bizi durdurur. Callie'nin elini sıkar. "Geri döndüğüne çok sevindim. Seni özledik."

Callie hafifçe gülümsüyor. "Teşekkürler, Tracey."

"Eğer konuşmak istersen..." der Tracey.

"İyiyim, ama teşekkürler." Callie çıkışa doğru ilerlemeye devam eder.

Eve giderken yolun yarısına gelene kadar hiçbir şey söylemiyorum.

"Neden bir ilham kaynağına ihtiyacın var?"

"İhtiyacım yok."

"Peki Bay Rawlings neden ihtiyacın olduğunu düşünüyor?"

"Sana söyledim. Ona yeniden aşık olmam gerektiğini düşünüyor, ama sorun bu değil. Evlilikler birçok mevsimden geçer. Bizimki kış mevsiminde. Uzun bir kış oldu."

"Yani evliliğin kış mevsiminde olduğu için Pilates'e gitmedin mi?"

"Sayılır." Gözlerini pencereden ayırmıyor.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Bu karmaşık bir durum."

"Karmaşık durumlarla başa çıkamayacağımı mı söylüyorsunuz? Hayatım başından beri karmaşıktı." Ördeklerin yolu geçip göle ulaşabilmesi için hızımı düşürdüm.

"Sen bir ilham perisisin. Terapist değilsin." "Terapistin var mı?"

"Eskiden vardı."

"Kendini öldürmek mi istiyorsun?" Bu sözler, çok uzun süre tuttuğum nefesim gibi dışarı çıkıyor; herkesin düşündüğü, ama kimsenin söylemek istemediği şey.

Ve şimdi nedenini biliyorum.

Bunu söylemek, bunun gerçek bir olasılık olduğunu hissettiriyor. Artık inkar edilemez. Eğer bunu yaparsa, kimse "Hiç bilmiyordum" diyemez.

Siktir.

Ne yaptım ben?

"Eğer evet dersem ne yapacaksın?" diye soruyor, sesinde hiçbir duygu yok.

Garaja girmeden hemen önce frene basıyorum, kendini öldürmesi için ne gibi bir nedeni olabileceğini bulmak için kafamı yoruyorum.

"Depresyondasın," diyorum ve ona bir soru mu soruyorum yoksa onun sahip olabileceği tek olası nedeni mi belirtiyorum, emin değilim.

"Hiç depresyonda oldun mu?" diye soruyor.

"Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Üzgün mü? Üzgün olup olmadığımı mı soruyorsun? Çünkü hayatım sürekli bir dizi kötü olaydan ibaret. Bu üzücü mü? Muhtemelen. Kendimi öldürmek mi istiyorum? Hayır."

"Her gün üzgün mü hissediyorsun?"

Sinirlenerek başımı sallıyorum. Duyguları konuşmak hiç bana göre olmamıştır. Ama bu konuşmayı ben başlattığım için şikayet edemem. "Sinirleniyorum ve kızıyorum. Başkaları beni rahatsız ediyor. Üzüntü bana değersiz bir duygu gibi geliyor. Birisi ölmedikçe bunun ne anlamı var ki..." Gözlerimi kapatıyorum ve bir ışık yanarken yavaşça başımı sallıyorum. "Birisi öldü," diye fısıldıyorum.

Sessizlik.

Ona bakmaya korkuyorum, bu yüzden gözlerimi açıp garaja bakıyorum. Rupert'ın arabaları. Eşyalarımı sakladığım uzak duvar. Ondan başka her şeye bakıyorum.

"Derse benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyor. "Rupert'ın senden yapmanı istediği bir şey var mı bak. Bugün bana yeterince ilham verdin." Kapısını açmamı beklemiyor. Ve bugün ona ilham verdiğim konusunda dürüst olduğunu sanmıyorum.

O eve girince June'u arıyorum. "Selam!" diye neşeli bir sesle cevap veriyor.

Hemen rahatlıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Öğleden sonra işe gitmeden önce annemle alışveriş yapıyorum.

Sen ne yapıyorsun?"

"Bir tulum giydim, Callie'nin Tesla'sında oturuyorum ve yapmam gerekeni yapıp Rupert'a haber vermek yerine seninle konuşuyorum."

"Dur." Gülüyor. "Bir saniye. Tayt mı giyiyorsun?" "Evet.

Güreşçiye benziyorum."

"Bunu giymenin bir nedeni var mı?"

"Callie ile Pilates derslerine yazıldım."

June burun kıvrır. "Ve derse tek parça giysi mi giydin? Neden?"

"Çünkü Rupert pisliğin teki."

"Bir fotoğrafını görmek istiyorum." "Hayatta olmaz," diyorum.

"Sana benim bir fotoğrafımı gönderirim." "Tek parça mayoyla mı?"

"Şu anda soyunma odasında denediğim bikinide."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir selfie çekmemiştim. “Gönderdim,” diyorum.

“Ah, şimdi geldi, bir bakayım. Dur, sadece vücudunun üst kısmı görünüyor.”

"Elinde olan tek şey bu. Şimdi bana bir fotoğraf gönder." "Sadece vücudumun üst yarısını gönderiyorum." "Sorun değil." Gülüyorum.

"Ugh. Hayır. Alt yarısını göndereceğim."

"O da olur."

"Flynn. Bu haksızlık. Sana fotoğraf yok. Bikinimi görmek istiyorsan, daha sonra daireme gelmen gerekecek, o zaman gösteririm."

"Ailen ne zaman ayrılıyor?"

"Henüz karar vermediler. Ama eminim bu akşam yemeğinden sonra otellerine dönecekler ve ben de dairemde olacağım. Yine bizimle yemeğe gelmelisin."

"Eminim buraya beni değil, seni görmeye geldiler." "Kes şunu. Gelmeni istiyorum."

"İstediyini biliyorum, ama şu anda annelerle akşam yemeğinden bahsediyoruz."

"Aman Tanrım, Flynn. Hep laf yapıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun."

"Benim durumumun bir adı var," diyorum. "Ama aslında hangi kelimeyi aradığımı bilmiyorum çünkü onu hiç kullanmadım. Biri söylese, tanırdım."

"Bu çok yardımcı oldu," diyor.

"Bana soğukluğu hatırlatıyor, ama *titreme* değil." "Centilmenlik mi?"

"İşte bu!"

June gülüyor. "Benimle seks yapmamak şövalyelik mi sence?"

"Bence baban öyle düşünürdü."

"Babam, annemin lise öğrencisiyken onun bekaretini aldı. O, centilmenlik konusunda uzman değil. Beni sadece taytla Pilates'e gittiğini söylemek için mi aradın? Benim için sorun değil. Sadece merak ettim."

"Hayır, ben sadece..."

"Sadece mi? Bir sorun mu var?"

Başımı geriye yaslayıp iç geçiyorum. "Bu iş. Çok tuhaf. Ve Callie'nin neyi olduğunu bilmemekten biraz yoruldu. O yüzden bugün ona açıkça depresyonda olup olmadığını ve intihar etmek isteyip istemediğini sordum."

“Vay canına... Cidden mi?”

“Evet. Ve sözümü geri alamadım.” “Nasıl tepki verdi? Ne dedi?”

"O da, 'Eğer evet dersem ne yapacaksın?' dedi. Ben de depresyonda olmalısın dedim. Bana cevap vermedi. Ama birinin öldüğü ihtimalini ortaya attım ve içimden bir ses bunun doğru olduğunu söyledi. Hâlâ onun arabasında oturuyorum ama o içeride. Rupert'a gidip benim için yapmam gereken bir şey olup olmadığını sormam gerekiyor. Bu işte berbatım."

“Neden bu işe başvurdu?”

“Bu... şey... uzun bir hikaye. Nerede olduğumu merak etmeden içeri girsem iyi olacak.”

“Uzun hikayeleri

severim.” “Not aldım.

Görüşürüz. Tamam mı?”

“Görüşürüz,” dedi.

On Sekizinci Bölüm

Flynn

"PILATES NASILDI?" Rupert, taytımı çıkarıp ofisine kafamı uzattığımda sordu.

"Sen tam olarak ne yapıyorsun?" İçeri girip kanepesine yığıldım. "Yani, her gün takım elbise giyiyorsun. Ama neden?"

"Üzgünüm. Bugün performans değerlendirmesi olduğunu bilmiyordum," diyor, gevşek kravatını düzeltirken ofis koltuğuna yaslanarak.

"Sanırım batırdım," diyorum.

"Tabii ki batırdın." O sırtıyor. "Ama biraz daha açık olmalısın."

Sırt üstü uzanıp, ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak tavana bakıyorum. "Kim öldü?"

Sessizlik.

Başımı çevirip ona bakıyorum.

Parmaklarını çenesinin altında birleştirir. "Neden soruyorsun?"

"Bu sorudan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi tekrar tavana veriyorum. "Bu çok aptalca bir soru. Belli ki biri bir soru soruyorsa, cevabı öğrenmek istediği için soruyordur."

"Başka bir şekilde sorayım. Neden birinin öldüğünü düşünüyorsun?"

"Karınızın neden intihar etmek istediğini anlamaya çalışıyordum..."

"Onun intihar etmek istediğini hiç söylemedim."

"Dostum," diye otururum, "ona yaşaması için ilham vermem gerektiğini söylemiştin. Dünyanın en zeki insanı olmadığımı biliyorum, ama en aptal da değilim."

Öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı. "Bazı insanlar sadece var olurlar. Uyanırlar, aynı sıkıcı rutini yaşarlar, uyurlar ve ertesi gün hepsini tekrar yaparlar. Ve ondan sonraki gün, ve ondan sonraki gün

. Var olurlar. Ve var olmamak gibi bir eğilimleri olmadan bunu yaparlar. Ama bu yaşamak değil.”

“Yani Bayan Rawlings sıkıcı biri ve siz ondan daha heyecan verici biri olması için ona ilham vermemi mi istiyorsunuz?”

Birkaç saniye beni inceledikten sonra başını salladı.

“Olaylardan haberdar edilmemekten nefret ederim. Bu yüzden işleri batırırım. Ve bu sabah Bayan Rawlings’e intihar etmek isteyip istemediğini sordum.”

Yüzünü buruşturdu.

“Bu benim suçum değil. Sanki ilham perisi olmak sıradan bir işmiş gibi, beni şantajla bu görevi kabul ettirdin. Sonra da bana onun intihara meyilli olduğunu düşündürdün, başka bir açıklaması yokmuş gibi. İletişim kurma konusunda berbat birisin.”

Bana gözlerini kısarak baktı.

Boğazımı temizledim. “Saygıyla.”

“Şey”—sanki benimle alay ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor—“eğer birini *aşığıladıkdan sonra*

diyorsan, her şey yoluna girer.” “Oğlun mu?”

“Oğlum mu?”

“Oğlunuz mu öldü? Düşündüm de, Bayan Rawlings’le onun hakkında bir konuşma yapmıştım. Uzun bir konuşma değildi. Ama nerede yaşadığını sorduğumda, ‘Nerede isterse’ demişti. Bu biraz tuhaf gelmişti. Ama şimdi düşününce, belki de ruhunu kastetmişti. Hayalet gibi bir şey.”

Bay Rawlings dudaklarını bir anlığına yana doğru kıvrırdı. “Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum.”

“Peki öldü mü? Tanrım, duyarsız davranmaya çalışmıyorum. Eğer öldüyse, bu trajik bir durum. Ama trajedi hayatın bir parçası. Çocuğunu kaybeden ilk insanlar siz değilsiniz. Ama her şeyi sır olarak sakladığınızda, çevrenizdeki herkesin hata yapmaması ve yanlış bir şey söylememesi imkansız hale geliyor.”

Alnında kırışıklıklar oluşur ve sanırım bu benim cevabımdır. Şimdi ikinci kez kendimi pislik gibi hissediyorum. Eğer ağlarsa, buradan gidiyorum.

“On birinci yaş günümünden bir hafta sonra,” diyorum, “yeni bir koruyucu aileye yerleştirildim. Çift, bir ya da iki yıl önce bir okul otobüsü kazasında tek çocuklarını kaybetmişti. Neden bir çocuğu koruyucu aile olarak almayı iyi bir fikir olarak gördüklerini bilmiyorum. Karısı bana her baktığında gözleri doluyordu. Ve kocası bana,

kendi işime bakmamı ve karısını ağlatmaktan başka bir şey yapamayacaksam yoluna çıkmamamı söyledi. Bazen Bayan Rawlings'in gözlerinde de aynı hüznü görüyorum.”

“O çiftle ne kadar süre kaldın?” diye sordu.

“Birkaç hafta. Oğullarının yatak odasına girip oyuncaklarıyla oynamak gibi bir hata yaptım.”

“Sonra ne oldu?”

Gömleğimin yakasını aşağı çekip bir ameliyat izini gösteriyorum. “Köprücük kemiğim kırılmıştı. Merdivenden düştüm.”

Gömleğimi bıraktıktan sonra bile bakışları göğsümde kalıyor. “Seni merdivenlerden itti mi?”

“Hayır. Ne yapabileceklerinden korktuğum için deli gibi koşarken ayağım takıldı ve düştüm. Tecrübelerim bana her zaman en kötüsünü düşünmemi öğretti.”

Gözleri kayıyor, bakışlarımla buluşuyor ve yavaşça gözlerini kırpmıyor. “Oğlumuzun adı Seth. Hayatta, ama yedi yıldır ondan haber almadık.”

“Neden?”

“Çünkü”—boğazını temizledi ve sandalyesinde dönerek bana değil, pencereden dışarı bakmaya başladı—“iki yaşındaki oğlu bizim gözetimimizde öldü.”

Tanrım...

Parmaklarımı saçlarımla arasından geçirip başımın arkasına doladım. Sonra cevap vermek için ağzımı açtım, ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyden de az. Buna ne cevap verilir ki? Sorun yok mu? Hayır. Çocuk öldü. Sorun var.

“Bazı şeyler affedilemez gibi gelir,” diye fısıldar gibi mırıldanır. “Bu da onlardan biri. Bu bir yanlış anlaşılma ya da önemsiz bir kavga değil. O her şeyini kaybetti. Ve şimdi biz de kaybettik.”

Yavaşça başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. “Bay Rawlings, ben... ben ne onun, ne sizin, ne de başka birinin durumunu düzeltemem. Yapabileceğimi düşündüğünüz her ne varsa, yapamam. Ben sizin oğlunuz değilim. Torununuzu geri getiremem. Bende özel bir şey yok. Bunu biliyorsunuz. Ben sadece başımı su üstünde tutmaya çalışan bir beceriksizim. Ve ağzımdan çıkan her şey aptalca ve muhtemelen istemediğim halde incitici. Yani bu işe yaramayacak. Ben olamam...”

“Flynn,” dedi, bana dönerek. “Hiç *‘duvara yapışana kadar her şeyi at’* deyimini duydun mu?”

Başımı sallıyorum.

“İşte ben de bunu yapıyorum çünkü torunumu, gelinimi ve oğlumu kaybettim. Karımı da kaybedemem. Ama olan da bu. Her gün, o bizim ortak hayatımızdan uzaklaşmaya devam ediyor. Her gülümsemesi zoraki geliyor. Ama senin için yataktan kalkacak. Pilates’e ve matineye gidecek. Ve senin yeni kadın arkadaşın için çay yapar ve en güzel gülümsemesini takınır. Gerçek bir gülümseme. Senden kaybettiğimiz kimsenin yerini almanı istemiyorum.” Yavaşça içini çekip başını sallıyor. “Sadece ona yeni bir odak noktası vermeni istiyorum. Ne yaptığını bilmesen de umurumda değil. Sadece... yapmaya devam et.”

Parayı boş ver. Bunu istemiyorum. Hayatım başından beri felaket ve kasvet dolu. Bir trajedi bir trajedi. Ya ona paranın kalanını geri verip, ödeşmiş sayılalım desem?

“Eğer iyi iş çıkardığımı düşünüyorsan, o zaman neden bu aptal Pilates kıyafeti giydirdin? Neden kediyle ilgili bana sataşıyorsun?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Belki sen de benim ilham perimsindir,” dedi. Burnumu kırıştırdım. “Nasıl yani?”

Omuz silkerek dizüstü bilgisayarını açar. “Sana baktığımda, ne kadar yol katettiğimi görüyorum.”

“Uh, teşekkürler. Sanırım. Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim.”

“Öyle değil.” Tuşlara basarken sırtıyor. “Ama keşke babam da benimle şakalaşsaydı.”

“Bana babaya ihtiyacım yok,” diyorum.

“Belki de bunu senin için yapmıyorum.”

İç çekiyorum. Buna ne diyebilirim ki? “Bayan Rawlings, bugün başka bir şey yapmamı ister misin diye sana sormamı söyledi. Sanırım onu yeterince üzdüm, artık benden bıktı.”

“Kızı buraya getir. Bu onu neşelendirir.”

“Şimdi mi? Ailesi şehirde. Annesiyle bikini alışverişine çıkmış.”

Rupert klavyesinin üzerinden bana bakıyor. “Ne şanslısın.” Gözlerimi deviriyorum.

“Ne zaman boş olursa o zaman olur.”

Başımı sallayıp dönüyorum, ama sonra içten içe bana yardımcı olacak hiçbir şey önermeyeceğini bildiğim halde, yine de ona danışmak için aptalca bir karar verip tekrar ona dönüyorum. “Bayan Rawlings’le tanıştığında onunla yatmak için ne kadar bekledin? Eğer, şey... sormamın bir sakıncası yoksa.”

“Neden soruyorsun?”

“Tanrım, bunu az önce konuştuk.”

Kıkırdar ve dizüstü bilgisayarını tekrar kapatır. “Üçüncü randevumuza kadar bekledim.”

“Yani... birkaç hafta falan mı?”

“Hayır. Tanıştığımızda, en az üçüncü randevuya kadar bir erkekle seks yapmayı düşünmeyeceğini açıkça söyledi. Ben de dersine gitmeden önce onu kahvaltıya davet ettim. Sonra öğle yemeği için bir torba kızarmış tavukla apartmanının önünde bekledim; ikinci randevu. O gece de onu pizzaya ve paten kaymaya götürdüm; üçüncü randevu.”

“Bir günde üç randevu mu?”

Başını sallarken yüzündeki gülümseme gururla doluydu.

“O gece onunla seks mi yaptın?”

“Bingo.” Göz kırptı ve diliyle tıkırtı sesi çıkardı. “Anladığın zaman anlarsın.”

“Kızın, sadece vücuduna ilgi duymadığını anlaması için işleri yavaştan alman gerekmez mi?” diye soruyorum.

“Hiçbir şey *olmadı*. Bazılarımız diğerleri kadar çaba sarf etmek zorunda değil. Arkadaşın seni istediğinden daha uzun süre bekletiyor mu? Hepsi *yavaş ilerlemek* adına mı? Öyleyse, bu konuda ona saygı duymalısın. Ama aynı zamanda... bu senin için muhtemelen iyi bir işaret değil. Başka bir adam seni bir kenara itecek ve senin yanlış yaptığın her şeyi doğru yapacak.”

Yine gözlerimi devirdim. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.” Dönüp ofisinden çıktım. Ama ya biliyorsa diye, June’un dairesine doğru yola çıktım, yeni bir sınırdaki bayrak dikmek gibi, sikimi ona sokmak için.

Onun evine vardığımda, zili çaldım. “Alo?” diye cevapladı.

“Benim, Juju.”

Kıkırdar. "Bana öyle deme. Senden duyunca tuhaf geliyor. Yukarı gel."
Merdivenlerin tepesine vardığımda, kapıyı açmış beni bekliyor.
"Selam..."

Onu bir öpücükle susturuyorum, dudaklarımı sıkıca onun dudaklarına yapıştırıyorum. Dilim dudaklarının arasından kayıyor. Onu daireye doğru itip arkamızdaki kapıyı tekmelediğimde, dengede kalmak için kollarımı sıkıca tutuyor.

Derin bir ses, başka bir adamın boğazını temizlemesi, beni ondan uzaklaştırır. Nefes nefese kalır, kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılır. Arkasında, Henna ve Bodhi kanepeden bize bakmaktadır.

Hayatım mahvoldu.

"Hâlâ kızımın pantolonuna dokunmuyor musun?" diye sordu babası.

June, gülümsemek için can atıyor ama kendini tutuyormuş gibi dudaklarını ısıyor. June önümde durup onlara bakarken, Henna kızına göz kırıyor.

"Ben, şey..." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Geri geleceğim." "Hayır." June bana dönüyor, burnunu kırıstırıyor.

"Bebeğim, hadi yürüyüşe çıkalım," diyor Henna, Bodhi'ye.

Yanımızdan geçerken, burnumun köprüsünü sıkıp gözlerimi kapatıyorum ve kapının kapanma sesini duyana kadar gözlerimi açmıyorum.

"Ne hoş bir sürpriz," diyor June hafifçe kıkırdarak. Gözlerimi açıyorum. "Bugün benim günüm değil."

"Bu sabah Callie ile yaptığın aşırı samimi konuşmanın ardından Rawlings'lerle işler yolunda gitmedi mi?"

"Hayır. Evet. Yani..." Ellerimi belime koyup bir nefes almak için tavana bakarken, pek mantıklı olmayan birkaç kelime mırıldanıyorum. "Senin pantolonunun içine girmek istiyorum."

June'a baktığımda, dudakları O şeklinde açılıyor. Bu ben değilim. Ben bundan daha havalıyım. June'u tek gecelik bir ilişki olarak görebilseydim, kendime çok daha fazla güvenirdim. Sikim ne yapacağını biliyor. Kendine güveni asla eksik olmaz. Ama bu kız kafamın içinde ve sikimden öte beni sevmesini istiyorum. Ama geri kalanım o kadar etkileyici değil.

Şaşkınlığı yerini kocaman bir gülümsemeye ve daha da kocaman bir kızarıklığa bırakırken, beyaz bluzunun düğmelerini açmaya başlıyor.

"Dur! Hayır." Onu durdurmak için ellerini tutuyorum. "Hayır. Şimdi olmaz. Ailen az önce yürüyüşe çıktı."

"Seks yapmanın ne kadar sürdüğünü biliyorlar. Eminim bize bolca zaman tanıyacaktırlar."

"Ne?" Başımı sallayıp kıkırdarak, güvenli bir mesafe bırakmak için bir adım geri çekildim. "Hayır. Seninle yatıp sonra da onlar gezintiye çıkmışken sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmayacağım. Asla."

"Giysilerini çıkar," diyor ve düğmelerini açmaya devam ediyor. "Dur."

Kafamı sallamaya devam ediyorum.

"Ally bir saat daha eve gelmeyecek." Dudaklarını ıslatır.

Bakışlarım, açık pembe sütyeninin
sütyeninin üstündeki dekolteye takılıyor.

"Rawlings'lerin iki yaşında bir torunu vardı, o da onların
."

June son düğmede ellerini durdurur ve keskin bir nefes alır. Alnında ısırtıp çizgileri yayılır. "Aman Tanrım," diye fısıldar.

Rupert'ın bahsettiği adam mı? Beni bir kenara itip June'a istediğini verecek olan adam mı? June'un ailesi sadece mahallede dolaşıyor olsa bile umurunda olmaz. Ve June üstünü çıkarmaya hazırlanırken kesinlikle bir çocuğun trajik ölümünden bahsetmez.

Benim tedavi edilemez bir aptallık hastalığım var. Bulaşıcı mı bilmiyorum ama ölümcül olduğundan eminim.

O gömleğinin düğmelerini iliklerken, ben olabileceklerin kaybını yavaşça yas tutuyor ve bir zamanlar olduğum adam için yas tutuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Niyetim en iyisiydi. Bir anlık çılgınlık. *Centilmenlik* artık önemli değildi. Ben sadece..."

"Flynn, ben onların torunundan bahsediyorum."

Bakışlarım ona kayar. "Ah." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum.
O söylemedi, ben de sormadım."

"Callie bu yüzden bu kadar üzgün," diyor June, parmaklarını saçlarında gezdirerek.

Onun saçlarını tarayan benim parmaklarım olmalıydı.

"Ne kadar üzücü." Üzgün bir ifadeyle kanepenin ucuna oturur.

“Şey, ah... hepsi bu. Sadece ailenin önünde sana kocaman bir öpücük vermek ve torunlarından bahsetmek için uğradım.” Kapıyı işaret ediyorum. “Afiyet olsun.”

“Ne?” Kanepeden kalkıp bana doğru gelirken kıkırdar. “Gidiyor musun?”

“Bence en iyisi bu. Tanıştığımızdan beri yaptığım ve söylediğim tüm aptalca şeyleri düşünerek biraz yalnız kalmam iyi olabilir.”

“Flynn,” dedi gülümseyerek, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını salladı.

“Adımı öyle söyleme.”

Başını yana eğdi. “Nasıl?” “Senin beni *sevdiğin* gibi.”

“Senden hoşlanıyormuşum gibi mi?” Bana yaklaşırken ayaklarına bakıyor. “Bu, şimdiye kadar söylenmiş en büyük yetersizlik olabilir.” Güzel gözleri bana bakıyor. “Keşke senden sadece hoşlansaydım, o zaman daha iyi uyuyabilirdim. Kafam daha net olurdu. Erkeklerle deli gibi aşık olmanın bu utanç verici ve alışılmadık hissi beni tüketmezdi.”

Kahretsin. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacağım: birini, bu kızı, beni mahvedecek kadar çok seveceğim.

“Benim yüzümden uykusuz mu kalıyorsun?” diye soruyorum, saçlarını kulaklarının arkasına kıvrıp yüzünü ellerimle kavıyorum. “Ben de *bu* yüzden uykusuz kalan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.” Yara izini parmağımla izliyorum, gözlerini ağır bir göz kırpışıyla kapatıyor. Gözlerini açtığında elleri bileklerimi kavıyor ve ağzını açarak diliyle dişleriyle başparmağımla okşuyor. Bu bana... ayrıcalıklı hissettiriyor.

“Sen tanıdığım en güzel”—yanağına öpücük konduruyorum—“seksi”—burnuna öpücük konduruyorum—“akıllı”—diğer yanağına öpücük konduruyorum—“kadınsın. Ve ben”—dudaklarım dudaklarına değiyor—“her yönünle seni istiyorum.” Öpüşüyoruz ve sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi vücudunun ağırlığı benimkine yaslanıyor.

“Sen iyi bir adamsın. June şanslı olan. Bunu asla unutma.” Callie'nin sözleri kafamda yankılanıyor.

Ben çoktan unutmuşum.

June gibi kızlar benim gibi erkeklere ikinci bir bakış bile atmazlar. Onu bana aşık edebilirim, bu tarihin en büyük soygunu gibi hissettirecek.

Dudaklarından tüm öpücükleri çalmak istiyorum. Vücudunun her santimini sahiplenmek istiyorum.

Ve eğer kalbini de kazanabilirsem... bunun için kelimeler yetmez.

Başını çevirip öpüşmeyi sonlandırıyor, ama nefesini toparlamaya çalışırken gülümsüyor. "Şu anda vaktimiz yok."

"Üzgünüm," diyorum, onun hayal kırıklığından zevk alarak. Bu, onun da beni benim onu istediğim kadar istediği anlamına geliyor.

June iç geçirir, saçlarını yüzünden çekip uzaklaştırır, tam o sırada arkasında, sehpa da telefonu çalar. Telefonu alır ve mesajı görebilmem için ekranı bana gösterir.

Anne: İşin bittiğinde bana mesaj at

Gözlerimi devirdim. "Buraya gelmelerini söyle. Ve hiçbir şey olmadığını bilsinler."

June kaşlarını çatı. "Bu hiç eğlenceli değil."

"*Eğlenceli olmayan* şey, babanın gözlerine bakarken, onun gözlerine bakmadan birkaç dakika önce kızının içinde olduğumu düşündüğünü bilmek."

"Peki." Annesine cevap verirken alt dudağını dışarı çıkarır. "*Bitirecek bir şey yok. Sadece konuşuyoruz. Ne zaman isterseniz gelin.*" Telefonunu sehpa ya geri koyar ve kanepeye yığılır. "Neden Rawlings'lerde işe girdin?"

"Ha?" Gözlerimi kısarak ellerimi arka ceplerime soktum.

"İşinden rahatsız görünüyorsun. Bazen biraz kızgın ve sinirli. Neden bu işi kabul ettin merak ediyorum?" June parmaklarını dizinin üzerinde birleştirip göğsüne doğru çeker, topuğunu yıpranmış, eyer kahverengisi deri kanepenin kenarına takar.

Bu konuşma kaçınılmaz. Ama bunu yapmak için en uygun zamanın, anne babasının dönmesine sadece birkaç dakika kalmışken olduğundan emin değilim. Babasının, hapishaneye girmek yerine şu anki işimi nasıl seçtiğini anlatırken bana güvensiz gözlerle baktığını hayal edin.

"Bir mobil araba bakım dükkanında çalışıyordum ve Rupert arabasının bakımını yaptırmak için randevu almıştı. Böylece tanıştık. Gerisi malum." Omuzlarımı silktilim.

"Yani seninle tanıştı ve Callie için iyi bir ilham kaynağı olacağını anladım mı?"

“Evet. Sanırım ona benim yaşımdaki halini hatırlatıyorum. Karısı onu daha... çekici bulduğu zamanları.” Elimi havada sallıyorum. “Çekici.”

“Çekici?”

Hayali bir kravattı düzeltip çenemi kaldırıyorum. “Sence ben çekici miyim?” Geri çekilip kapıya yaslanıyorum.

“Callie’nin, gençken Rupert’ı oldukça çekici bulunduğunu ima ediyordum.” Bana dişlerini göstererek gülümsüyor, sonra boğazından kahkaha fışkırıyor. “Buraya gel.” Bana parmağını sallıyor.

Kahve masasını kanepeden bir adım daha uzağa kaydırıp onun önüne diz çöküyorum, bacaklarını tutup kendime doğru çekiyorum, böylece bacaklarının arasına sıkışıyorum. Elleri boynuma dolanıyor. Sıcak ve yumuşaklar.

"Bence sen de çekicisin," diyor, burnunu benimkine sürterek.

Gözlerimi kapatıp tatlı çiçek kokusunu içime çekiyorum. Onunla ilgili her şey narin ve yumuşak. Baştan çıkarıcı. Gerçekten bir rüya gibi. Yemin ederim ki sanki halüsinasyon görüyor gibiyim, arabamın arka koltuğunda, elimde sadece boktan eşyalarım ve yalnız bir hayatla uyanmak üzereyim.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Boynunu öpüyorum.

"Neden?"

Parmakları saçlarımda dolaşırken tüylerim diken diken oluyor. “Çünkü haklısın. Bu çok büyük bir şey gibi geliyor. Sanki bir uçağın kenarında emniyet kemeriyle oturmuşum da, arkamda paraşütle bağlanmış kişi bana sadece nefes almaya devam etmemi söylüyor; çünkü atladığımızda, düşüş nefesimi kesebilir.”

“June,” diye fısıldıyorum ve boynuna biraz daha sertçe öpüyorum. Damarlarımı doyumsuz bir arzu kaplıyor. Parmaklarım gömleğinin arkasına doğru kayıyor ve sütyenini açıyorum.

"Flynn, ailem..." diyor nefes nefese.

Dudaklarını çalıyorum, ağzımı açarak onu öpüyorum, dillerimiz ortada buluşuyor.

June, gevşek sütyeninin altından göğüslerini avuçladığımda inliyor. Kendimi ondan çekiyorum. Göz bebekleri büyümüş, aralık dudaklarından ağır nefesler alıyor.

Onu geriye doğru yönlendirip, tişörtünü kaldırarak sertleşmiş meme uçlarını öpüyorum. Sırtı kavisleniyor, gözleri hızla kırpışıyor.

"Ailem," diye mırıldanıyor, ben vücudunu öperek aşağı doğru inerken, sesi titriyor.

"Kapıyı kilitledim." Gülümsüyorum, iç uyluklarını öpüyorum, bir elim göğsünü sıkarken diğer elim pamuklu şortunun ve külotunun kasıklarını kavrayarak tenini ortaya çıkarıyorum.

Ağzım onunla temas ettiğinde ciğerleri keskin bir nefesle doluyor. Bir avuç dolusu saçımı kavriyor ve kıvraniyor, göğsü hızlanan nefeslerle inip kalkıyor, kalçaları yavaş bir ritimle sallanıyor. Onu bütün gün böyle izleyebilirim ve asla yorulmam. Yüzü bükülüyor, ağzı açık ve nefesleri sadece hızlı değil; patlayıcı. Göğsünü sıkıp meme ucunu çimdikliyorum, hafifçe çekiyorum. Gözlerini sıkıca kapatıp inliyor. Sonra bir saniye nefes almayı kesiyor, ardından titreyerek yavaşça nefes veriyor.

Yine iç uyluklarını öpüyorum ve şortunu ve iç çamaşırını düzeltiyorum. June gözlerini açıyor ve bana utangaç bir gülümseme atıyor. Yanakları pembe, birkaç saç teli uzun kirpiklerini okşarken çok çarpıcı görünüyor.

"Flynn," diye fısıldıyor.

Kendimi toparlıyorum. "Rica ederim."

Kıkırdar, dik oturur ve sütyenini takar. "Biz..."

—” Kapı çalıyor.

June kapıya doğru giderken saçlarını düzelterip kıyafetlerini toparlarken, ben de sehpayı hızla yerine koyuyorum. Kapıyı açmadan hemen önce, omzunun üzerinden bana bakıyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Dudaklarını ısırırken gözleri parlıyor.

Sessizce kıkırdarak başımı sallıyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Bu çok büyük bir olay," der dudaklarıyla, sonra dönüp anne babasına kapıyı açar.

"Konuşmanız bitti mi?" diye sorar Henna, daireye ilk giren kişi olarak June'un yanaklarına ellerini bastırır, sanki kızarıklığı silmeye çalışır gibi.

"Evet." June annesinin ellerini itti ve ikisi birbirlerine baktılar; hafifçe kaşlarını çatmışlardı ama birbirlerini anlayan gülümsemeler atıştılar.

Bodhi kadınların yanından geçip bir saniye beni süzer. "Efendim," derim.

Kaşları çatılır.

Boğazımı temizlerim. "Bay Malone."

Hareketsiz kalır.

"Ona Bodhi de," der June, elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken babasına karşı konulmaz bir gülümseme atar.

"Efendim yeter," der.

"Efendim bana uyar." Omuz silkerim.

June ve annesi aynı anda gözlerini deviriyorlar. "Hadi yemeğe gidelim," diyor June.

"Saat daha üç buçuk," diyor Bodhi saatine bakarak.

"Flynn iş için erken kalkmak zorunda, o yüzden makul bir saatte yatması gerekiyor," diyor June hiç tereddüt etmeden.

"Bize uyar." Henna, June'un saçını düzeltir.

June yine annesinin elini iterek uzaklaştırır.

"Belki de yeni arabamı almalıyız," diyor June. Dört kişi bir MINI Cooper'da mı? İşkence gibi geliyor.

Bodhi'nin yüzündeki şaşkınlıktan, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Annem ve ben arkada oturacağız," diyor June, telefonunu ve çantasını alırken. Sonra bana anahtarı uzatıyor.

Başımı sallayıp gergin bir gülümsemeyle, ebeveynlerinin önce kapıdan çıkmasını bekliyorum. Onlar merdivenlerden aşağı inerken, June'a dönüyorum. "Arabanın ne kadar küçük olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, o daire kapısını kilitlerken.

"Elbette biliyorum," diyor, kilitledikten sonra bana dönerek. "O kadar küçük ki, babam akşam yemeğinden sonra annemle birlikte otele kendi araçlarıyla dönmek isteyecek." Göz kırıyor.

"Harika," diyorum.

"Biliyorum." Saçlarını omzunun üzerinden atar ve merdivenlerden aşağı iner.

Yine dizlerimin üzerine çökebilirdim. Bu kadın bir tanrıça. Tek istediğim, beni o kadar çok sevecek hale gelene kadar ona tapınmak; o zaman hapishane ya da bana ait olmayan arabaları *ödünç almak* gibi önemsiz ayrıntılar onun için bir önemi kalmayacak.

On Dokuzuncu Bölüm

Haziran

Babam ve Flynn akşam yemeğinde ortak bir ilgi alanı bulurlar. Basketbol. Babam Lakers taraftarı, Flynn ise Timberwolves taraftarıdır.

"Gerçek maçlara gittin mi?" diye sorar Flynn.

Babam bir saniye bana bakar, sonra Flynn'e hafifçe başını sallar.

"Timberwolves maçına bilet almak için para harcamayı düşündüm, ama o kadar para harcamak için doğru zaman hiç gelmiyor. Anlarsın ya?"

"Bu, akıllı olduğun anlamına gelir," diyor annem. "Senin yaşındakilerin çoğu, sırf eğlenmek için kendilerini mali sıkıntıya sokuyor."

"Bana araba almak yerine maç bileti almalıydın." Bacağını dürtüyorum.

Flynn de bana hafifçe dokunur ve biftek lokmasını alırken sırtarak gülümser. "Olmaz," diye mırıldanır.

Annem bana bir bakış atar. Bu bakış, onu onayladığını gösterir. Aynı zamanda, ona her şeyi anlatmazsam onu kaybedebileceğimi de gösterir. Anlatacağım. Sadece bu kadar uzun süre beklediğim için bana kızmayacağından emin olmak istiyorum.

"Biletlerden bahsetmişken," diyor annem. "Sana Minnesota Orkestrası için iki bilet aldık—bu hafta. Flynn'i seninle gitmeye ikna edebilir misin?"

Flynn ağzını siliyor. "Tabii ki. Çelloyu sevdiğini söylemişti."

Babam kaşlarını kaldırıp yavaşça gülümsüyor. "Eskiden severdi."

Onun bu küçük iğnelemesini görmezden geliyorum.

"Evet, seninle gitmeyi çok isterim," diyor Flynn. "Orkestra hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama June ile birlikte olacaksam, harika olmayacak bir şey hayal edemiyorum."

Annem elini kalbine bastırır.

Hesabı almaya hazırım. Paket servisi. Ne olursa olsun. Beni buradan çıkarın da Flynn'le baş başa kalayım.

Bunun olması için yirmi dakika daha sohbet etmek gerekiyor, ama olduğunda gerginleşmeye başlıyorum. Ondan o kadar çok hoşlanıyorum ki, bazen nefes almakta zorlanıyorum.

"Sabah erkenden uçağımız var, ama geri döneceğiz. Sen de yakında Los Angeles'a ziyarete gelmelisin," diyor annem ve babam (tahmin ettiğim gibi) taksi çağırırken beni restoranın dışında uzun bir kucaklamaya çekiyor.

"Gelirim," diyorum. "Seni seviyorum." "Ben de," diyor annem.

"Sadece Los Angeles'a geri geleceğini söyleme," diyor babam, ona sarılmadan önce ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. "Gerçekten gel." Beni o kadar sıkı sarıyor ki neredeyse ağlayacağım.

Babam hayatımdaki her şeyi desteklemiş, hayallerimi kendi hayalleri haline getirmiştir.

"Söz veriyorum," diyorum. Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Seninle tanışmak harikaydı, Flynn. Sen de L.A.'ya gelmelisin." Annem ona sarılır.

O ise sadece gülümsemekle yetiniyor. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum.

"Genç adam, kızıma iyi bak. Anladın mı?" Babam en erkeksi ses tonuyla diyor.

"Elbette, efendim," der Flynn. Sonra elimi tutar ve beni arabaya götürür; ben ise arkama dönüp annemle babama son bir öpücük gönderirim.

"Oda arkadaşın bu akşam evde mi?" diye soruyorum. "Evet. Neden?"

"Ally de evde. Önemli bir şey değil. Sadece seninle baş başa kalmak istedim." Sokağa park edilmiş arabaya vardığımızda kollarımı boynuna doluyorum.

"Kendi odan var sanıyordum," der, parmaklarını gömleğimin altına bir iki santim sokarak alay edercesine.

"Var. Ama birinin dinlediği düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Neyi dinlemesini?" Dudaklarını sıkıştırır, gözleri fal taşı gibi açılır.

"Kes şunu." Şakacı bir şekilde bacağına hafifçe vururum.

“Çıglık atanlardan mısın?”

"Dur." Kıkırdıyorum. "Kendi odan yok mu?"

"Tek yatak odalı bir daire. O yüzden kanepede yatıyorum, tabii ki kiradan tasarruf etmek için."

"Kanepede mi uyuyorsun?"

Başını salladı.

"Giysilerini ne yapıyorsun?" "Büyük bir sandığım var."

Bu neden beni üzüyor? Ama aynı zamanda, Flynn'in göz alıcı bir hayatın tam tersini yaşamaktan memnun olması onu daha ilginç kılıyor. Onun bu yönünü seviyorum.

"Bu gece bir otel odası tutmaya ne dersin?" diye diye soruyorum.

"Bu..." Bir an dudaklarını büküyor, sonra beni bırakıp uzun bir iç çekişle geri adım atıyor. "Kredi kartım yok." "Ben öderim."

"Hayır." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sana bunu ödetmeyeceğim. Maaşımın seninkinden fazla olduğuna eminim ve"—teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor—"bunu hakaret olarak söylemiyorum. Neden hiçbir şey yapmadan bu kadar çok para aldığımı hiç bilmiyorum. Ama alıyorum işte."

"Önemli değil." Ona doğru adım atıp elini tutmaya uzandım.

"Benim için önemli." Elini çekti.

Akşamımız yine çığırından çıkıyor. Ben de konuyu başka bir yöne çeviriyorum. "Bu yönünü seviyorum. Bana parayı versen, ben de kartımla ödesem nasıl olur?"

"Ya senin dairene geri dönsek ve ev arkadaşının ne düşündüğünü umursamasak?"

"Tamam." Sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"İyi cevap." Alnımı öpüyor.

Daireye giderken, her trafik ışığında Flynn'in dikkatini çekerim, emniyet kemerimi gevşetip eğilip boynunu öperim.

Eli bacağımdan yukarı doğru ilerliyor, az önce ağzının olduğu yere dokunmadan duruyor. Dairenin yakınına park edip kemerlerimizi çözdüğümüzde, ağızlarımız çarpışıyor, beklentimiz doruk noktasına ulaşıyor. Kalbim patlayacak gibi.

"İçeri," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, bisiklet turlarında olduğundan daha fazla nefes nefeseyim, ama kıpırdamıyoruz. Elini gömleğimin içine sokuyor, ben de kot pantolonunun dışından onu okşuyorum. Kendimi çekip saçlarımı yüzümden çekiyorum, yaramaz bir gülümseme atıyorum. "Gidelim."

Kapıya varırız ve tekrar öpüşürüz. Bacaklarımı beline dolayarak beni yukarı taşır, geriye düşmeden beni öpmek için birkaç kez durur. Sırtım kapıya *çarpar*, dudakları ısrarcıdır, elleri kalçalarımı okşar.

"Sanırım seni seveceğim," diye fısıldıyorum, Flynn kulağımın altındaki boynumu öperken. "O yüzden hazırlıklı ol."

Başını kaldırıp, okunması zor bir ifadeyle bana bakıyor. Kalbim sıkışıyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Bir şey söyle. Ne düşünüyor? "Neden bekleyelim?" diyor.

Ağlayabilirim çünkü daha önce hiç böyle aşık olmamıştım. Yirmi birinci doğum günümde kaçırıldığım günden beri kendime bu kadar derinden hissetme izni vermemiştim. Rutin, her günü basit, duyguların sabit bir dalgası haline getirmişti. Ne çok yüksek, ne çok düşük. Yıllarca monotonluk ve uyuşturan sıkıcı bir sosyal hayatla kendimi tedavi etmiştim.

"Yani," diye başlıyor, beni boğulan düşüncelerimden kurtarıyor, "beklemiyorum."

Başımın arkasını kapıya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı hızla siliyorum.

"Ya da bekleyebiliriz."

"Hayır." Gülüyorum, gözlerimi açıp yüzünü tutup onu tekrar öpüyorum.

Sarsılıyoruz, geriye doğru düşmeye başlıyoruz ve Ally kapıyı açtığında bizi ayakta tutmak için kapı çerçevesine tutunuyor.

"Vay canına. Neler oluyor? Ben tam çıkıyordum..."

"Git," diye mırıldanıyorum dudaklarının üzerinde, o bizi yatak odalarına doğru yürürken.

Ally gülüyor. "İyi eğlenceler."

"Bu," diyorum, o solumdaki odamın önünden geçerken öpüşmemizi kesiyorum.

Arkamızdan kapıyı tekmeliyor.

“Seni seviyorum,” diye fısıldıyor, yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yara izime dokunuyor. Yüzümü ellerinin arasına her aldığı anda bunu yapıyor.

Ve her seferinde eriyip gidiyorum, onun gözlerinde kendimi güzel hissediyorum.

Benim hakkımda her şeyi bilmediği halde onun beni sevmesine izin verebilir miyim? Beynim hayır diyor. Dur. Yavaşla. Kalbim, rüzgârın arkasından esen vahşi bir attan başka bir şey değil. Belki de artık o kişi değilsem, kim olduğumun bir önemi yoktur. Bu benim hayatım olabilir.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı biraz eğip başparmağını öpüyorum, beni olduğum gibi kabul ettiği için sessiz bir teşekkür. “Seni seviyorum,” diye fısıldıyorum.

Vücudum ona olabildiğince yakın olmak için can atıyor, ama kalbim bir saniye bile acele etmek istemiyor. Ve bluzumun düğmelerini yavaşça açış şekli, onun da acele etmek istemediğine inanmamı sağlıyor.

“Daha iyi bir kelime dağarcığına ihtiyacım var,” diye mırıldanıyor, bluzumu omuzlarımdan kaydırıp şortumu çıkardıktan sonra bakışlarımız buluşuyor ve beni sütyen ve iç çamaşırıyla baş başa bırakıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. “Neden böyle söylüyorsun?”

Bakışları göğüslerime ve daha aşağıya kayıyor, dudaklarını ıslatırken beni baştan aşağı süzüyor. “Çünkü sürekli senin gördüğüm en güzel varlık olduğunu düşünüyorum, ama” —başını sallıyor—“bu kelime, sana baktığımda gerçekten gördüğüm şey için yeterince *büyük* geliyor.”

Sütyenimi çıkarırken yeni bir gözyaşı seli akmak üzere. Çenemi elleriyle kavrayıp dudaklarını benimkilerle birleştirirken Bach'ın “G Majör Prelüd”ünü duyuyorum. Bu, aşık olmanın nasıl bir his olacağını hep hayal ettiğim gibi, hem güzel hem de unutulmaz. İnişler ve çıkışlar. Ruhumu dünyevi bedenime bağlayan telleri titreten.

Aşk tutkudur. Amacı olan arzudur. İyi yaşanmış bir hayattır.

Annem, bu tür bir aşk olmadan sonsuza kadar yaşayabileceğime emin olduğum, en zor zamanlarımda bana bu sözleri söylemişti.

Flynn gömleğini çıkarır ve kot pantolonunun düğmelerini açar. Sonra arkamda durur, saçlarını toplayıp nazikçe bir omzuma atar, böylece sırtıma öpücükler yağdırabilir ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı sıyrabilir. Yavaş, neredeyse ıstırap verici bir şekilde kontrolünü gösterirken

kontrolünü gösterirken, kalbim kafesinde çırpınırken göğsüm yırtılıp açılacaktı gibi hissediyorum.

O, şakacı bir şekilde kalçamın kıvrımındaki eti ısırdığında, nefesim kesilir ve çenem açılır. Ben çenemi omzuma dayayıp, bakışlarımı onun yaramaz gülümsemesine çevirdiğimde, o yumuşak bir şekilde kıkırdar.

Daha fazlasını hissetme, daha hızlı, daha yoğun hissetme sabırsızlığı, anın sürmesini isteme arzumdan üstün geliyor, bu yüzden kollarında dönüp onu öpüyorum, elimi külotunun önünden aşağı kaydırıyorum.

"Tanrım," diye fısıldadı, bakışlarını aramızdaki boşluğa indirerek, dokunuşumun büyüüne kapıldı. Yatağıma doğru son birkaç adımı sendeleyerek attık, cebinden çıkardığı prezervatif hariç, geri kalan giysilerini çıkardık. Ben yatağına uzanırken, onu başımın yanına koydu. Çıplak bedenlerimiz birbirine dolanıp, teller üzerinde bir yay gibi birlikte hareket ederken, zihnimin derinliklerindeki müzik neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle çalıyordu.

"Flynn..." O iç uyluklarımı öperken parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Vücudumun üzerine doğru sürünerek geldiğinde, gözlerimi birkaç saniye aralayıp vücudunun hatlarını hayranlıkla seyrediyorum; parmak uçlarımı yara izlerinin üzerinde gezdirmek için birkaç saniye daha zaman ayırıyorum; her bir iz, sanki bir zamanlar ona çektiği acının bir kısmını silebilecekmişim gibi kalbimi sıkıştırıyor. Bir çocuğa, bırakın bir çocuğu, başka bir insana bunu yapan ne tür bir canavardır?

"Hey," diyor, dizlerinin üzerine çöküp prezervatifi takarken. Gözlerimi kaldırıyorum ve o gülümsüyor. "Çok uzun zaman önceydi."

Ben de hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Aklımı mı okuyorsun?"

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, ben onun karanlık gözlerinin derinliklerine biraz daha dalarken yavaşça içime giriyor.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor, "Tanrım, umarım öyledir."

Akorların gelgitleri gibi hareket ediyoruz. Gerilim ve gevşemenin doğal bir akışı. Onu tekrar sırt üstü yatırıyorum, parmaklarımın altında yara izlerini hissederken o bana bakıyor, göğüslerime uzanıyor ve sırtıyor. Soğukkanlılığımı kaybetmişim, öne eğilirken kızarıyorum, bizi koyu saçlarımın şelalesi altında saklıyorum.

"İçimde hissetmeyi seviyorum," diyorum, üst dudağını öperek.

Kalçalarımı kavriyor, şakacı bir şekilde dudaklarımı ısıriyor. "Belki de sonsuza kadar burada kalmalıyım."

"Sanırım bu hoşuma gider," derim, orgazma yaklaşırken titrek nefeslerimle.

Zevk dalgalarına teslim olduğumda, bizi ters çeviriyor ve yastıklı başlık, bas davuluna vuran bir tokmak gibi duvara çarpıyor.

"June..." diye inliyor, boşalırken. Vücudu, bir güvenlik battaniyesi gibi üzerimde ağır bir yük gibi duruyor.

Onu kollarım ve bacaklarımla sarıyorum, vücutlarımız sanki birbirine kaynaşmış gibi sıcak ve terli.

"Duş almamız lazım," diyorum kıkırdayarak. "Ama seni henüz bırakmak istemiyorum, o yüzden..." Kulak memesini ısıyorum.

"O zaman bekle," diyor.

"Ne yapıyorsun?" diye çığlık atıyorum, o beni kucaklamış halde yataktan iniyor.

Kapıyı açıp koridordan geçerek banyoya doğru yürüyor. "Hayır!

İğrenç... Yemeğimi yiyorum," diyor Ally.

Flynn, arkamızdan banyo kapısını kapatmadan önce birkaç saniye boyunca çıplak sırtını ona açıkça gösterirken, ben de Flynn'in omzunun üzerinden ona burun kıvrarak gülümsüyorum.

İşte tüm notalar birdenbire... vurduğunda hissedilen şey budur. Müzik çalınmadığında. Müzik sizi çalıyor.

Su, Güney Kaliforniya'daki sıcak bir kumsalda, yaz sonlarında nadiren yağan bir yağmur gibi bizi sarar.

Kıkırdamalar

ım.

Onun

gülümseme

si.

Uzun bakışlar ve daha da uzun öpücükler.

Beyaz, yumuşacık havlulara sarınıyoruz ve o beni makyaj masasına kaldırıyor.

Ve...

O. Saçımı. Tarıyor.

Flynn hiç kimseyle çıkmadı. Benim de ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Ama arkadaşlarım var ve bunun normal olmadığını biliyorum. O biliyor mu? Ona söylemeyeceğim.

"Hiç, tüm kötü şeyleri anlamlandırmak için harika bir şeyin olmasını umduğun oldu mu?" diye soruyorum. "Telafi etmek için değil, sadece anlamlandırmak için?"

Flynn, tarakla nazikçe saçlarımı tarıyor, boş eliyle kafa derimdeki gerginliği giderirken, saçlarımdaki düğümleri de çözüyor. Bu işte doğuştan yetenekli.

“Umut mu? Hayır. Ama işte buradayım, tam da olmak istediğimi hiç bilmediğim yerde.” Ellerini durdurup bana bakıyor. “Ve geçmişimdeki herhangi bir şeyden pişmanlık duymak artık bir seçenek değil.”

“Pişmanlık doğru kelime mi bilmiyorum.”

“Değil mi?” Saçımı taramaya devam ediyor.

“Pişmanlık, olaylar üzerinde kontrolün olduğunu ima eder. Sana olan kötü şeylerin senin kontrolün dışında olduğunu düşünmüyor musun?”

Kaşları çatılır. “Kısmen. Ama yapmamam gereken şeyler yaptım.”

“Ama bunları kendini ya da başkasını korumak için yaptığını düşünmüyor musun?”

“Geldik.” Tarakı bir kenara koydu. “Benim için önemli olan tek şey bu

.”

Gülümsemem sarsılır, ama çenemi kaldırarak bunu gizlemeye çalışırım. “Evet.” “Dramatik olmak istemem,” der Ally, kapıyı çalarak.

“Ama

gerçekten tuvalete gitmem lazım.”

Flynn sırtarak beni makyaj masasından kaydırır, böylece banyoya girerken olduğu gibi ona sarılmış olurum. Kapıyı açıp Ally'nin yanından geçerken havlusu belinden düşer.

“Hayır... yine mi?” der Ally.

O beni yatağa taşırken kıkırdamaya başlıyorum. Yorganın altına yerleşiyoruz ve birkaç dakika içinde kollarında uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, gözlerimi açıp saat yediyi üç geçe alarm saatime gözlerimi kısıarak baktığımda Flynn gitmiş. Yataktan atlıyorum ve yerdeki çantamdan, attığım giysilerimin arasından telefonumu alıyorum. Her biri onun beni yavaşça soyduğu anılarını barındırıyor. Sadece bu düşünce bile yüzüme kızaran bir gülümseme getiriyor.

Telefonumun şarjı bitmiş, bu yüzden yatağımın yanına fişe takıp banyoya koşuyorum ve bir fincan yeşil çay yapıyorum. Odama döndüğümde, telefonumu açmaya yetecek kadar şarj olmuş.

Flynn'den bir mesaj geliyor. Bu sabah saat 5:45'te göndermiş.

Flynn: Günaydın! Kaçta işe başlıyorsun? Bay R, Bayan R'nin seni sevdiği için tekrar uğraman gerektiğini düşünüyor.

Gururum okşandı, ben de şu mesajı yazdım:

June: Merhaba! Saat 1:00'de bir turum var. Kahvaltı yapıp oraya gelebilirim.

Flynn: Harika!

Yirminci Bölüm

Flynn

Bayan Rawlings'e sabah çayını hazırlıyorum.

Pilates'e gidiyoruz.

Kahvaltı için eve dönüyoruz.

Sonra bana başka talimat vermeden Loki ile odasına çekiliyor.

Bugün dostça davranıyor ama mesafeli. Dün ona o kadar kişisel sorular sorarak aramızdaki ilişkiyi garip hale mi getirdim? Muhtemelen.

June'un gelmesini beklerken, kedi kumunu temizliyor ve Tesla'yı detaylıca temizliyorum. Tam ön camdan dışarı bakarken, siyah bir SUV döner kavşağa giriyor ve June arka koltuktan atlıyor.

Ehliyetini yenilememiz gerekiyor.

Yırtık kot pantolonu ve çiçek desenli kolsuz bluzuyla, saçlarını at kuyruğu yaparken yavaşça ön kapıya doğru yürüyor. Onu izlerken hissettiğim bu duyguya alışkın değilim. Heyecanla, dudaklarımı onun dudaklarına bastırma ihtiyacı arasında bir şey.

Parmağı kapı zilini basmadan önce kapıyı açıyorum.

"Merhaba," alt dudağını ısırtıyor, ama bu artık benim işim, bu yüzden onu kendime çekiyorum ve tam da bunu yapıyorum.

Onu bırakmayınca June kıkırdıyor. "Ben"—dudaklarını çekiyor—"sen iş başındayken öpüşmemiz gerekmediğini sanıyorum. Rupert ve Callie nerede?"

O Birkenstock sandaletlerini çıkarırken arkamızdaki kapıyı kapatıyorum. "Rupert'ın nerede olduğunu bilmiyorum, ama Callie yatak odasında, yani öpüşürken bizi görecektir kimse yok. Ve sen nasıl oluyor da her zaman siyah

"SUV'la gezmeye ne dersin?" Belinden tutup kendime doğru çekerim, ellerimi kalçalarına kaydırırım.

"İyi soru." Omuzlarını silker, kollarını boynuma dolayarak beni öper.

Onu mutfığa doğru geriye doğru yürüyorum, nereye gittiğimizi görmek için arkasına bakmaya çalışmasına rağmen dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum. Mutfağın hemen dışında, merdivenlerin altında bir tuvalet var. Onu oraya çekip sürgülü kapıyı kapatıyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı.

Lavabonun sağındaki gece lambasının yumuşak ışığında cüzdanımı çıkarıp yeni aldığım prezervatifi alıyorum. Sonra onu tekrar öpüyorum.

"Flynn," diye başını geriye atıyor. "Hayır. Yakalanırsınız."

"Sanmıyorum," derim, kot pantolonunun düğmelerini açıp bir öpücük daha vermek için eğilirim.

Birkaç saniye bekler. Onun sert tereddütünü hissedebiliyorum, ama sonra benim kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açar ve o bana biraz daha sertçe karşılık verince gülümsememi tutamıyorum.

Bu kimin hayatı?

Güzel, zeki, eğlenceli, yetenekli, büyüleyici bir kadın beni, benim onu istediğim kadar istiyor. Eğer bu aşk ise, o zaman yıllardır bir aptal gibi davranmışım, bunu deneyimleme fırsatlarından kaçmışım.

Hızlı ve kirli, bar tuvaletindeki seks gibi, ama June olduğu için tamamen farklı. Bir bacağımı kot pantolonundan çıkarıyorum ve o da benimkini uyluklarımın yarısına kadar indiriyor, sanki bu dansı milyonlarca kez yapmışız gibi. Yapmadık, ama yapmalıyız.

June bir elini arkasına koyup musluğu tutarken, diğer eliyle gömleğimi sıkıca kavıyor. Ben de bacaklarını kalçalarımın iki yanına alıyorum. Ağzlarımız, küçük inlemelerle dolu tutkulu bir öpücüğe dönüşüyor. Hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Çocukken bile.

Bir arkadaş

olarak da.

Bir erkek olarak

da.

O gelene kadar.

Öpüşmemizi kesiyor, dudakları kulağıma kayıyor, böylece tek duyduğum, ona doğru itişlerimle ritim tutan küçük inlemeleri.

Monroe, Naomi ile birlikteyken böyle hissediyorsa, ona bir özür borçluyum.

Kot pantolonlarımızı giyerken, June parmak uçlarına basarak öne eğildi ve burnunu kulak mememe sürttü. "Tanrım, seni seviyorum."

Işık, benim sırtışıma görebilecek kadar yeterli mi bilmiyorum ama bu sırtışım kalıcı bir ifade haline gelmeye başlıyor.

Kapıyı kaydırarak açtım, etrafta kimse var mı diye dinledim, sonra başımı köşeden uzattım. Etraf temizdi, ben de elini tutup onu mutfığa çektim, June de hemen arkamdan aynısını yapınca birden durdum.

"Bay Rawlings," dedim ve boğazımı temizledim.

Bize bakmıyor. Büyük cam bir kurabiye kavanozuna vanilyalı sandviç kurabiyeleri dizmekle meşgul. Sadece takım elbiseli, bar taburesine tünemiş, kurabiyeleri bloklar gibi dizmiş bir adam. Lanet olası tuhaf bir adam.

"Siz çocuklar cinsel geriliminizi çözdünüz mü?" "Aman

Tanrım," diye fısıldıyor June, arkamda saklanarak.

Rupert kıkırdar, ama yine de bize bakmaz. "Sorun yok. Aferin size. Öğleden sonra yapılan hızlı sevişmeleri hatırlıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

"Sence Bayan Rawlings şimdi June'u görmek ister mi?" diye soruyorum, onun söylediklerini görmezden gelerek.

"Muhtemelen. Onu yukarı gönder." Sonunda bana bakıyor, bir kurabiyeyi ikiye ayırıp ortasını birkaç kez yalıyor.

"Sadece o

mu?" O

başını

sallar.

June'a dönüyorum. "Merdivenlerin tepesinden sağa dön. Odası koridorun sonunda. Ben de birazdan gelirim."

June yarım düzine kez başını sallıyor, yüzü ya banyodaki hızlı sevişmemizden ya da Rupert'in bizi duymasının utancından hâlâ kızarmış.

O dönüp mutfaktan çıktıktan sonra, ona dönüp kutudan bir kurabiye çaldım. Sonra onu açıp onun yaptığı gibi yaladım.

"İyi bir alıştırma, değil mi?" der ve bana göz kırpar.

Yalamayı bırakıp, bunun sapkın olmayan anlamını anlamaya çalışıyorum.

"Kurabiyenin tamamını yemek istemek için ne kadar dayanabilirsin?" Kalanını ağzına atar ve çiğnerken sırtarak gülümser.

"Senden daha uzun süre dayanabileceğime eminim," diyorum, gözlerimi devirerek.

"June buraya geleli bir dakikadan fazla olmamıştı ki sen kurabiye kavanozuna daldın."

"Saygıyla, siktir git." Kurabiyenin geri kalanını yiyorum çünkü krema yalarken beni izleme şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki seks yaparken beni izliyor ve becerilerimi eleştirmek için hazır gibi. "Ne iş yaptığını ne zaman söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey. Karım zengin. Zengin bir aileden gelen bir kadınla evlenmeni şiddetle tavsiye ederim. Böylece bir işin olur, ama geçimini sağlamak zorunda kalmazsın."

"O zaman senin işin ne?"

"Bu çok iyi bir soru," diyor ve kurabiyeleri istiflemeye devam ediyor. Kavanozun yarısına kadar dolmuşlar. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Neden her gün takım elbise giyiyorsun?"

"Çünkü takım elbise bana yakışıyor. Sence de öyle değil mi?" Bana bir bakış attı.

"Takım elbise konusunda uzman değilim. O yüzden o takım elbisenin sana yakışıp yakışmadığını bilmiyorum." Boynumu işaret ediyorum. "Kravatını asla sıkı bağlamıyorsun."

"Callie gevşek olmasını seviyor. En azından eskiden öyleydi."

"June'la orkestraya gideceğim. Hiç gittin mi?" diye soruyorum, sırtımı buzdolabına yaslayarak.

"Tabii ki."

"Ne giydin?" "Smokin."

"Orkestraya smokin giymek zorunda mısın?"

"Hayır."

"O zaman ne giymeliyim?" "June ne giyiyor?"

"Bilmiyorum."

O kıkırdadı. "Öyleyse öğren. Ne giyeceğine, onun giydiğine göre karar ver. Kıyafeti resmi mi, yarı resmi mi?"

"Ya resmi ise?" "O

zaman smokin giy."

"Bende yok."

"O zaman kirala ya da al."

Dudaklarımın arasından bir küfür mırıldanıyorum.

"Bana sızlanma. Sen sordun." "Ya yarı resmi ise?"

"O zaman takım elbise giy. Ama sanırım ondan da yok." Kurabiye kavanozunun kapağını kapatır. "Sana benimkilerden birini ödünç verirdim, ama sana olmaz."

"Takım elbise ya da smokin almak için en iyi yer neresi?" "Bilmiyorum. Kendin ara."

Kaşlarını çattı. "Seninkini nereden alıyorsun?"

"Lorenzo kumaş örnekleriyle eve geliyor. Sonra takımımı dikip geri getiriyor."

"Lorenzo kim?"

"Terzim."

"Bana numarasını verebilir misin?"

"Verebilirdim, ama bitmek bilmeyen 'saygıyla, siktir git' yorumlarına rağmen seni seviyorum. Ve terzimi arayıp kendini rezil etmeni istemem, çünkü sana bir takım elbise için on bin dolardan fazla fatura kesecektir. Ayrıca, orkestra sonbaharda değilse, June'u orkestraya götürmen için elbiseyi zamanında hazırlayamaz. O yüzden, sanırım sana hazır bir şey alacağız. Ya da bir smokin kiralayabilirsin."

Monroe'nun hesaplarına göre altı ay sonra zengin olacağım, ama şu anda öyle değilim. Hâlâ fakirim... ve hiçbir şeyden haberim yok.

Yirmi Birinci Bölüm

June

CALLIE'YE BAKTIĞIMDA uyuyordu, ben de odasına sessizce girdim ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Şeffaf perdelerinden süzülen ışık, duvarındaki fotoğrafları görebilmem için yeterliydi; aralarında, geniş ve samimi bir gülümsemeyle, insanın kalbini delip geçen türden bir gülümsemeyle bakan küçük sarışın bir çocuk da vardı. Yutkundum ve gözlerimden yaşların akmasını engelledim. Ne olmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Koltuğunun arkasında bir pikap duruyor, yanında da düzgünce dizilmiş plaklar. Plaklara göz atıyorum.

"Müzik sever misin?" Callie'nin boğuk sesi beni ürkütüyor.

Hızla arkamı dönüyorum. "Özür dilerim. Gizlice bakmaya çalışmıyordum. Ya da sizi uyandırmaya."

Callie oturur, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtır. "Seni tekrar görmek güzel. Uzun süredir burada mısın?" Saçlarını parmaklarıyla tarar, sonra ayağa kalkar ve dizlerinin hemen altına kadar uzanan yumuşak pembe pamuklu elbisesini düzeltir. Belki bir gecelik.

"Sadece birkaç dakikadır," derim, ellerimi sandalyenin arkasına dayayarak. "Ve evet." Plaklara bir göz atarım. "Müziği çok severim."

"Ne dinlemeyi seversin?" diye sorar, Loki yataktan atlarken o da yanıma yaklaşır.

"Her şeyi. Ama çelloya karşı bir zaafım var."

Soluk mavi gözleri büyür. "Ben de." Yanımdan geçip plakları karıştırır. "Yıllar önce çello dersleri almıştım, ama oğlumuz doğduktan sonra bıraktım. Parmaklara çok zarar veriyor."

Sol elime ve eskiden nasırların olduğu yumuşak parmak uçlarına bakıyorum.

Plak çaların üzerine bir plak koyar. "Bu en sevdiklerimden biri. Bach ve Beethoven'ın klasik eserleriyle heavy metalin alt tonlarının benzersiz bir karışımı. Çoğunlukla Metallica."

İlk şarkı çalmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum, ama o albüm kapağıyla koluma dokunduğunda tekrar açıyorum.

"Onları dinledin mi?"

Kapak siyah renkte, üzerinde dört kuyruklu yıldızın ayırdığı bir yıldız galaksisi var. Kuyrukları müzik notalarından oluşuyor ve hepsi merkezde kırık enstrümanlarla çarpışıyor: bir çello, bir bas, bir piyano ve bir keman. Grubun adı A World Away.

"Aslında bu albüm bende var," diyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Yüzü aydınlanıyor. "Rupert ve ben yıllar önce konserlerine gitmiştik."

Kapıdan üç kez vuruş sesi geliyor. "Girebilir miyim?" diye soruyor Flynn, kapıyı çoktan iterek açmış durumda.

Hızla dönüyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye sorar, Loki'yi kucağına almadan önce pikaba doğru başını sallayarak.

"June ve ben, müzik sevgimizi konuşuyorduk," diyor Callie. "Özellikle de çello."

"Ah, evet. O çalışıyordu," der.

"June, bundan bahsetmemiştin." Callie, sandalyesine oturup bacaklarını altına kısırmadan önce bana hafifçe dirsek atar.

"Söylemek üzereydim," derim, Flynn'e gergin bir gülümseme atarak. Bana şaşkın şaşkın bakar.

"Akort etmeyi biliyor musun?" diye sordu Callie.

"Evet," diye mırıldanıyorum, bakışlarım tekrar fotoğraflara kayıyor. "Elektrikli bir akort aleti alırsam, benimkini akort eder misin?"

Flynn canlanır. "Dur. Çellonu çalmak için *ilham mı* aldın?"

Ona bakmadan sırtıyorum. Kendinden çok memnun gibi geliyor.

"Belki," diyor Callie.

"June, hadi bir akort aleti alalım... ya da her neyden bahsediyorsa onu," diyor Flynn.

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım bir balıkçı teknesini yönlendiren bir adamın fotoğrafında takılıyor. Adamda Callie'nin gülümsemesi ve Rupert'ın çenesi var. Onların oğlu olmalı.

"June?" Flynn ismimi tekrar söyler.

"Ha?"

"Hadi gidip şu tuner şeyini alalım."

Callie'yi inceleyerek benzerlikleri arıyorum, oğluna ve torununa başka hangi özelliklerini miras bıraktığını merak ediyorum.

"Ayarlaman gerekmez," diyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yapabilirim. Nerede?"

"Dolabımın en üst rafında," diyor. "Ama henüz akort aletim yok demiştin."

"Sorun... değil. Bana gerek yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gerek yok. O zaman nasıl akortlu olduğunu anlıyorsun?"

"Kulağımla."

Birkaç saniye boyunca beni anlaşılmaz bir ifadeyle inceledikten sonra, ağzının köşesi seğiriyor. "Peki. Flynn, dolabımın en üstünden dikkatlice alabilir misin? Sol tarafta."

"Tamam," diyor Flynn, kediye yere indirerek.

Gözlerimi kaçırıp ellerimi ovuşturuyorum. Şüpheli sırıtışı kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

"Al," der Flynn çelloyla geri döndüğünde. "Benim yerime otur."

Oturup kutuyu açtım. Güzel ve *pahalı* bir çello. Bir Paolo Vettori. Kolayca yetmiş bin dolar eder. Çelloyu ve yayı kutudan çıkardım, içimi kaplayan duygusal dalgaya hazırlıksız yakalandım. Başımı eğip nefes alıp verdim, onlar fark etmeden gözyaşlarımın dinmesini bekledim.

Kendimi evimde hissediyorum.

Göğsüme ve uyluklarıma binen ağırlık.

Duruşumun oturması, beni yere sabitlemesi.

"Akort aleti kullanmıyorsan, dışarıdan bir referansa ihtiyacın var mı?" diye soruyor Callie.

Gözlerim kapalı, yay havada, başımı sallıyorum. Sanki nefes almak gibi, çok derin bir nefes. Yıllardır aldığın ilk gerçek nefes olduğunu fark etmeni sağlayan türden bir nefes. Rahatlatıcı bir enerji akışı. Zihinsel berraklık getiren bir sükunet. Ses o kadar zengin ve derin ki, ahşaptan geçip içime yankılanıyor, hiç tam olarak uykuya dalmamış bir şeyi uyandırıyor.

Mükemmel beşliler. A'dan D'ye. D'den G'ye. G'den C'ye. Titreşim saf olana kadar alt teli daha keskin, üst teli daha düz hale getiriyorum. Sonra, sadece çalıyorum.

Dört güzel nota. Uzun ve kısa yaylar.

Neşeyle çal, canım. Ya da hiç çalma.

Çalışmak, bir amaca ulaşmak için bir araçtır. Çalışma. Çal. Sevinçle.

Zaman kaybolur. Her zaman öyle olmuştur. Babam bir keresinde beni çellomun üzerinde kambur dururken, yay elimde gevşek bir şekilde bulmuştu. Kendimi uykuya dalana kadar çalmıştım. Bir nota daha. Bir akor daha. Her zaman sadece *bir tane daha*.

Son yankı sönüp gözlerimi açtığımda, sessizlik bir an nefesimi keser. Callie'nin ağzı açık kalır, gözlerinde yaşlar parlar. Flynn de onun ifadesini taklit eder.

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Şey, uh... akortlu." Yine sessizlik.

Yutkunurum ve çelloyu kılıfına geri koyarım. "Tabii ki, bir akort aletiyle kontrol edebilirsiniz, ama bence akortlu. Muhteşem bir çello." Kılıfı kilitlerim ve bakışlarımı Callie'ye çeviririm. "Bunu nereden aldınız?"

Yavaşça gözlerini kırıp, "Floransa," diye mırıldanıyor. "Orası İtalya'da değil mi?" diye soruyor Flynn.

"Evet," diyorum. "Vettori ailesi bunları İtalya'nın Floransa kentinde üretiyor. Dario Vettori'nin oğulları ve şimdi de torunları, 1930'larda Floransa ile Bolonya arasındaki bir dağ kasabasında başlattığı geleneği sürdürüyor."

Callie'nin gülümsemesi genişler. "Doğru. Oraya gittin mi?"

"Sen *gittin mi?*" diye sorar Flynn, "evet" cevabının onu hayal kırıklığına uğratacağından korkar gibi görünür.

"Bütün gün vaktim yok," diye homurdanarak Rupert yatak odasına daldı.

Flynn irkilir. "Üzgünüm. Dikkatim dağıldı."

"Nereye gidiyorsun?" Callie başını yana eğdi.

"Flynn'e orkestra için kıyafet almaya," der. "Ne giyeceğini sordun mu?" Rupert bana başını sallar.

"Ah, evet. Sormayı unuttum," der Flynn. "Orkestraya ne giyeceksin? Takım elbise mi yoksa smokin mi giymem gerekiyor?"

"Ne?" diye gülüyorum. "Flynn, ikisine de ihtiyacın yok. Güzel bir gömlek ve kot pantolon yeter." Benim için bir kuruş daha harcamamalı. Kesinlikle bir daha asla giymeyeceği bir takım elbise ya da smokin için değil.

"İkiniz orkestraya mı gidiyorsunuz?" Callie canlanır.

Rupert gülümser. Gülümsemesi samimi ve sevimlidir. Belki de daha az trajik zamanların anılarıdır?

"Evet, ama abartılacak bir şey değil," diye ısrar ediyorum.

"Hiç orkestraya gittin mi?" diye sorar Flynn'e. "Sence?"

diye cevaplar o, ciddi bir ifadeyle.

"O zaman önemli bir şey. Hadi alışverişe gidelim. Bana yirmi dakika ver," der Callie, neredeyse banyoya koşar adımlarla giderken.

Kapıyı arkasından kapattığında, Rupert Flynn'e kaşlarını çatır. "Dostum, sana ne giydiğini *çabucak* sorman gerektiğini söylemiştim. Şimdi karımı da işin içine kattın ve kırk beş dakikalık bir iş, 'mükemmel' her şeyi bulmak için saatler sürecektir." Derin bir nefes alarak, arkasını döner ve yatak odasından çıkar.

Flynn'in açılmış bacaklarının arasına giriyorum. "*Gerçekten* önemli bir şey değil."

Ellerini kalçalarımın koyar ve bana bakar. "Nasıl böyle çalabildin?"

"Sana çello en sevdiğim enstrüman olduğunu söylemiştim." Omuz silktim.

"En sevdiğin mi? June, benim en sevdiğim spor basketbol, ama ben Michael Jordan değilim."

"Şey," başımı eğip onu öperim, alt dudağını şakacı bir şekilde ısırırım, "bu *senin* sorunun gibi görünüyor. Belki de sen basketbolu benim çelloyu sevdiğim kadar sevmiyorsundur. Ve sanırım orkestraya sevimli bir etek ve bluzla sandalet giyeceğim. Sen de ilk gece ailemle yemeğe giderken giydiğin o koyu renkli kot pantolonu ve düğmeli gömleği giyebilirsin."

"Seni duyabiliyorum," diye bağırır Callie. "Kot pantolon yok. Sevimli etekler yok."

Flynn, sanki başımız belada gibi kaşlarını kaldırır. Dudaklarımı ısırıp burnumdan hava üflerim.

"Orkestrayı boş verip soyunalım," diye fısıldıyorum.

Nasırlı elleri boynumdan saçlarıma doğru kayar, başımı çevirip kulağıma fısıldayabilir. "Çello kızımı orkestraya götürüyorum çünkü çaldığın zaman yüzündeki ifade

orgazm olduğuunda takındığın ifadeyle aynı. Sanırım orkestra senin pornon."

"Dur," diye kıkırdarak geri adım atıyorum.

"Haklıyım." O sırtıyor. "Kızarıyorsun."

Gerçek mi? Beni korkutsa bile Flynn'i benim dünyamda görmek istiyorum. Ya orkestrayı sevmezse? Beni asla gerçekten sevemeyecekmiş gibi mi hissedeceğim?

"Kahretsin!" Saatime bakıyorum. "Saat birde turum olduğunu unutmuşum.

Gitmem gerek." Yanağına bir öpücük kondurup merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Nereye..." Rupert, merdivenlerin altında yanından geçerken konuşmaya başlıyor.

"İşe geç kalacağım!"

Bisiklet dükkânına giderken Flynn bana mesaj atar:

Flynn: Bir araba almalısın

June: Haha! Bu kadar dikkatimi dağıtmamalısın. Bay R bizi tuvalette duydu!!!!

Flynn: Aynen. Çalışma saatlerim içindeydim ve sen dikkatimi dağıttın. Eğer kovulursam, umarım vicdanın rahat olur

Bir saniye pencereden dışarı bakıp gülümsüyorum.

June: Orkestra bittikten sonra konuşmamız lazım

Flynn: Benden ayrılıyor musun?

June: Umarım ayrılmıyorsundur.

Flynn: Tamam. Benimle yattığın için teşekkürler.

Şoförüm dikiz aynasından bana bakarken kıkırdıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Flynn

"JARTİYER Mİ?" Siyah kayışları takıp aynaya bakıyorum.

"Çok şıklar," diyor Rupert, krem rengi deri koltuğa yaslanmış, Callie'nin yanında viski içiyor.

Mağaza görevlisi, kollarımı içine sokmam için bana takım elbise ceketini uzatıyor

"June bayılacak." Callie gülümsüyor, kolyesiyle oynuyor ve kırmızı şarabını yudumluyor.

Saçma sapan görünüyorum. "Çorapsız siyah ayakkabı mı?" Yüzüm ekşiyor.

"Yaz için mükemmel." Takım elbise uzmanı Donny, kravatımı düzeltiyor.

Sıkı duruyor. Artık Rupert'ın neden gevşek giydiğini anlıyorum, ama bugün bu uygun.

"Bunların hepsi ne kadar?" diye soruyorum. Donny, Rupert'a bakıyor.

"Sence hepsi ne kadara mal olur?" diye soruyor Rupert.

"Bilmiyorum. Bin dolar mı?"

"Sence bin dolar değerinde mi?" Beni inceler.

Callie'den yardım bekliyorum ama o şarap kadehini masaya koyup beyaz pantolonundaki tüyleri ayıklıyor, bana hiçbir yardımda bulunmuyor.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra başımı sallıyorum.

"Sanırım." "Yani bunun için bin dolar öder misin?" diye soruyor Rupert.

"Hayır. June, kot pantolonumu ve düğmeli gömleğimi giyebileceğimi söyledi. Bayan Rawlings bana çorap giymeme gerek olmayan loafer ayakkabılar aldı bile. Bu, paramı boşa harcamak olur. June'un arabasına benzin alabilirim ya da market alışverişine yardım edebilirim. Sanırım apartmanının otopark ücretini kendisi ödüyor. Eminim bin dolarla yaklaşık bir yıllık otopark ücretini karşılayabilirim."

"June şanslı bir kız," diyor Callie.

Ceketi çıkarıyorum. “Bunu bilemem. Ama ben hiç kimseye bakamadım ve bu işin ne kadar süreceğini de bilmiyorum. O yüzden onun için bir şeyler yapabiliyorken kendime para harcamayacağım.” Ceketi Donny’ye veriyorum ve kıyafetlerimi çıkarmak için perdenin arkasına geçiyorum.

Rupert ve Callie, evlerine dönerken bana hiçbir şey söylemezler. Birbirlerine de hiçbir şey söylemezler.

Garajda arabadan indiğimizde Callie, “Günün geri kalanında izinlisin,” diyor. “Bu akşam bir randevumuz var, o yüzden ikiniz burada takılmak, sinema odasını kullanmak ya da sadece ev arkadaşlarınızdan uzaklaşmak isterseniz, çekinmeyin.”

Rupert’a bakıyorum, onun başını sallayıp bu teklifi reddedeceğini düşünerek. Ama öyle yapmıyor.

“Umarım en azından orkestra konserinden önce onu güzel bir yere yemeğe çıkarırsın,” diye ekliyor Callie.

Başımı sallıyorum. *İyi bir tavsiye.*

"İyi geceler." Gülümser ve eve doğru yürür.

"Arayıp sana güzel bir yerden rezervasyon yaptırmamı ister misin?" diye sorar Rupert.

"Yok. Ama teşekkürler." Parmaklarımı arka ceplerime sokuyorum.

"Chevelle'imın anahtarı nerede olduğunu biliyorsun. Yarın akşam orkestraya onunla gitmek istersen gidebilirsin," diyor. "Onu sağlam bir şekilde geri getireceğine güveniyorum."

"Ciddi misin?" Birkaç saniye ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Sağ salim geri getireceğine mi? Evet. Çok ciddiğim." Başımı sallıyorum. "Onu sürmeye mi?"

"Sadece dikkatli ol. O paha biçilemez." Omzumu sıkıyor. "Paha biçilemez olduğundan emin değilim ama..."

"Arabadan bahsetmiyorum, salak."

June.

Başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Bana yarım bir gülümseme atıyor. Biraz ürkütücü. "Peki o zaman. İyi geceler. Biz yokken June'u buraya getirirsen, mobilyalara vücut sıvılarını bulaştırma. Anladın mı?"

Dilimi ısıtıyorum. O nazik davranıyor, ben de aynısını yapmaya çalışıyorum.

"Ve orkestra başlamadan önce vaktin varsa saçını kestir." Birkaç kez başımı sallıyorum. "Düşüneceğim."

"Eminim düşünürsün," diyor gülerek, sonra evin içine giriyor.

June işten çıkınca sokağa doğru yürür, telefonundan başını kaldırıp son anda, kollarımı rahatça kavuşturmuş olarak arabamın önünde duran beni görür.

"Selam, burada ne işin var?"

Yüzünün aydınlanmasını çok seviyorum.

Bisiklet turu tişörtüne başımı sallıyorum. "İşe gelmeden önce eve uğradın mı?"

Başını salladı. "Tezgahın arkasında bir kutu tişört vardı, ben de bir tane aldım. Turu kot pantolonla yapmayı pek sevmiyordum ama ..." Omuzlarını silker, sonra tişörtünden tutup beni kendine çekerek öper.

Kollarımı açıp onu sararım.

"Rawlings'lerin bu akşam bir daveti var ve orada takılıp film falan izleyebileceğimizi söylediler. Ama önce pizza yiyelim diyorum."

June'un gülümsemesi ikiye katlanır. "Bu fikri çok sevdim. Ve beni eve bırakmak için burada olmanı da seviyorum." Ensemi okşar. "Ve seni seviyorum. Nereden pizza alalım? Açlıktan ölüyorum."

"Arabada büyük boy pizza var."

Yüzü birden aydınlanır. Her zaman yanımda pizza bulundurmam gerektiğini kendime not ederim.

"Beni duyduğundan emin olmak için," der kapısını açarken, "seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Gülümseyerek pizza kutusunu alıyorum ki koltuğa oturabilsin. Sonra kutuyu ona veriyorum.

, o kutuyu açmış ve elinde bir dilim tutuyordu.

"Onların evine varana kadar beklemek istemiyor musun?" diye soruyorum, kapımı kapatırken.

June bir ısırık alır ve başını sallar, sanki bu şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymiş gibi gözlerini kapatır. Bir keresinde, arabaya servis restoranından eve dönerken paket poşetinden bir patates kızartması çaldığım için bir koruyucu ailem yüzüme tokat atmıştı.

"Ayrıca," diye mırıldanıyor, ağzında pizza parçasıyla. "Sıcakken daha lezzetli." Bir ısırık daha almadan önce bana komik bir sırıtışla bakıyor. "Ne?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Paylaşacak mısın?" "Belki." Gülüyor ve pizza kutusunu açıyor.

Rawlings'lerin evine gitmeden önce, bisiklet dükkanının önündeki cadde kenarına park edip pizzanın tamamını yiyoruz.

"Hey," diyorum, evlerinin önünde dururken. "Az önce ne olduysa, sakın durma."

June arkasına bakıyor. "Nerede? Neden bahsediyorsun?"

"Arabada pizza yemek."

Kaşlarını çatmış hali birkaç saniye sonra gevşiyor ve gülüyor. "Buna bayılıyorum." Ben kapıyı açmadan o kapıyı açıyor.

Ben arabadan inene kadar, o arabanın önüne gelmiş, elimi tutmaya uzanıyor.

"Sevdiğin şey nedir?" diye soruyorum, ön kapıya doğru yürürken.

"Seninle her şey kolay geliyor. Hayat basit, olması gerektiği gibi. Arabada pizza yemek harika bir gün. Birkaç saat yalnız kalmak piyango kazanmak gibi geliyor."

"Piyango mu?" Kapıyı açmadan önce onu kendime doğru çekerim. Sonra başparmağımı dudağındaki yara izi boyunca gezdiririm. "En azından piyango gerçektir. Senin bir rüya olduğundan eminim."

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, o iki kelimeyi fısıldadığında kendimi ne kadar canlı hissettiğimi seviyorum.

"Yakında," derim, kapıyı açmak için onun yanından uzanırım.

“Ne kadar da alaycısın, Flynn Morley.”

Girişte ayakkabılarımızı çıkarıyoruz.

“Bir misafir odası bulup hemen soyunmak istediğini biliyorum,” diyorum.

Gözlerini devirdi ama gülümsemesi gerçeği söylüyordu.

“Ama önce benim için bir şey yapmanı istiyorum,” diyorum ve onu merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

“Seks değil mi? Ama cinsel bir şey mi?” diye soruyor. “Benim için öyle.”

“Şimdi meraklandım. Bekle.” Callie'nin yatak odasına girmemi engellemek için elimi çeker. “Hayır. Onun odasında sapkın bir şey yapmayacağız. Aslında, o burada değilse odasında olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Peki, o zaman sen burada kal.”

“Flynn!” diye itiraz ediyor, ama ben elini bırakıp köşeyi dönüp kayboluyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor, başını kapı aralığından uzatıp, Rawlings’ler bizi duyabilirmiş gibi fısıldayarak.

Dolabın en üst rafından çelloyu çıkarırım. “Bunu benim için çalmanı istiyorum,” derim, kapıda onunla buluşurum. “Çıplak.”

Bakışları çellodan bana kayar. Gözleri fal taşı gibi açılır.

Gülümseyerek, koridora geri dönmesi için başımı sallıyorum. “Şaka yapıyorum.”

“Neden benim için çalmamı istiyorsun? Çello müziğinin hiç senin favorin olduğunu sanmıyorum.” Merdivenlerden aşağı inerken önümde yürüyor.

“Sen benim en sevdiğim insansın, June. O yüzden yaptığın her şey benim en sevdiğim şey oluyor.”

Merdivenlerin altında dönüyor, dudaklarını sıkıca kapatmış, gözlerini kısmış. “Bu, şimdiye kadar bana söylenen en güzel şey.”

“Gerçekten mi?”

Birkaç kez başını salladı.

“Huh. Bu çılgınca.” Onu, evin arka tarafına ve göle bakan resmi oturma odasına götürüyorum. Ağaçların dibindeki yukarı doğru ışıklar, her şeyi büyümlü bir bahçe gibi gösteriyor.

June odaya bakınıyor, sonra altın ve beyaz döşemeli bir sandalyeyi ortasına doğru çekiyor. Ona çello kılıfını uzatıyorum

, sonra pencerenin yanındaki ikili koltuğa oturuyorum.

"Sana ne çalayım?" diye soruyor, bana flörtöz bir gülümseme atarak. "Bizi hatırlatacak bir şey."

June, çelloyu bacaklarının arasına yerleştirerek mırıldanıyor. Yayını teller üzerinde birkaç kez gezdiriyor. Bunun bir şarkı mı yoksa ısınma mı olduğunu bilmiyorum, ama devam ettikçe melodi bana biraz tanıdık geliyor. Sol eli tellere baskı yaparken titriyor. O kadar zarif ki.

Çellonun yanına yere çömeliyorum, uzun tellerin arasından ona bakıyorum. Gülümsüyor.

Bazen gözlerini kapatıyor ve ben onun içine girip hissettiklerini hissetmek, müziği onun duyduğu gibi duymak istiyorum. Büyük hayallerim yok, ama olsaydı, June'un gözünden hayatı yaşamak isterdim.

Şarkı bittiğinde, yay tutan elini yanına koyuyor.

"O şarkı neydi?" diye soruyorum, parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek.

"Moon River."

"Neden bu şarkı sana bizi hatırlatıyor?"

"Sözleri bana macera, özlem, aşk ve hayalleri hatırlatıyor. Seninleyken gördüklerim ve hissettiklerim bunlar. Olasılıklar. Bilinmeyen." Omuzlarını silker. "Sonuç ne olursa olsun kalbini takip etmek. Hayal kurucu. Kalp kırıcı."

Yan dönüp başımı koluma dayarken çıplak ayağına uzanıyorum. Gıdıklanıyormuş gibi ayağını çekiyor ama ben tekrar uzanıp başparmağımla ayak kemerini okşuyorum. Büyürken iyi bir koruyucu ailem vardı. Kadın hamileydi ve bebeği ölü doğduktan sonra başka bir koruyucu aileye gittim. Ama hamileyken, kocası kanepede oturur ve ayaklarını ovardı, özellikle de kemer kısmına odaklanarak. Kadın gözlerini kapatır ve hafifçe inlerdi.

"Sence ben bir rüya yaratıcı mıyım, yoksa kalp kırıcı mıyım?" diye soruyorum. June, ayağını ovdukça daha da rahatlıyor. "Belki ikisinden de biraz." Gülümsüyor ve başka bir şarkı çalmaya başlıyor.

Çellonun en iyi enstrüman olduğuna beni tamamen ikna ettikten sonra, çelloyu kılıfına geri koyar. "Benim tutkumu gördün. Seninki ne?" diye sorar.

Otururum, sırtımı ikili koltuğa yaslarım. "Sen."

"İyi cevap." Koltuktan kayar ve bana doğru sürünür. Bacaklarımı uzatırım ve o kucağıma oturur.

"Ama benimle tanışmadan önce, bir şeye tutkulu muydun?

Hedeflerin? Hayallerin?"

"Arabaları severim. Onlarla uğraşmayı. Onları yeniden inşa etmeyi. Aslında, alet kullanmayı gerektiren her şeyi severim. Seni düşünmekle meşgul olmadığım zamanlarda, sayısız nasıl yapılır videosu izlerim." Omuz silkerim. "Yani sanırım hayalim, eski arabaları restore etmek için kendi garajıma sahip olmak."

June'un gülümsemesi hiç bu kadar geniş olmamıştı.

"Bunu çok sevdim." "Seni düşünmem mi?"

"O değil." Kıkırdıyor. "Bir şeyleri yeniden bir araya getirmeyi sevmeni seviyorum. Özellikle de eski arabaları."

"Öyle mi? İlk arabandan tek hatırladığın şey rengi olduğu için arabalara meraklı olduğunu düşünmemiştim."

"Flynn," diye dudaklarıma hafifçe dokunup gülümsüyor, "Tutkunu dinlemeyi ve bunun hakkında konuşurken gözlerindeki ışıltıyı görmeyi seviyorum. Tutku seksi bir şey."

"Bu oda oldukça karanlık. Hiçbir ışıltı görmüyor olmalısın."

Yanağı yanağıma değiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Seni *seni görüyorum*."

Saçları yüzümü gıdıklarken gözlerimi kapatıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" Kulağımın içini öpüyor.

Ellerimi sırtının arkasına doluyorum. Kaçmaya kalkarsa onu tutabilirim. Kalması ve beni dinlemesi için yalvarabilirim.

Omzumdan bir şey alıyor. "Kedi kılı," diye mırıldanıyor. "Loki nerede? Seni bölmek istemem. Ama yatak odasında değildi, değil mi? Endişelenmeli miyiz?"

Her şeyi sona erdirebilecek bir şey söylemek üzereyken kediyi düşünemem. Ama belki de onu bulmalıyım, o zaman ben ona anlatırken o da onu kucağına alabilir. Mırlayan bir yavru kediyi kucağına almışken kim üzülebilir ki?

"Onu kontrol edeyim," diyorum.

June ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Seni aşağı çekeceğim."

“Sandığından daha güçlüyüm,” diyor.

Tanrım, umarım öyledir.

Bana yardım etmesine izin veriyormuş gibi yapıyorum.

Callie'nin yatak odasına bakıyoruz. Orada değil. Bu yüzden Rupert'inki de dahil olmak üzere diğer yatak odalarına kafamızı uzatıp, "Gel buraya, kedici, kedici" diye sesleniyoruz.

"Ben Rupert'ın ofisine bakacağım," diyorum. "Sen mutfığa bak."

"Tamam," diyor June merdivenlerin altından.

Rupert'ın ofisinin kapısına ulaşmadan June adımı sesleniyor. Arkamı dönüp mutfığa doğru yöneliyorum.

"Oh, lanet olsun..." derim, kanla karışık gibi görünen bir sürü kusmuk yığınının bakarak.

June, Loki'nin yan yattığı buzdolabının yanında çömelmiş durumda.

"Nefesi biraz zorlanıyor gibi. Callie ve Rupert'ı aramalısın."

"Evet," diye yavaşça başımı sallıyorum, cebimden telefonumu çıkarırken kusmuk lekelerini sayıyorum. "Önce ona mesaj atayım. Belki telefonu açamaz."

Flynn: Loki'yi mutfakta bulduk. Birkaç yere kusmuş ve kusmukta kan var.

Telefonum hemen Callie'den gelen bir aramayla titriyor.

"Merhaba," diyorum.

"Nerede? Nefes alışması nasıl? Ne kadar kusmuş? Az mı kan var, çok mu? Kusmuk olduğundan emin misin, ishal değil mi?"

"Şey... kaka gibi değil, daha çok safra ve mide içeriği gibi görünüyor, o yüzden kusmuk olduğunu tahmin ediyorum. Tek bir yerde çok fazla değil, beş altı farklı yerde var. Kan çok fazla değil, sadece çizgiler halinde. Buzdolabının yanındaki yerde yatıyor ve June nefes alışması biraz zorlanıyor gibi görünüyor."

"Tamam. Onu bizim veterinere götürmedim ama Sally varken gittiğimiz bir veteriner var. Aslında komşumuzun oğlu. Hemen onu arayacağım ve adresi sana mesaj atacağım. Onu bizim için götürebilir misin? Bir açılış törenindeyiz ve birazdan konuşmam var. Senden bunu istediğim için çok üzgünüm."

“Sorun değil,” dedim. “Ne öğrendiğini bana haber ver yeter.” “Çok teşekkür ederim. Sana gerçekten borçluyum.”

Beni hapse gönderebilecek olan bu çift bana *borçlu mu?* Hiç sanmıyorum.

“Sorun değil.” Telefonumu cebime geri koyup Loki’yi kucağıma alıyorum. Bana zayıf bir “miyav” sesi çıkarıyor.

June, kağıt havlu rulosunu ve bir şişe temizlik spreyi alır.

"June. Hayır. Hayır. Hayır. Bırak şunu. Kalk. Ben temizlerim," diyorum. O, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Sorun değil, Flynn."

“Al, Loki’yi tut. Ben yaparım. Callie veterinerini arıyor. Ama onu bir yere götürüp muayene ettirmem gerekebilir. Callie, etkinliklerinde, açılış töreninde, her neyse, konuşma yapmak için hazırlanıyor. O yüzden şu anda eve gelemez. Al.” Loki’yi uzattım.

Ayağa kalkarken saçlarını yüzünden çekip kaşlarını çatıyor. “Lavabomu tamir ettin. Kedi kusmuğunu temizleyebilirim.” Loki’yi benden alıyor.

“Seni akşamı benimle geçirmeye davet ettim. Buna değil. Seni eve götüreceğim.”

“Seninle veterinerine gidiyorum.”

Kusmuğu silerken başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Loki’nin kafasını öper. “Seninle olmak istiyorum; burada mı yoksa veterinerde mi olduğu umurumda değil. Ve manevi destek iyidir. Hiç hasta bir evcil hayvanı veterinerine götürdün mü?”

Yavaşça başımı sallıyorum, ama hasta evcil hayvanları düşünmüyorum. June benimle olmak istiyor ve bunu çok basitmiş gibi gösteriyor. Manevi destek. Bunların hepsi benim için çok yeni. Onu kaybedeceğim ve bu her şeyi kaybetmiş gibi hissettirecek.

Topuklarımın üzerine oturuyorum. “Hiç evcil hayvanımı veterinerine götürmedim.”

“Ben götürdüm. Yardım almak iyidir. Birimiz Loki’yi sakinleştirirken, diğeri akli başında kalıp veterinerine doğru soruları sorabilir.”

Birkaç kez başımı sallayarak, “Konuşmamız lazım,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çatı. “Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüyorsun. Yeterli olmadığını söylemiyorum.”

Başımı sallıyorum. “Hayır. Kedi hakkında değil. Sana daha önce söyledim. Sana söylemem gereken bir şey var çünkü...” Omuzlarım çöküyor, iç çekiyorum. June’a karşı hislerim *çok büyük*. Onu kaybetme düşüncesi

düşüncesi beni çok korkutuyor. Ama onu bir yalan yüzünden kaybetmek, gerçeği yüzünden kaybetmekten daha trajik geliyor. "Sana bir şey söylemem gerek, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerini kısıyor. "Kötü bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, sonra hemen sallıyorum. "Bilmiyorum." Telefonum titriyor, ben de onu alıyorum. "Selam," diyorum Callie'ye.

"O nasıl?"

"İyi. Artık kusmuyor."

"Bu iyi. Veterinerimiz Lenny'yi aradım. Ofisinde seninle buluşacağını söyledi. Adresi şimdi sana mesaj atıyorum. Faturayı bana kesecek, o yüzden onu oraya götürmekten başka bir şey için endişelenmene gerek yok. İhtiyacın olursa arabalarımızdan birini alabilirsin. Ayrıca, kafesi garajda. Bunun için *gerçekten* minnettarım. Sana ekstra ödeme yapacağız."

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Zaten onu benim sayemde aldınız."

"Öyle deme. O benim. Benim kararım. Ama gerçekten teşekkür ederim Flynn. Lenny onu gördükten sonra mesaj at. Konuşmam bittikten sonra doğruca eve gideceğiz."

"Tamam."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal." Telefonu kapatıp veterinerin iletişim bilgilerini içeren mesajı okudum. Dr. Leonard Schreiber.

"Bekleyebilir," diyor June.

Telefonumdan başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Bana söyleyeceğin ne varsa. Bekleyebilir. Geçen gün sana orkestra provasından sonra konuşmamız gerektiğini söylemiştim. Benim de sana söylemem gereken bir şey var. O yüzden şimdilik Loki'ye odaklanalım, sonra konuşuruz. Tamam mı?"

O da hapishaneye mi girmiş? Pek olası görünmüyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Flynn

Veterinerin ofisine park ederken, telefonum Rupert'tan gelen bir mesajla çaldı.

■

Callie, Lenny'nin pisliğin teki olduğunu söylemeyi unutmuş. Harika bir veteriner. Hayvanlarla arası müthiş. İnsanlarla arası berbat. Hiçbir şeyi kişisel algılama.

Gülerek mesajı June'a gösterdim. O da kıkırdadı. "Bunu bilmek iyi oldu."

Arabamın arka koltuğundan Loki'nin kafesini alıyorum ve eski, tek katlı bir tuğla ev gibi görünen küçük kahverengi binaya giriyoruz.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. Resepsiyonda kimse yok.

Akvaryumun yanındaki iki sandalyeye oturuyoruz. June sırtlıyor. Sanki konuşmamıza izin verilmiyormuş gibi, gergin ve aptalca bir sırtış. Sadece biz ve akvaryumdaki balıkların çıkardığı sesler.

"Geldiniz," diyor bir adam.

Bekleme odasına girerken ona doğru dönüyoruz. Otuzlu yaşlarının başında görünüyor, kahverengi saçları preppy (sarkık) tarzda. Sıkıcı haki pantolon ve kırmızı-beyaz ekose gömlek giymiş.

"Evet," diyorum, ayağa kalkarak.

"Şey, bir şey söylemeliydin. Sırf senin için geldim." Evet, tam bir pislik.

"Bir şey söyledim." Ona doğru adım atıyoruz. "O zaman çok yüksek sesle söylememiş olmalısın."

"Muhtemelen akvaryumdan gelen beyaz gürültü yüzünden," diyor June alaycı bir tonla.

Tanrım, onu seviyorum.

"Rawlings'leri nereden tanıyorsunuz? Bayan Rawlings sizi *arkadaşı olarak* tanımladı. Onun arkadaşı olmak için biraz genç görünüyorsunuz."

Bay Kişilik'i muayene odasına kadar takip ediyoruz. Genç arkadaşları olamayacağını ima etmesi biraz yaş ayrımcılığı gibi görünüyor.

"Ben onun ilham perisiyim," diyorum.

Biz yanından geçerken kapıyı açık tutuyor. "Bu ne anlama geliyor?"

June yanındaki sandalyeye otururken ben de kutuyu muayene masasına koyuyorum. "İlham verici bir yeteneğim var. Sıradan insanların bunu anlaması zor."

"Onun yeteneği nadir ve çok aranan bir şey," diye ekliyor June, başını keskin bir hareketle sallayarak.

Bir saniye ona bakıyorum, gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

"Büyük amcası bir şaman," diye devam ediyor. "İlham perisi, yalnızca yaşayanların ruhsal bağlantılarıyla ilgilenen ruhsal bir şifacıdır."

Dr. Schreiber sandığı açmadan önce birkaç saniye bize bakar. "Merhaba, minik kedi. Adın ne?"

"Loki," diyorum. "Ben de Flynn. Bu da June."

Sorduğun için teşekkürler, Bay Kişilik.

Bana kaşlarını çatıp kediye gülümsüyor. Oh, gerçekten Loki'den konuşmasını mı istiyordu? Yoksa isimlerimizin bir önemi yok mu?

"Neler oluyor?" diye soruyor. June ve ben birbirimize bakıyoruz.

Dr. Schreiber bize bakıyor. "Ee?"

Sanırım Loki ona bunu söyleyemez. Sadece adını.

"Beş altı kez kustu ve kusmuğunda biraz kan vardı gibi görünüyordu. Nefes alışması da biraz zorlanıyor gibiydi. Şimdi o kadar değil," diyorum.

"Kan var gibi miydi? Yoksa içinde kan mı vardı?"

Bu Rupert ve Callie'nin komşusu, bu yüzden dilimi ısırp bu pisliğe pislik gibi davranma isteğimi zorla bastırıyorum. Ne de olsa, arabalardan anlamayan insanlar koyu renkli sıvıların hepsini yağ sanabilir, ama o şanzıman yağı da olabilir, hidrolik direksiyon yağı da...

"Kırmızıydı. Tek bildiğim bu," diyorum.

Stetoskopla Loki'yi muayene etmeye başlıyor, sonra kulaklarına ve ağzına bakıyor, karnına bastırıyor. "Örnek aldın mı?"

June burnunu kırııştırır.

"Hayır," derim.

Dr. Schreiber bize bakmıyor. "Fotoğraf çektiniz mi?" June dudaklarını dişlerinin arasına kısıtırırken gözlerini genişletiyor.

Eldiven giyip parmağına kayganlaştırıcı sıkıyor. Sonra parmağının ucunu kaydırıyor...

Hayır...

Kıç deliği muayenesini görmeme gerek yoktu.

"Hayır," diyorum sorusuna.

Dr. Schreiber bana bakar. Bu, "dalga mı geçiyorsun" bakışıdır, ama o kelimeleri söylemez. Hiçbir şey söylemez.

Rupert haklıydı. Bu adam Loki'ye gülümsüyor. Onu okşuyor. Kulaklarının arkasını kaşıyor. Ama bence June'u ve beni öldürmek istiyor. Ya da en azından beni.

"Kan neye benziyordu?" diye soruyor.

Sakın söyleme!

"Kan," diyorum, kendimi durduramıyorum. Şimdi de onunla dalga geçiyorum

Bana tanıdık bir ifadeyle bakıyor, sanki dünyadaki en aptal sanki.

June, sahte bir öksürükle kıkırdamasını gizledi.

"Parlak kırmızı mıydı yoksa kahve telvesi gibi koyu mu?"

"İkisi de değil. Daha çok orta ila açık kırmızıydı," diyorum ve kendime daha derin bir kaş çatışını hak ediyorum.

"Ne zaman başladı?"

"Bilmiyorum. June, Loki'yi henüz görmediğimizi fark edene kadar bir süre evdeydik."

"Peki, onu gören son kişi ne zamandı?"

"Bilmiyorum. June'u aldım. Arabada pizza yedik. Rawlings'ler evlerinde takılabileceğimizi söyledi. June çello çalıyor. Gerçekten çok yetenekli." Onu kızdırmak için bu cümleyi ekliyorum. "Ne zaman çıktıklarını ya da Loki'yi en son ne zaman gördüklerini bilmiyorum."

"Ne sıklıkla kusuyordu?"

Bu adam satır aralarını okuyamıyor. Kediye bulduk. Kusmuğu bulduk. Son. Bildiğimiz tek şey bu.

“Bilmiyorum. O anı görmedim.”

“Kusmukta kan var mıydı, yoksa sadece bir kısmında mı? İlk başta kan vardı ama sonra yoktu ya da tam tersi gibi.”

Cevap vermeyi reddediyorum ve o da gözlerini devirmekten son anda vazgeçiyor.

“Yabancı bir cisim, oyuncak, bitki, insan yiyeceği gibi olağandışı bir şey yemiş olabilir mi?”

Dilimi ısırıp başımı salladım.

“Birinin ilaçlarına dokunmuş gibi görünen şişeler gördün mü? Temizlik malzemeleri? Bunun gibi bir şey?”

Yine başımı sallıyorum.

Loki yan yatıyor ve mırlamaya başlıyor. Harika. Muhtemelen bir şeyi yok, ama bu adam zamanını boşa harcadığımızı düşünüyor.

“Rawlings ailesi, son zamanlarda beslenme düzeninde herhangi bir değişiklik olup olmadığını söyledi mi?”

“Onu evlat edindiğinden beri ona hep aynı mamayı verdiğini gördüm. Üzerinde ‘insan tüketimine uygun’ yazan bir mama. O da bunu seviyor gibi görünüyor. Yani mamayı değiştirdiyse, bunu bugün ilk öğününden sonra yapmış olmalı. Ona mesaj atıp sorabilirim.”

Dr. Schreiber, Loki'ye odaklanarak yavaşça başını salladı. “Ciddi bir şey olmadığını kesinleştirmek için biraz kan alacağım. Sonra su içebilir, ama on iki saat boyunca yemek yememeli. Bayan Rawlings'e, durumla ilgili güncelleme ya da herhangi bir değişiklik olursa beni aramasını söyleyin. Yemeğe yeniden başladığında, az miktarda haşlanmış tavuk gibi hafif bir şey olmasına dikkat edin. Herhangi bir değişiklik olursa, tıkanıklık veya tümör olup olmadığını kontrol etmek için görüntüleme için tekrar gelmesi gerekecek. Ama muayene ettikten sonra endişelenecek bir şey görmüyorum. O yüzden onu gözlemleyelim.” Loki'yi okşamaya devam ediyor. “Ve hiçbir şeye bulaşmadığından emin olun. Tamam mı?”

Tamam mı? O benim kedim değil. Bu adam gerçekten Callie'ye onu yakından izlemesi konusunda sert bir uyarıda bulunacağımı mı sanıyor?

“Teşekkürler,” diyor June, ben doktorla göz göze gelmişken.

Doktor June'a bakmıyor bile. Eğer bu adam *ona* ilgi göstermezse, bir gülümseme ya da onaylayıcı bir baş sallama bile, o zaman kafayı yemiş demektir. O kadar basit.

Otuz dakika sonra, mırılayan bir kediyle oradan ayrılıyoruz. Kan tahlilleri normal. Ve Dr. Schreiber'in yüzündeki ifade hiç de dostça değil, sanki her şeyi uydurmuşuz gibi.

"Kibirli orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum arabaya bindiğimizde ve Callie'ye mesaj atıyorum.

Flynn: Eve dönüyoruz. Loki iyi.

"Mesai saatleri dışında arandığından pek memnun olmadığından eminim," diyor June, emniyet kemerini takarken. "Bu onu hak sahibi yapmaz."

"Bütün zenginler kendilerini ayrıcalıklı hisseder."

Callie, ben park yerinden çıkmadan önce başparmağını yukarı kaldırarak cevap veriyor.

"Bu biraz sert oldu. Bence Callie ve Rupert çok iyi insanlar."

"Hak sahibi insanların iyi olamayacağını söylemiyorum. Ama beni *ilham perisi* olarak işe aldılar. Bu, paranın satın alabileceği büyük bir ayrıcalık."

Sokağa çıkarken June'un bakışlarını üzerimde hissediyorum, bu yüzden ona hızlıca bir göz atıyorum. Sonra iç çekiyorum. "Yanıldığımı söyle. Tanıdığın, parası olduğu halde parası olduğunu asla anlayamayacağın bir kişi söyle. Bizim gibi yaşıyorlar. Eski bir hurda araba sürüyorlar. Yani, Rawlings'lerden ilk maaşımı aldığımda, kafam olasılıklarla doldu. Uyuşturucu gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Dudaklarını büküp birkaç kez başını salladı. "Evet," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Sadece Callie ve Rupert'ın iyi insanlar olmadığını düşünmeni istemiyorum. Hepimiz insanız. Hepimizin kusurları var. Herkes bir noktada cazibeyle başa çıkmak zorunda kalır. Farklılıklarımızdan çok ortak noktalarımıza odaklanmak, daha iyi, daha huzurlu bir yaşam tarzı gibi geliyor bana."

Elini sıktım. "Onları seviyorum. Sadece onlar gibi olmak istemiyorum." "Seni seviyorum, Flynn," dedi hüzünlü bir sesle, pencereden dışarı bakarak

Eve vardığımızda, ben arka koltuktan kafesi almadan Callie ön kapıdan dışarı çıkıyor. Ayakları çıplak, üzerinde şık gümüş payetli bir elbise var.

"Biri biraz endişeli," diyorum June'a.

Ben kafesi aldıktan sonra kapıyı kapatır, sonra elini sırtıma koyar. "Neden işe alındığını unutma. Hâlâ torununun yasını tutuyor. Yavru kedisinin öleceği düşüncesi onu tedirgin ediyor olmalı."

Garaj yolunun sonuna geldiğimizde Callie kafesi açıp Loki'yi dışarı çıkarır. "Selam dostum." Loki'nin kafasına bir öpücük kondurur. "Teşekkürler. İkinize çok şey borçluyum," der ve eve doğru önümüzden yürür. Saçları geriye toplanmış ve makyajlıdır. Callie'yi hiç makyajlı görmemiştim.

"Bize hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum.

June koluma sarılır, onaylayan bir gülümsemeyle bana bakar. O da Callie gibi olmalı, ya da belki de tüm kadınlar nezaketi sever. Ben her zaman bunların abartıldığını düşünmüştümdür. Rol yapmaktır. Her zaman samimi değildir. Yine de, kibar bir şey yaptığımda bu iki kadının bana attığı küçük gülümsemeleri sevmeye başladım.

"Çocuklar," diyor Rupert yavaşça, bir elinde içki, diğerinde sandviç kurabiyeyle mutfaktan girişe doğru süzülürken. Papyonu çözülmüş bir smokin giymiş. "Oh, şükürler olsun," diyor Callie'ye. "O kedinin ölmediğine çok sevindim."

Callie, Loki'yi göğsüne sıkıca sarıp merdivenlere otururken, ona gözlerini devirip sonra bize odaklanır. "Lenny'yi arayıp orada seninle buluştuğu için teşekkür ettim. Bana her şeyi anlattı."

"*Dr. Schreiber* hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor Rupert.

June kolunu sırtıma dolayarak elini arka cebime sokunca dikkatim dağıldı ve bir saniye durakladım. "Şey," boğazımı temizledim, "Loki'ye karşı nazikti."

Rupert kıkırdar. "Peki ya sana?"

"Rupert," der Callie, sessizce azarlamak istercesine başını sallayarak. "Bize bir iyilik yaptı. Kötü davranmayalım."

"Kötü davranmıyorum. Ama adam tuhaf. Hubert ve Carolyn'e sor. Onun bir münzevi olduğunu söylüyorlar."

"Onu dinleme," der Callie. "Lenny insanlarla konuşurken utangaçtır. Ailesi onu olduğu gibi sever. Onu kabuğundan çıkarmak ve daha sosyal bir insan haline getirmek için June gibi bir kıza ihtiyacı var."

June'u kendime biraz daha yaklaştırıyorum. Dr. Lenny Schreiber'in bir şeye ihtiyaçı var, ama o şey June ya da onun gibi biri değil. June gibi kızların geręek kişiliğe sahip erkeklere ihtiyaçı var.

"Yarınki orkestra konseri için heyecanlı mısınız?" diye sorar Callie.

"Evet," diyor June o kadar hızlı ki Callie ve Rupert gülüyor. Sonra bana karşı konulmaz bir gülümsemeyle ve yanakları kızarmış bir şekilde bakıyor.

"Buradan gidelim de sen yatabilesin," diyorum.

"Tekrar teşekkürler. Yarın eğlenceli bir gece planladığınız a göre, neden yarın bütün gün izin almıyorsunuz?"

Ben onların garajında yaşıyorum. Günü izinli geçirmek, onun düşündüğü kadar büyük bir iyilik değil. Ama ne diyebilirim ki? "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"İyi geceler," der June, elini cebimden çekerek. "İyi geceler çocuklar," der Rupert, kapıdan dışarı çıkarken.

"Bu akşam planladığımız gibi gitmedi," diyorum, el ele tutuşarak sokağa park edilmiş arabama doğru yürürken.

"Loki'nin iyi olmasına sevindim. Yine de eğlenceli bir akşamdı," diyor June, çünkü o her zaman olayların iyi tarafına bakar.

Belki de onun en sevdiğim yanı budur. O, benim karanlığımın ışığıdır. Her şey canlanır ve onunla birlikte farklı bir umut hissederim.

"ello alabildiğin için mi?" diye soruyorum, kapısını açarken.

Koltuğa oturuyor. "Seninle olduğum için, şapşal."

Kapısını kapatmadan önce bir an duruyorum ve o, saçlarını bir omzuna atarken bana bakıyor.

"Ne?" diyor. "Seni seviyorum."

Omuzları, yüzü, her şeyi gevşiyor. Onu sevdiğimi ona milyonlarca kez söylemek istiyorum çünkü o bana bakarken bu kelimelerin ağızımdan çıkması hoşuma gidiyor. Sanki her seferinde göğsümden küçük bir parça koparıyorlarmış gibi. Fiziksel bir şey. Geręek bir şey.

"Ciddiyim," diyorum.

Alnı gerilir ve ben her şeyi bir anda kusmadan önce kapıyı kapatırım. Sokağa çıkarken, sessizliği doldurmak için radyoyu açarım. O, çaldığım her müziği sever ve ben de

şarkının ritmine ayak uydurarak bacaklarına parmaklarıyla ritim tutmasını ya da şarkı sözlerini mırıldanmasını izlemeyi seviyorum.

"Eve uğrayalım da birkaç giysi alabilirsin," diyor.

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Belki de yarın işin olmadığı için benimle kalmak istersin diye umuyorum."

"Evimin önünden geçtik. Gerçekten pijamaya ihtiyacım var mı?"

Kız kıkırdıyor. "Hayır. Sadece sabah için temiz kıyafetler istersin diye düşündüm."

"Sabah eve uğrarım. Senin işin yok mu?" O başını sallıyor.

Kafamda konuşmayı prova ediyorum.

June, Rawlings'lerin garajında yaşıyorum ama onlar bunu bilmiyor. Rupert'in arabasını çaldım ve bu yüzden onun için çalışıyorum. Hapishaneye girdim, hem de iki kez. Ama gerçeği öğrenince seni kaybedeceğimden korkuyorum, ki bu çok ironik çünkü sen hayatımda gerçekten gerçek hissettirdiğim ilk şeysin.

Bir gün daha beklemek çok acı verici olduğu için, sözcüklerin ağzımdan çıkıp çıkmayacağını görmek için ağzımı açtığım anda, June, "Rawlings ailesi sana bayılıyor," diyor.

"Ne?" Onu duydum ama böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Ve bence "hayran" çok güçlü bir kelime.

"Bence torunlarını ve dolayısıyla oğullarını kaybettiklerinden beri çok acı çektiler ve umutsuz anlar yaşadılar. Bu kadar kalıcı bir şey ışığını çaldığında, karanlıktan asla çıkamayacağını hissetmek kolaydır. Ama sana baktıklarında bunu görüyorum. Umut. Bir ışık parıltısı. İlham verici bir kitap okumak ya da bir film izlemek gibi. Senin hayatın olmasa bile, başkalarının sevincini hissedersin. Bu sevinç yayılır ve kimse ona karşı bağışık değildir. Bence, senin varlığından haberdar olmadığın yönlerini keşfetmeni izlemeyi çok seviyorlar."

"O kısımlar hangileri?" diye soruyorum.

Gülümser ve elini bacağıma koyar. "Masumiyetin."

Homurdanırım. "Ben masum değilim."

"Herkes masumiyete sahiptir. Bazen bunu deneyimsizlik olarak görürüz, ki bu olumsuz bir anlam taşıyabilir. Ama bu

masumiyet. Kırılganlık. Paylaşmak istemesek bile hepimizin ortak noktası. Ona bir an olsun tanık olmak harika bir his, özellikle de birinin bir şeyi ilk kez deneyimlediği anlarda onun yanında olmak. Tıpkı yarın gece seninle yapacağım gibi.”

Ona isteksizce gülümsüyorum. “Peki sence Rawlings ailesi benim ilk kez neyi deneyimlediğimi gördü?” diye soruyorum, binasının önündeki caddeye park ederken.

Emniyet kemerini çözer ve kapısını açar. “İyilik,” der. “Öyle tahmin ediyorum.”

Kapı kolunu tutuyorum ve kimse gelip gelmediğine bakmak için yola bakıyorum, ama aynı zamanda onun sözlerini sindirmek için birkaç saniye ayırıyorum.

Daireye girdiğimizde, Ally yatak odasından bağırlıyor. “İmdat!”

June bana tuhaf bir bakış atar. Ally çaresizden çok üzgün gibi sesleniyor. O Ally’nin yatak odasına doğru ilerlerken ben birkaç adım geride kalırım.

"Sanırım vidayı sıyırdım. Kıpırdamıyor." "Ne oldu?" diye sorar June.

Ne hakkında konuştuklarını görmek için başımı uzatarak yaklaştım.

"Belki Flynn yardım edebilir," dedi June, beni odaya davet ederek.

"Selam Flynn," der Ally, odanın ortasında, yırtık plastik torbalarda tahta parçaları ve çeşitli vidalarla dolu yerde oturmuş, kaşlarını çatarak.

"Burada ne var?" diye soruyorum, IKEA masasının resmini görmek için kutuyu kaldırıyorum.

"*Kolay montaj* yazıyordu. Ama ben aynı fikirde değilim. Ya vidalarda bir sorun var ya da bu aptal küçük alette ya da..." Diye iç geçirir ve başını ellerinin arasına gömer. "Ben. Bende bir sorun var. Bir masayı bile monte edemiyorsam baro sınavını nasıl geçebilirim?"

"Bir içki al. Kanepede birkaç dakika dinlen. Neyse ne," diyorum. "Ben hallederim."

Ally'nin yüzü aydınlandı. "Ciddi misin?"

Birkaç parçayı elime alıp inceledim. "Evet. Ciddiyim. Çok zor olmamalı."

"Oh, seni seviyorum!" Ayağa fırlayıp bana sarılır.

“Sakin ol kızım. O benim.” June gülüyor.

Ally beni bırakıp geri çekilir. “Üzgünüm. Ama şunu söyleyeyim, Juju seninle evlenmezse ben evlenirim. Arabasında aletleri ve becerisi olan bir erkekten daha seksi bir şey yok.”

“Aman Tanrım, kes şunu!” June gülerek Ally’yi odadan dışarı çeker.

Kafamı sallayıp kıkırdarım.

On dakikadan az bir sürede masayı monte ettim.

“Şansın yaver gitmedi mi?” Ally, mikrodalga patlamış mısırını paylaşırken oturma odasında onlara katıldığımdayken sorar.

“Şans mı? Ben şansa güvenmem. Masayı monte ettim. Bütün çöpler kapının yanında düzgünce yığılmış durumda. Sabah çöp konteynerine atacağım.”

June ayağa kalkar ve patlamış mısır torbasını elinde bana doğru gelirken yüzündeki kocaman gülümseme, ihtiyacım olan tek ödüdür.

“Flynn, sen harikasin,” diyor Ally, mutfığa doğru ilerlerken. “Sana nasıl teşekkür edebilirim?”

“Gerek yok. Ben hallederim,” diyor June, aramızda patlamış mısır torbası varken beni yatak odasına doğru iterek.

Kararsızım. Yüzündeki ifade, teşekkür olarak oldukça özel bir şey sunacağını gösteriyor. Ama patlamış mısırın kokusu çok lezzetli ve ben patlamış mısır severim. June kapıyı kapatır, gözleri üzerimde. Patlamış mısır torbasını alıp yatağının ucuna otururum, o kot pantolonunun düğmelerini açarken ben de mısırımı yerim.

“Önemli bir şey değildi,” ağzım patlamış mısırla dolu halde mırıldanıyorum. Tereyağı aromalı. En sevdiğim.

“Ally kolayca sızar. Geceyi kurtardın. Bu çok büyük bir şey.” Kot pantolonunu çıkarıyor ve tişörtünü omuzlarından sıyrıyor.

Popcorn'dan bir ısırık daha alıyorum.

Konuşmamız lazım. Ama şu anda onun gözünde bir kahramanım. Ve o soyunuyor. Belki de haklıdır. Orkestra bittikten sonra konuşabiliriz. Bu noktada, yirmi dört saat daha ne fark eder ki?

“Ally'nin önemli bir avukat olacağını biliyorum, ben ise sadece bisiklete binen bir kızım” —sütyenini çıkarır— “ama onun arabada pizza yemeyi önereceğini sanmıyorum.”

Kıkırdamam. “Ally'den hoşlandığımı mı sanıyorsun?”

Omuzlarını silkiyor ve gerçekten güvensiz mi yoksa sadece benimle dalga mı geçiyor, bilemiyorum. Bu yüzden patlamış mısır torbasını yere koyuyorum, sonra elini tutup onu bacaklarımin arasına yönlendiriyorum. Göğüsleri saçlarının arkasında gizli ama alnımı kalbine dayarken kalçalarından başka hiçbir şeye dokunmuyorum.

Gözlerimi kapatıp bu hissi hafızama kazıyorum.

Yumuşak teninin sıcaklığı. Yüzüme dokunan ipeksi saçları. Parmaklarının saçlarımı okşayan nazik dokunuşu. Kendimi hiç bu kadar insan gibi hissetmemiştim. Eğer sadece bu ana odaklanırsam, belki de kendimi buna layık hissedebilirim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve başımı öpüyor.

Neden beni seviyor? Benim göremediğim neyi görüyor? Ve bu gerçek mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Flynn

"NEDEN BURADASIN?" diye fısıldıyorum, güneş doğarken June'u kollarımda tutuyorum.

"Yatakta mı?"

Parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum. "Minneapolis'te. Bisiklet turları düzenliyorsun. Ailen Kaliforniya'da yaşıyor. Biraz tuhaf geliyor." "Bir ilham perisi olmak kadar mı tuhaf?"

Kıkırdıyorum. "Tam olarak değil, ama yakın."

"Kaçırılma olayından sonra kaçmam gerekiyordu. Yeni bir normal hayat bulmam gerekiyordu. Tekrar bir güvenlik hissi aramam gerekiyordu. Ve sonunda fark ettim ki, seni arıyormuşum." Göğsümü öpüyor.

"Yalancı."

Kıkırdıyor, bacağını benim bacaklarımdan arasına kaydırıyor. "Yalan söylemiyorum. Belki adını ya da neye benzediğini bilmiyordum. Ama hayatın bir yolculuk olduğuna kesinlikle inanıyorum ve kontrolün bizde olduğunu düşünmek, egomuzun beslendiği bir yanılsamadan ibaret. Söyle bana, sence bu – biz – kaderimizde miydik?" Yanlarımı gıdıklamaya çalışıyor.

Gıdıklanmıyorum ama onun bu girişimine gülüyorum. June Malone'un benimle birlikte olması gerektiğine inanmaktan daha çok istediğim bir şey olmadı hiç.

"Sanırım iskeletine biraz WD-40 sıkmam lazım. Çok gıcırıyor," diyorum.

"Bu kimin suçu?" Üzerime kayıyor, yüzü benimkiyle aynı hizada dururken sırtıyor.

"Yatak çerçevesinin suçu. Yağlayıp duvardan uzaklaştıracam. Çok yakın."

"Yağlamak..." diye kıkırdar.

"Sen ve o kirli zihn n. Yağlayıcı bir madde. Ayrıca paslanmaya karşı da koruyor."

"Eh, bu yatak şüphesiz biraz paslanmış." "Bu ne demek?"

Başını eğip dudaklarımı okşadı. "Hiçbir şey." "Seks yapmayalı uzun zaman oldu mu?"

Kızarır. "Hayır. Yaklaşık... yirmi dakika önce yaptım. O kadar unutulabilir miyim?"

"Şey, kelimelerle aram pek iyi değildir. Hepsini  ğrenemeden okulu bıraktım. Ama bence sen unutulabilir olmanın tam tersisin. Yani unutulmaz mı? Akılda kalıcı mı?"

June sırtıyor.

"Daha iyi kelimeler biliyorsan paylaşabilirsin," diyorum.

Yavaşça başını sallar. "Kelime dağarcığın gayet iyi. Cümlelerini tamamlamama ya da senin adına konuşmama gerek yok."

"Beni olduğum gibi mi seviyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyor ve beni öpüyor.

Kendime, hapishanedeki günlerimi anlattıktan sonra da böyle hissededeğini söylüyorum, ama buna tam olarak inanmıyorum. Herkesin bir sınırı vardır. Ona pedofil olduğumu söyleseydim (değildim), omuz silkip sanki önemsiz bir şeymiş gibi beni öpmesi imkansızdı.

"Saat kaçta çalışıyorsun?" diye soruyorum, onu sırt üstü çevirip vücudunda öpücükler bırakıyorum.

"Bir."

"Mükemmel." Vücudumun yarısı yatağın kenarından sarkarken, bacaklarının arasına yerleşiyorum. "WD-40'ı almaya gitmeden önce biraz sakın seks yapmaya vaktimiz var."

Kıkırdar, parmaklarını saçlarıma geçirir. "Sakin. Tembel gibi mi?"

"Yani..." Onu kıvrandırmak için i  uyluklarını öpüyorum. "Bu sefer o kadar gürültü yapmaman gerektiğı anlamında s n k."

"Gürültücü değılim."

Beni göremese de sırtıyorum. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

June işe gittikten sonra saçımı kestiriyorum, sonra Rawlings'lerin garajına gizlice girip, arabanın yan aynası ve camdaki yansımaları kullanarak nasıl görüldüğümü kontrol ederek, hazırlanmak için son hızla hareket ediyorum. Yeni kot pantolonum ve gömleğim buruşuk ve muhtemelen yıkanmaları gerekiyor. Fiyat etiketini içe katlıyorum ama bu kadar giydikten sonra iade edebileceğimden emin değilim. Sonra akşam yemeği için rezervasyon yapıp June'un dairesine gidiyorum.

"Yukarı gel," diyor, zili çaldığımda telefonu açarak.

Kapı tıklıyor ve ben kapıyı açıp merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Yumruğum kapısına çarpmadan önce kapı açılıyor.

"Tanrım..." diye fısıldıyorum, o ise boynuna bağlanmış ince askılı siyah elbisesiyle nefesimi kesiyor. Dizlerimi titretiren siyah topuklu ayakkabılar. Örgülü saçlar. Parlak dudaklar.

"Bana bir açıklama yapman gerek," diyor, beni içeri almak için kenara çekilirken.

Kıyafetim yetersiz. Kıyafetlerim yeni temizlenmiş ve ütülenmiş olsa bile, yine de yetersiz kalırdı. "Etek ve bluz giyeceğini söylemiştin. Değil ki..."

"Giyiyordum," diyor, kapıyı kapatırken.

Tanrı yardımcım olsun, elbisesinin arkası o kadar çok teni ortaya çıkarıyor ki. "Ama," diyor, "otuz dakika önce, hiç tanımadığım bir kadın o iki siyah giysi çantasını getirdi. Adımı doğruladı ve bana güzel bir akşam geçirmeni diledi."

Kanepenin arkasında, fermuarı hala kapalı olan çantanın yanında fermuarı açık siyah bir çanta var.

"Bu elbise birindendi. Diğeri senin."

Başımı sallıyorum. "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Çantayı alıp fermuarını açıyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, geçen gün denediğim takım elbiseye ve altındaki daha küçük bir bez çantadaki ayakkabılara bakarak.

"Biri bedenimi doğru tahmin etmiş. Neden senin değil de Callie olduğunu düşünüyorum acaba?"

Başımı sallamaya devam ettim. "Onlardan bunu yapmalarını istemedim."

"Bundan şüphem yok." June kıkırdar. "Sana bir açıklama yapman gerektiğini söylediğimde sadece şaka yapıyordum. Git giy şunu," der, sesinde heyecanla.

Yanılmış mıydım? Takımı satın almalı ve ona güzel bir elbise almayı düşünmeli miydim?

"Tamam," diye mırıldanıyorum, gözlerine bakamayacak kadar tedirgin hissediyorum.

Jartiyer dahil takım elbiseyi giydikten sonra yatak odasından çıkıyorum.

Bir saniye alt dudağını ısırır. "Tanrım, çok yakışıklısın. Ama kravatını bağlamayı unutmuşsun."

"Uh," diye mırıldanıyorum, iki ucunu da çekerek aşağıya bakıyorum. "Nasıl bağlanacağını bilmiyorum."

"Öne, arkaya, içinden geçir, çek," der, topuklu ayakkabıları ahşap zeminde tıklayarak bana doğru gelir.

"Ha?"

Gülümüyor ve kravatımın iki ucunu da eline alıyor. "Babam hep böyle derdi. Bırak ben bağlayayım."

"Güzel kokuyorsun," dedim, çiçeksi parfümünü içime çekerek.

"Teşekkür ederim." Kravatına odaklanmadan önce bir saniye bana bakıyor. "Sen de güzel kokuyorsun."

"Bu Dr. Squatch sabunu, onu..." *Monroe'dan çaldım.* "Kullandım," diyorum gülümseyerek.

"Hoşuma gitti." Kravatımı bağlayıp birkaç küçük düzeltme yapıyor.

"O senin karnın mı?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Evet. Acıktım. Orkestraya geç kalmamak için bir yerden rezervasyon yaptırmalıydık, ama caddenin aşağısında küçük bir yer var, belki..."

"Rezervasyon yaptırdım." Biraz gururla çenemi kaldırıyorum.

"Mi?" Gözlerinde, bana kıyafetlerin teslim edileceğini söylerkenki o bakış beliriyor.

Başımı sallıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, ceketimi sıkıca tutarak.

Onu öpüyorum. Bana attığı o küçük iç çekiş beni mahvediyor. Ama rezervasyonumuz var, bu yüzden öpüşmeyi bitirip nefesimi veriyorum. "Rupert'ın Chevelle'i bende. Kullanmama izin verdi, ama bu gece evine geri götürmem gerekiyor. Yani..."

"Çok nazıkmiş." Dönüp mutfak tezgahından küçük siyah bir çanta alır, sonra kapıda benimle buluşur.

"Evet. O..." Pahalı takım elbisemin önünü ellerimle düzeltirim. "O sürprizlerle dolu biri."

Akşam yemeği sırasında June ısı ısı ısı parlıyor. Mutlu olmasına seviniyorum, ama bu benim hayatım değil. Sonuza kadar sürmeyecek. Gelecekte tavuk parmakları ve patates kızartmasıyla yetinecek mi? Ama geçmişımi öğrendiğinde bir geleceğimiz olacağını varsaymam ne kadar saçma.

"Burayı beğendin mi?" diyorum, restoranın içini işaret ederek.

Yutkunur ve ağzını siler. "Evet. Yemekler harika.

Biftek nasıl?"

"Hayır. Şey," yarısı yenmiş bifteklerime bakıyorum, "yemekler fena değil. Güzel. Ama ben burayı kastediyorum. Güzel restoranları sever misin? Böyle giyinmeyi? Orkestrayı?" Başımı sallıyorum. "Bu haksızlık. Elbette orkestrayı seversin. Ama daha rahat kıyafetler giymemize bir şey dememiştin, ama şu anda giydiğimiz kıyafetlere oldukça heyecanlanmış görünüyorsun."

June çatalını masaya bırakıp şarap kadehine uzanırken, bakışları odanın içinde dolaşıyor. "Yani, tabii ki." Omuzlarını silkiyor. "Kim güzel görünmeyi ve iyi yemek yemeyi sevmez ki?"

"Bu tek öğünün, beş, belki on normal öğün satın alabileceğini düşünmüyor musun? Bu kıyafetlerin parasıyla, hiç yeni kıyafet sahibi olmamış birçok çocuğa kıyafet ve ayakkabı alınabilir."

Gülümsemesi kaybolur.

"Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Seninle burada olmaktan çok mutluyum. Ve tabii ki akşam yemeğinin ve orkestranın tadını çıkarmanı istiyorum, ama sanırım sadece bu tür bir hayatı hayal edip etmediğini merak ediyorum." Suyumun yarısını yudumluyorum ve elimle ağzımı siliyorum.

"Flynn..."

"Önemli değil. Sadece burada olmak kendimi ikiyüzlü hissettiriyor. Böyle bir hayatı sürdürebilen insanlardan nefret ediyorum."

Yüzünü buruşturur.

“Yani,” başımı sallıyorum, “bana ve diğer çocuklara kötü davranan çoğu üvey ailemden nefret ettiğim gibi onlardan nefret etmiyorum. Sadece zenginlerin fakirlere yardım ettiklerini övünmelerinden nefret ediyorum. Anlıyor musun? Ama hala böyle yemek yiyip böyle kıyafetler alabiliyorsan, belki de yeterince yardım etmiyorsundur.”

“Ekonomik eşitlik mi?”

Omuz silkerim, biftekimi keserim. “Sanırım. Evet.”

“Bunun herhangi bir toplumda tam olarak gerçekleştirildiğinden emin değilim. Marksist bir yaklaşım. Özel mülkiyet ya da sınıf ayrımları yok. Teoride kulağa hoş geliyor. İnsan davranışları ve ekonomik teşvikler dahil olmak üzere, bunun kusurlarını gerçekten tartışmak mı istiyorsun? Totalitarizm riski? Akşam yemeği sohbeti için biraz ağır bir konu gibi görünüyor.”

“Şey, Marksist yaklaşımdan ya da o total... her neyse, ondan ne demek istediğini bilmiyorum. Sadece geçinmek için canla başla çalışan birçok insan tanıyorum. Rupert ve Callie gibi insanlar ise bütün gün oturup topluma hiçbir katkıda bulunmuyorlar, ama çok paraları var. Bu yanlış geliyor.”

“Eminim hayırseverdirler.” June şarabından bir yudum alır.

Ben homurdandım. “Benim de demek istediğim bu. O evde yaşıyorsan, yeterince hayırsever olmuyorsun demektir.”

“Peki o evde ya da diğer büyük evlerde kim yaşamalı? Kim lüks arabaları sürmeli ve tasarımcı kıyafetleri giymeli?”

“Hiç kimse. Onların evi birkaç aileyi barındırabilir. Tasarımcı kıyafetleri sadece pahalı olabileceği için pahalıdır. Zengin insanlar sırf yapabildikleri için eşyalara fazla para ödemeyi bıraksalar, o zaman tüm şirketler ürünleri için adil bir fiyat talep etmek zorunda kalırlardı.”

Elini masanın üzerinden uzatıp elimi tutar ve sıkar. “Hayal ettiğin dünyayı seviyorum.”

“Yani bu senin için önemli değil mi?” Yine restoranın etrafına bakıyorum.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. “Hayır.”

“O zaman buradan gidelim. Orkestraya gidelim, çünkü orası senin pornon. Sonra da bu aptal kıyafetleri atalım.”

Gülümsüyor. İlk başta yumuşak bir gülümseme, sonra başını sallarken gülümsemesi büyüyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Flynn

MINNESOTA ORKESTRA SALONU, ana konser salonunun dışında büyük bir atriyum ve çok sayıda toplanma alanı bulunan devasa bir cam binadır. Ön sıradaki yerlerimizi buluruz.

"Ailen bize ön sıradan koltuklar mı ayarladı?" diye soruyorum, boynumu her yöne uzatarak. Burası devasa bir yer, ön duvarda ve tavanda 3D küpler var. Arka ve yan duvarlarda balkon koltukları sıralanmış.

"Evet. Bu gece konuk bir çellist var, bu yüzden onu görmek için olabildiğince yakın olmak isteyeceğimi biliyorlardı." June koltuğuna oturur, bacak bacak üstüne atar ve programı karıştırır.

Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetirken bu etkileyici mekana hayran hayran bakmaya devam ediyorum, sonra da onun yanına oturuyorum. "Her yerde bu küpler ne iş?"

June programdan başını kaldırıp tavana bakıyor. "Akustik amaçlılar. Sesi konser salonunun her yerine yayıyorlar. Burası olağanüstü bir yer. Tasarımı ve sesi muhteşem."

Ona bakıyorum ve kim olduğunu merak ediyorum. Callie'nin yatak odasında çello çaldıktan sonra, sanki hiç tanımadığım, tamamen farklı bir insanmış gibi hissettim. Kötü anlamda değil. Bu, pek de iyi tanımadığım bir kadına aşık olduğumu fark etmemi sağladı. Ama tanımak istiyorum. Sonra akşam yemeğinde yaptığımız sohbet sırasında beni toz duman bıraktı, onun gönderdiği hiçbir imayı anlamadığım için kendimi aptal hissettim.

Ve şimdi, burayla ilgili bu kadar zekice konuşmasını dinlerken, kendimi aptal hissetmemek zor; sanki onun liginde değilmişim gibi, ve onun benim çok sık bir insan olduğumu fark etmesi sadece an meselesi gibi geliyor.

Konser başladığında, herkes orkestrayı izlerken ben June'u izliyorum. Bazen elimi tutup sıkıyor ve performanslar arasında ışıklar değiştiğinde gözlerinde yaşlar görüyorum. Ben de ağlamam mı gerekiyor? Müzik beni hiç ağlatmadı. Film izlerken bile hiç ağlamadım.

Konuk çellist çalarken, June koltuğunun kenarına kayıyor ve şarkı başladıktan kısa bir süre sonra, June'un elleri sanatçınınkini taklit ediyor, gözleri kapalı. Şarkı bitiyor ve herkes alkışlıyor. Ama June ayakta kalıyor. Kulaklarının arkasına kıvrılmış kısa, sarı saçlı sanatçı, June'a odaklanıyor ve onu tanıdığına dair bir gülümsemeyle gülümsüyor. Belki de June'un arkadaşıdır.

"Onunla tanıştın mı?" Alkışlar bittikten sonra June'un kulağına fısıldıyorum ve June koltuğuna oturuyor.

O, diğer herkesle birlikte tekrar ayağa kalkarken başını sallar.

"Bitti mi?" diye soruyorum.

"Arada," diyor.

Ortak alanlarda yürüyerek bacaklarımızı uzatıyoruz. Sanatçıların resimlerinin asılı olduğu bir duvar var. June, resimlere bakmak için yavaşlıyor. Çalmış olan çellocu June'un omzuna dokunduğunda ikimiz de aynı anda arkamıza dönüyoruz.

"Zoya! Sen olduğunu düşünmüştüm," diyor, biraz nefes nefese. "Seni bulup kendimi tanıtmam gerekiyordu. Ben Liza Stephens. Londra'daki Royal Albert Hall'da sahneye çıkışını izlemiştim. O zaman sadece on altı yaşındaydın. Ben on üç yaşındaydım ve senin gibi çalmayı hayal ederdim." Başını sallıyor. "*Hâlâ* senin gibi çalmayı hayal ediyorum. Nerede olduğunu merak ediyordum. Özür dilerim, şimdi kontrolsüz bir şekilde konuşuyorum. Seni alıkoymayacağım. Ama senin önünde çalmanın ne kadar büyük bir onur ve sürpriz olduğunu söylemek istedim." Sonunda nefes alır.

Nefes alamıyorum. Başım o kadar dönüyor ki nefes almayı düşünemiyorum. Neler oluyor?

June zorlukla yutkunur ve bir saniyeden az bir süre bana bakar, göz teması kuracak kadar bile bakışlarını kaldırmaz. "Çok naziksin Liza. Performansın çok dokunaklıydı."

“Teşekkür ederim.” Liza, June’un sözleri yüzünden bayılacakmış gibi elini göğsüne bastırır.

Cidden. Ne oluyor lan?

“Şey” —Liza bana hızlıca gülümser ve June’a elini uzatır— “Seni daha fazla alıkoymayayım. Ama seninle şahsen tanışmak büyük bir zevkti.”

June elini sıkar ve ona titrek bir gülümseme atar.

Liza uzaklaşır, sonra durur ve bir resme işaret ederek June’a bakar. “Resminizin duvarda asılı olması gerçek dışı bir his olmalı. Eminim resminizi imzalamanızı çok isterler.”

O merdivenlere doğru ilerlerken, ben de onun izinden giderek resmin yanına gidiyorum.

“Flynn.” June bileğimi tutar, ama ben çekilirim.

Beş dakika önce bu resmin önünden geçmiştik ve o resmin önünde durup bakmamıştı bile. Bu o; sahnede, ön sırada, ortada, bacaklarının arasında bir çello ile sandalyede oturan, bir eli boyunda, diğer eli ise sanki dramatik bir performansı bitirmiş gibi başının üzerinde yayı tutan genç kadın. Ama uzun saçları yüzünü kısmen örtüyor, gözleri kapalı. Bu fotoğrafta onu tanıyabilir miydim, bilmiyorum. Ama şimdi dikkatle baktığımda, inkar edilemez.

Çerçevenin üzerindeki altın plakette “A World Away” yazıyor.

“Burada neye bakıyorum, June?” diye soruyorum, çenemi ileri geri hareket ettirerek. “Yoksa... Zoya mı? Adın bu mu?” Kafamı ona bakacak kadar çeviriyorum.

“Konserden sonra seninle konuşmak istediğim şey buydu.” Ellerini birbirine ovuştururken yüzü kıvrıyor. “Profesyonel olarak çello çaldım.”

“Hadi canım.”

Sarkazmıma kaşlarını çatıyor. “A World Away adında bir grubum vardı. Olağanüstü bir hayattı, ayrıcalıklı bir hayat.”

Gözlerimi başka yöne çeviriyorum. *Ayrıcalıklı* bir hayat süren insanlar hakkında söylediklerimden dolayı beni suçlu hissettiremez.

“Ailem beni üç yaşındayken Hindistan’daki bir yetimhaneden evlat edindi. Rupert Rawlings gibi, babam da zengin bir aileye damat oldu. Annemin üvey babası, şu anda ailemin yönettiği

dünyanın en başarılı plak şirketlerinden biriydi ve şu anda ailem onu işletiyor. Büyükanнем Juniper Carlisle, kendi kablo TV moda programı olan uluslararası bir süper modeldi. O 'Juni' olarak biliniyordu, bu yüzden ben de Zoya yerine June adını kullanıyorum çünkü çok fazla insan Zoya Malone'u tanıyor. Ve buraya geldiğimde o hayatı bıraktım."

Şakaklarımı ovuşturarak başımı salladım. "Neden?"

"Yirmi birinci doğum günümde kaçırılmamın sebebi ailemdi; bu da beni kaçırانların gözünde hatırı sayılır bir fidye bedeli değeriinde yapıyordu. Ve 24 saat güvenlik ve sayısız saatlik terapiye rağmen rahatlayamıyordum. Adımı haykıran, imza almak ya da sadece bana dokunmak için ellerini uzatan kalabalığın içinden yürümek, sanki beni kaçırmak isteyen insanlardan başka bir şey gibi gelmiyordu. Çellomu ya da yayımı titremeden tutamıyordum. Konserleri bir an önce bitirip eve gidip yatağımın altında saklanabilmek için acele ediyordum. Bana mutluluk veren tek şey, beni korkudan felç eden bir şeye dönüştü. Ben sadece... sevgimden vazgeçtim." Gözlerinin kenarlarını hızla silip burnunu çekiyor.

Güvenlik? Çığlık atan kalabalıklar? Başım dönüp duruyor. Bu gece ona geçmişimi anlatmam gereken geceydi, onun bana... bunu anlatması gereken gece değildi. Her *ne* ise.

Tek bildiğim, bunu hiç istemediğim; sadece onu istediğim.

Etrafımızdaki herkes salona geri dönüyor.

"Başlıyor," diye mırıldanıyorum, ama artık ona bakamıyorum. "Gidelim gidelim."

"Flynn..." Ben

ama ben kıpırdamıyorum. Parmaklarımı kıvırmıyorum. O tutunuyor ama ben bırakıyorum.

Gösterinin ikinci yarısı boyunca, gözleri sahnedeayken yanaklarından akan gözyaşlarını siliyor. Son gösteriden sonra kalabalığın arasından geçmeye çalışıyoruz. Ne kadar boşluğa ihtiyacım olsa da, onu bekliyorum; bir kalabalık insan grubu üst geçitten park rampasına doğru akarken, onun önümde olduğundan emin oluyorum.

Ben arabanın kapısını açamadan bana dönüyor. "Bu çok saçma. Sana yalan söylemedim. Ben buyum, insanları bisiklet turlarına çıkarmayı seven bir kız. Oda arkadaşımı, iki yatak odalı dairemi ve öğle uykularımı seviyorum." Skyway'i işaret ediyor.

"Artık o benim hayatım değil, biri beni tanısaydı bile. O hayat, banka hesabımdaki bakiye kadar beni tanımlamıyor. Yani sana söylemeye korktuğum için beni cezalandıramazsın. Beni evlat edinen insanlar yüzünden de beni cezalandıramazsın."

"Sadece bin," diyorum, bu konuşmayı yapmak için kendimi çok yenilmiş hissediyorum. Onu cezalandırmıyorum. Ben sadece...

Lanet olsun, bilmiyorum.

"Hayır. Sen bir şey söyleyene kadar binmiyorum. Ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyene kadar." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"June... Zoya, adın her neyse, sadece..." Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "Bin."

Kafasını sallıyor.

"Tanrım, hadi bin artık." Kolunu tutuyorum, o da çekiliyor ve geriye doğru sendeleyerek yere düşüyor. "June!" Ona uzanıyorum, ama tam o sırada baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam beni itip onu ayağa kaldırıyor.

"Hey! Ondan uzak dur," derim ve ona doğru atılırım. Beni Chevelle'in yanındaki arabaya itip sıkıştırır.

"Dur!" June, adam kolunu boğazımda tutarken gömleğinden çeker.

Adam tanıdık geliyor; o, araç paylaşım şoförü.

"Ben hallederim," diyor June daha sakın bir sesle. Adam beni bırakıyor ve ben ceketimi düzeltiyorum.

"Sen de kimsin lan?" O geri çekilirken, June'un daha önce bindiğı tek siyah SUV'ye yaslanırken, aptal kravatımı çekiştiriyorum. Ve bunun bir tesadüf olmadığını şimdi anlıyorum.

June kapıyı açıp Chevelle'e biniyor.

O, SUV'sinin yanında taş gibi bir ifadeyle beklerken ben ona bakıyorum. "Bin hadi," diyor June, emniyet kemerini takarken.

Kapısını kapatıyorum, arabayı dolaşırken ona bakıyorum.

"O benim korumam," diyor, başını eğmiş, elleri çantasının fermuarını kurcalıyor.

"Tabii ki öyle," diye fısıldıyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

Daireye dönerken konuşmuyoruz ama ben tüm yol boyunca dikiz aynasındaki farları çok dikkatli bir şekilde izliyorum.

"Gururun mu engel oluyor?" diye soruyor, galerinin önündeki caddeye park ettiğimde.

Cevap vermiyorum, motoru kapatıp hareketsizce oturuyorum, pencereden geçen arabaları ve mahallede dolaşan insanları, köşedeki barın önündeki kuyruğu izliyorum. Normal insanlar. Onun da normal olduğunu sanmıştım.

"Paralı insanlardan nefret etmeye karar verdin, bu yüzden artık benimle olamaz mısın?"

"Paralı insanlardan nefret etmiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman sorun ne?" Bana baktığını hissediyorum ama ona bakamıyorum. Çok acıtıyor.

"Sana bir araba aldım... ve sen hiçbir şey söylemedin." Homurdandım. "Eminim sen ve ailen bu konuda epey gülmüşsünüzdür."

"Flynn..."

"İlk randevumuzda *bir* top dondurma. Elimden gelen buydu. Ve seni yemeğe götürebilecek kadar para biriktirene kadar bir hafta boyunca ızdırap içinde bekledim." Ceketimi çekiştiriyorum. "Bu lanet takımı, her ay senin otopark ücretini ödemek ya da belki de arabanın benzin masraflarına katkıda bulunmak için para biriktirmek istediğimden almadım. Sana kendim topladığım çiçekleri getirdim çünkü bedavaydılar ve onları lanet olası bir ayakkabı bağıyla bağladım." Başımı sallıyorum. "Eminim ki sana onlarca pahalı çiçek, mücevher, lüks çikolata, ne ararsan hepsi yağmur gibi yağmıştır." Gözlerimi kapatıyorum. "Ben tam bir aptalım."

"Flynn," diye fısıldadı, sonra burnunu çekerek elini bacağıma koydu. "Bunların hiçbirisi benim için önemli değil."

"Ama benim için önemli! Evet. Bu benim gururum. Duymak istediğin bu mu? Bu bir kusur mu?" Kendimi zorlayarak gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına ve kan çanağına dönmüş gözlerine bakıyorum. "*Hiçbir şeyim yok.*" Parmağımı göğsüme dayıyorum. "Gururum hariç, ama o da artık yok. Göz alıcı bir hayattan uzaklaşmadım. Bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunu biliyor musun? *Ah, şöhret ve servet çok stresliydi, belki de sıradan bir insanmışım gibi davranırım. Maaşımla geçinip, kendi yatak odamın olduğu iki yatak odalı bir dairede sefalet içinde yaşayıp Whole Foods'tan alışveriş yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi davranırım.*"

Yutkunur ve gözyaşlarını siler. “Sen bir pisliksin,” diye fısıldar. “Çünkü sadece görmek istediğini görüyorsun. Rawlings’lerde de öyle yaptın, şimdi de bana yapıyorsun. Ve ben...” Sesi kırılır. “Güzel şeylere, fırsatlara... sevgiye layık hissetmediğin için üzgünüm.” Kapıyı açar. “Bu senin kaybın.”

“Benim kaybım mı?”

Arabadan iner ve arabaların arasından karşıya geçer.

Onu takip ediyorum. “Benim kaybım mı? Dalga mı geçiyorsun?”

Onun peşinden koşuyorum

Kornanın çılgılığı havayı yırtıyor, sağ tarafıma bakıyorum, farların ışığı gözlerimi kamaştırıyor ama koşmaya devam ediyorum.

"Dikkat et, seni aptal çocuk!" diye bağılıyor bir adam camından.

June çantasından anahtarlarını çıkarıyor.

"Benim kaybımın ne olduğunu bilmek ister misin?" Ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Bir yara izi seç, June. Seç. Lanet. Bir. Yara. İzi. Masumiyetimin kaybından bahsedelim. Kırılan her kemik. Üçüncü derece yanıklar. Kışkımdaki kemer izleri. Kırık bir burun. Tutamlar halinde koparılan saçlar. Dolapta kilitli kaldığım günler." Sonraki sözlerim boğazımda düğümleniyor. *Bana dokunmamı zorlayan adam.* Kafamın içinde söylüyorum. Belki hiç unutmayacağım. Belki kimseye anlatmayacağım. "Kaybım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldıyorum.

Hıçkırıklar arasında yüzünü çılgınca siler, yanaklarından siyah maskara izleri akar.

Gömleğimin düğmelerini yavaşça ilikleyip omuz silkiyorum. "Senin ya da Rawlings ailesinin sahip olduklarından nefret etmiyorum," diyorum yenilgiyle. "Sadece istemiyorum. Nerede olduğumu ve orada hâlâ kaç kişinin olduğunu asla unutmak istemiyorum. Süslü kıyafetlerle bir gece dışarı çıkmak için değil. Hiçbir şey için değil."

Yirmi Altıncı Bölüm

Flynn

Rupert'ın Chevelle'ini geri veriyorum ve Monroe'ya mesaj atıyorum:

Beni almaya gelebilir misin? Soru sormadan

Adresi gönderdikten yirmi dakika sonra beni almaya gelir. İstediğim gibi, soru sormaz. Çalıştığı oto tamirhanesinin arkasındaki boş otoparka gider. Sonra arka koltuğa uzanır, bir çuvaldan altı paket bira çıkarır ve servis giriş kapısındaki grafiti izlerini izlerken bana uzatır.

Bir birayı açıp yarısını içiyorum. Monroe'nun telefonuna Naomi'den bir mesaj geliyor ama o ekranı kapatıp telefonu yüzüstü bir şekilde torpido gözüne koyuyor. O benim tek gerçek arkadaşım ve onu bir kadına ve ikimizin de hayal bile edemeyeceği bir hayata kaybediyorum. Onun adına mutluyum. Bunu hak ediyor.

"O zengin," diyorum. "Ve ünlü." Biranın geri kalanını içiyorum, tenekeyi ezip ayaklarımın yanındaki yere atıyorum, sonra bir bira daha açıyorum. "Ve bana söylemediği için kızgın değilim. Ona söylemek için çok uzun süre beklediğim için kızgınım..." Gülüyorum. "Heyecan verici haberimi. Ben eski bir mahkumum. Bu, Şükran Günü'nde onun zengin ailesinin yanında çok iyi karşılanırdı. Değil mi?" Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "O... gerçekten harika bir kadın, dostum. Bir grubun çellisti. Ve dünyanın dört bir yanında konserler verdiler. Kelimelerle anlatılamayacak kadar yetenekli. Akıllı. Ve nedense benden hoşlanıyordu. Ama hepsi bir yalandı. Biz bir yalandık. O kendi büyüklüğünü saklıyordu. Ben de hayatımın en pişmanlık verici, utanç verici kısımlarını saklıyordum." Başımı kaldırıp gözlerimi açıyorum. "Artık önemi yok. Bitti."

“Çünkü ona söyledin ve o seninle olmak istemiyor mu?”

Başımı sallıyorum. “Söylemedim. Söyleyecektim. Planım buydu. Onu kaybetsem bile, ona söylemem gerekiyordu. Ama sırrını keşfettikten sonra, ben... yapamadım. Dostum, onu tanıyan o kadını görmeliydin. Sanki June onun idolüymüş gibi durmadan konuşuyordu. Ve ben onun yanında bir sahtekar gibi hissettim.”

“Bence kendine fazla yükleniyorsun, Flynn.”

Başımı sallıyorum. “Eğer o benim kızım olsaydı, benim gibi bir adamın yanına bir mil bile yaklaşmasına izin vermezdim.”

“Senin gibi bir adam mı? Bunu tanımla. Çalışkan biri mi? Karşılaştığı herkesten daha az kendini düşünen biri mi? Hayatta kalmayı başaran biri mi? Sadık bir arkadaş mı? Lanet olası bir ilham perisi mi?”

Gülerek başımı salladım ve bir kutu birayı daha içtim. “Aptal iş. O kadın ya intihar edecek ya da etmeyecek. Ve kocası ne olursa olsun beni suçlayacak. Ben ilham perisi değilim. Ben... ne deniyordu? Keçi gibi bir şey miyim?”

“Günah keçisi mi?”

“Evet, o.” İkinci boş kutuyu ezip yere atıyorum. “Ve umurumda bile değil,” diye mırıldanıp iç çekiyorum. “İyi niyetli ve kendi trajik hikâyesi olan hoş bir insan sırtımı okşayıp bunun benim suçum olmadığını söyleyecek. Hayatımın hikâyesi bu. Ama *benim suçum olmayan* bir hayat yüzünden uzun süre hapiste kaldım. Anlıyor musun?”

“Belki o farklıdır, Flynn.”

“Değil. Rawlings’lerin ona gönderdiği pahalı elbiseyi giydiğinde yüzündeki ifadeyi ya da o lüks restoranda akşam yemeği yerken gülümsemesini kesemediğini görmeliydin. Orkestra. Her şey.” Başka bir bira açıyorum, hoş bir sarhoşluğun başladığını hissediyorum. “Ve biliyor musun? Onu suçlamıyorum bile. Çünkü zeki, güzel, yetenekli ve zengin olması aslında onun suçu değil. Ama bu, beni tanımasını zorlaştırıyor. Beni hissetmesini.” Yumruğumu göğsüme vuruyorum. “*Gerçekten* hissetmesini. Para işte bunu yapar. Seni dünyanın geri kalanına karşı duyarsızlaştırır.” Kapıya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Monroe elimden birayı alır. “Seni nereye götüreyim? Seni daireme götüremem. Rawlings’lerde mi kalıyorsun?”

“Evet,” diye fısıldıyorum. “Sayılır.” Tek gördüğüm, June’un gülümsemesini saklamak için dudağını ısırması. Tek hissettiğim, boynumdaki parmak uçları. Tatlı parfümü. Bir şarkı gibi yatıştırıcı sesi. Ve birkaç hafta boyunca, beni seçti. Ona gösterdiğim halimi.

O haklı. Pislik olan benim.

“Bu da ne?” Katlanmış takım elbiseyi ve ayakkabıları elimde tutarak ofisine girdiğimde Rupert bilgisayarından başını kaldırır.

Loki kucağından atlayıp ofisten dışarı koşuyor. Bu pislik kediye seviyor. Acaba Callie bunu biliyor mu? Düşünmek için çok yorgunum. Kafam sanki on pin'e çarpan bir bowling topu gibi. Yine de, sabah üçte işemeye kalkıp telefonumu şarj etmeyi ve alarmı kurmayı akıl ettiğim için kendimle gurur duyuyorum.

“Giysiler için teşekkür ederim, ama onları alamam.” Onları masasına koyuyorum. “Ve karınla takılmam için bana haftada beş bin dolar ödeyemezsin.”

Rupert sandalyesine yaslandı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi.

“Ben yaptım on sekiz dolar saat kazandım saat saat mağazada , bahşişler hariç. Bana da aynı miktarı ödemelisin.”

Kıkırdadı. “Paraya alerjin mi var? Hayatta ilerlemeye karşı mısın?”

“Bu bir hayır işi. Ben hayır işi gerektiren biri değilim.” Kanepeye oturuyorum, dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyup başımı eğiyorum.

“Şimdi hissediyorum sanki doğru doğru zaman bunu bahsetmek ben garajımda garajımda güvenlik kameraları olduğunu söylemenin tam zamanı, ama tuvaleti göremezsiniz.”

Başımı kaldırıyorum.

Beni arabasında uyurken görmüş. *Hayatım* mahvoldu... Beni köpek yıkama yerinde banyo yaparken görmüş.

“Kovuldum mu?”

Kıkırdıyor. “Kovulmak mı? Bilemiyorum, Flynn. Seni kovmamı mı istiyorsun? Bu sabah kafam karışık. İnsanlık tarihinde, birinin kendisi için maaş kesintisi talep edip etmediğini bilmiyorum.

Tabii, çoğu insanın işverenin garajında uyumadığını varsaymak da muhtemelen doğru olur.”

“Ev arkadaşım nişanlandı. Ve kız arkadaşı hamile. Kanepede yatıyordum. Tek yatak odalı bir daire. Bana maaşımı ödedikten sonra, kendi evimi bulabileceğimi düşündüler. Ama bu işin ne kadar süreceğini bilmiyorum, o yüzden kira kontratı imzalamak istemiyorum. Oteller kredi kartı istiyor, bende de yok. Bir barınakta kalabilirim. Hiawatha'da oldukça iyi bir tane var. Sabah çok erken saatte burada olmam gerektiği için garajınızda kalmak gerçekten çok uygun oldu.”

Rupert yavaşça başını salladı. “Tamam.”

Tamam mı? Hepsi bu mu?

Masaya parmaklarıyla ritim tutar. “Orkestra nasıldı?” “O tür müzik konusunda uzman değilim, ama herkes ne yaptıklarını biliyor gibi

görünüyordu.” Gözlerini devirdi.

Gülümsemeye çalışıyorum, ama bugün gülümsemek zor geliyor. “Fena değildi,” diyorum. “Komik bir şey keşfettim.”

“Bir orkestra, enstrüman çalan insanlardan mı oluşur?”

“Aslında, evet.” Ona parmak işareti yapıyorum. “June bir grubun cellisti olarak dünyayı dolaşmış. Fotoğrafı Orkestra Salonu'nun duvarında asılı.”

Rupert gözlerini kısıyor. “Ne?”

“Evet.” Arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. “Görünüşe göre ben de zengin bir kızla birlikte olmuşum. Ama ben o hayatı istemiyorum, ne kadar yazık, değil mi?”

“Grubu ne?” “A World Away.”

“Kulağa tanıdık geliyor. Callie'ye sormam lazım, ama onu sahnede görmüş olabiliriz. Düşündüm de, Callie de onu tanıdık bulmuştu. Peki hangi hayatı istemiyorsun?”

“Bu hayat.” Başımı sallayıp odayı işaret ettim.

“Flynn,” diye gülerek, “hayatım hakkında şakalaştık, ama Callie'yle parası için evlenmedim. Tanıştığımızda ailesinin zengin olduğunu bilmiyordum. Babasının benden nefret edeceğini söylemişti, ama ben bunun benim zorlu geçmişimden kaynaklandığını düşünmüştüm. İnsanları net servetleri yüzünden bir kenara atmazsın.

. İnsanların sana böyle davranmasını mı istersin?”

“Hapishanede geçirdiğim yılları ona anlatsam, sence bana nasıl davranır?”

Rupert sandalyesinde sallanıyor. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Aslında bilmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Dün gece konserden sonra ona söyleyecektim. Konuşmamız gerektiğini söyledim.”

“Peki neden geçmişine nasıl tepki vereceğini bilmek istemiyorsun?”
Yeşil içkisini eline aldı.

“Çünkü, ne kadar olası olmasa da, onun bunu umursamadığını hayal etmeyi seviyorum. Ve şimdi bunun ne anlamı var ki?”

Birkaç yudum aldı, sonra dudaklarını yaladı. “Neden hayal ediyorsun? Neden öğrenmiyorsun?”

“Beni dinlemiyorsun. Olası olmadığını söyledim. Ve bir anlamı yok.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani, yüzündeki o ıstırap dolu ifadeyi görmek istemiyorum.” Uzakta oluşan yağmur bulutlarına bakarak pencereden dışarıya dalıyorum. “Hayatım boyunca hor görüldüm. Uzun siyah saçlı bir kadına dair kafamdaki parçalı görüntüler anneme ait mi bilmiyorum, ama sanırım öyle. Ve yüzündeki ifade ıstırap dolu. Sanki ben bir yükmüşüm gibi. Bir pişmanlık. Bir hata. June'dan hoşlanıyorum. Aramızdaki ilişki kısa sürdü, ama gerçek olmasa da gerçek gibi hissettim.” Bakışlarımı Rupert'e çeviriyorum. “Dün gece kalbi kırık görünüyordu.”

“Ve onunla ilgili aklında kalacak görüntünün bu olmasını mı istiyorsun?” “Kalbi kırıktı çünkü beni sevdiğini sanıyordu.” “Belki de sevmiştir.”

Başımı sallıyorum. “Birini hakkında her şeyi bilmeden onu gerçekten sevemezsin.”

İçkisini bitirip boş bardağı siyah bir bardak altlığına koydu. “Üzgünüm, Flynn.”

“Neden?”

“Geçmişini ona anlatmak için beklemeni önerdiğim için. Bundan sonra, yirmi dört saat kuralı uygulamalısın.”

“24 saat kuralı mı?”

Başını sallar. “Birinden hoşlandığını düşündüğün anda, arkadaş, romantik ilgi, her ne olursa olsun, yirmi dört saat içinde ona geçmişini anlat.

. Kalanlar, senin için önemli olanlardır. Ama hazırlıklı ol, çünkü çoğu kalmayacaktır. Sorun değil. Hayat bir popülerlik yarışması değildir. Çevreni küçük tutarsan kendini daha güvende ve daha mutlu hissedersin.”

“Eminim çok arkadaşın vardır. Tüm zenginlerin vardır.”

“Hayır.” Gülümser. “Yok. Aslında, ne kadar zengin olursan, çevren o kadar daralır. Daha fazlasına sahip olmak, kaybedecek daha çok şeyin olduğu, insanların çalabileceği daha çok şeyin olduğu anlamına gelir. Bana gerçekten zengin birini göster, ben de sana *gerçek* arkadaş olmayan birini göstereyim.”

“Biliyor musun, benim tezimi doğruluyorsun.”

“Öyle mi?” Tek kaşını kaldırır. “Ne demek istiyorsun?”

“Zengin bir hayat, sanıldığı kadar harika değildir.”

Kahkahayı patlatır. “Buna katılıyorum. Ama aşk öyle. Senin yuvan, bu hayattaki partnerin olacak birini bulmak, gerçekten muhteşem bir şey.”

Cesaretim kırılır. Başka ne söylenebilir ki? Benzer deneyimlerimiz olsa da o ben değilim.

“Callie’ye çayını getir. Orkestra hakkında her şeyi dinlemek isteyecektir. Yüzüne bir gülümseme takın ve ona bunun hayatının en güzel gecesi olduğunu inandır. Yapabilir misin? Bunun için sana saat başına on sekiz dolar ödeyeceğim.”

“Evet, efendim.” Ayağa kalktım.

“Az önce bana ‘efendim’ mi dedin?” “Evet.”

Okuma gözlüklerini takıp bilgisayar ekranına odaklandı. “Sonuçta senin için umut var.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Flynn

CALLIE odasında değil, üstü kapalı balkonda. İki şezlongun arasındaki masaya çayını koyduğumda tek gözünü aralayıp bana bakıyor.

“Yağmur yağacak,” diyorum. “Güneşin doğuşunu izlemek için pek iyi bir sabah değil. Pilates’e gidecek miyiz?”

“Evet. Bana orkestradan bahsettikten sonra. June elbisesiyle nasıl görünüyordu?”

Bacaklarımı uzatıyorum, üç saatlik sessizlik egzersizi yerine Pilates’e gideceğimiz için minnettarım. “Güzel görünüyordu. Onun için, bizim için bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

“Güzel mi? Güzel değil mi? Zarif mi? Büyüleyici mi?” “Evet, hepsi.”

“Orkestrayı beğendin mi?”

“Fena değildi.”

“Flynn, ‘iyiydi’den daha iyi üç kelime söyle.” “Liseyi bitirmedim.”

“İyi yerine kullanabileceğin üç kelime,” diye tekrarladı.

İç geçirdim. “İyi. Tamam. Ve, şey... eğlenceli.”

“Koltuklarınız neredeydi?”

“Ön sırada.”

Kafasını kaldırır. “Harika. İlk seferinde iyi koltuklara sahip olduğun için çok sevindim. Orkestra dinlemek çok duygusal bir deneyimdir.”

“Bay Rawlings, June’un size tanıdık geldiğini düşündüğünüzü söyledi.” “Bu konu nasıl açıldı?”

“Sana kimi hatırlatıyor?”

Callie çayından bir yudum alır. “Neden soruyorsun?”

"Neden sorduğumu soruyorsan, muhtemelen biliyorsundur. Sana söyledi mi?"

"Ne söylemiş?" demeye kalkarsa ona sertçe cevap vermeye hazırlandım. Ama o bunu söylemedi.

"Ses tonunda bir sertlik var, Flynn."

"Muhtemelen bu sabah biraz *gergin* olduğum içindir."

Callie dönerek çoraplı ayaklarını yere basar. Başını eğip, elinde tuttuğu bardağı avuçlar. "Umursamayan insanlar gergin olmazlar. Sinirlenmezler. Kavga etmezler."

"Umursamadığımı hiç söylemedim."

"Başına gelen en kötü şey neydi?" Bana bakıyor.

"Bilmek istemezsin."

"Bilmek istemeseydim, sormazdım."

Güneşin ortaya çıkma girişimini reddeden, mor ve mavi tonlarıyla lekelenmiş gri gökyüzüne odaklanıyorum.

"Hepimizin hikayeleri var, Flynn. Bazıları açık bir kitap gibidir, bazıları ise kilitli bir günlük gibidir. İlişkiler zaman ve emek gerektirir. Yıllarca sabır. Aşk, birinin kalbine davet edilmektir. Ama bunu, birinin seni ilk kez evine davet etmesi gibi düşünmelisin. Her odayı keşfetmek ve her çekmeceyi karıştırmak için onların yanından geçip gitmezsin. Belki ilk ziyaretinde seni antreden öteye davet etmezler. Belki mutfaka çay içmeye davet edilirsin, ama yol üzerinde kapısı kapalı bir odanın önünden geçersin. Kapının arkasında ne olduğunu merak edersin, ama kapıyı tekmelemezsın ve sana her şeye birdenbire erişim izni vermedikleri için onlara kızmazsın."

"Ne zaman anladın?"

Kaşlarını çattı. "Tanıştığımızda şüphelendim. Ama çellomu akort ettiği gün anladım. Yıllardır yeni bir albüm çıkarmadı ya da turneye çıkmadı. Sanat, somutlaşmış tutkudur. Eğer tutkusunu takip etmeyi bırakmışsa, birkaç kapalı kapısı olduğuna inanmak zorundayım."

Gökyüzünde şimşek çaktığında, dönüp onu izler. "Biliyorum kapattığım, kilitlediğim ve anahtarını attığım kapılarım olduğunu biliyorum." "Sanırım Bay Rawlings, benim onları açabileceğimi düşünüyor."

Gülümsüyor. "Eminim öyle düşünüyordur."

“Pilates için üstümü değiştireceğim,” derim ayağa kalkarken. “Onu bıraktın mı?”
“Evet dersem, bana nutuk mu çekeceksin?” Başını sallar.
Kapıya doğru yürüyorum. “Neden?” diye soruyorum.
“Çünkü senin kapılarını açmak benim işim değil.”

Pilates'ten sonra Callie, beni Minneapolis Sanat Enstitüsü'ne götürmemi ister, ama bu gezinin ondan çok benim için olduğunu sanıyorum. Bazı heykelleri ve tabloları seçip, bir sonrakine geçmeden önce on beş ila yirmi dakika kadar uzun süre önünde durur.

Telefonuma uzanmaya çalıştığım her seferinde “Hayır” diyor.

Belki de maaşımda kesinti istememeliydim. Bu işkence gibi.

Ertesi gün yağmur yağmıyor, bu yüzden öğleden sonrayı Walker Sanat Merkezi'nde geçiriyoruz. Yanındaki Heykel Bahçesi'nden geçmiştim ama binanın içini hiç görmemiştim.

O gece, ben Rupert'ın Chevelle'inde oturup YouTube videoları izlerken, Rupert garaja girer.

"Sana ayda üç yüz dolara bir oda kiralarım, ama odayı ve kullanmayı seçtiğin banyoyu temizlemelisin."

"Araba gayet iyi." Omuz silktim.

"Deri koltuklarıma salya akıtmanı ya da porno izleyip mastürbasyon yapmanı istemiyorum." Telefonuma doğru başını salladı.

"Ya kameraların berbat ya da gözlük takman lazım." Ekranı görmesi için telefonumu ona doğru uzattım. "Bunlar motorların yeniden yapımıyla ilgili videolar."

"Her neyse, arabamda yatmana gerek yok. Sana sunduğum yataktan daha değerli. Ama yine de arabada yatmak istiyorsan, sana ayda bin dolar fatura edeceğim."

Burnumu kırıştırıyorum. “Bu aptalca.”

Arkasını dönüp eve doğru yürüdü. “Hayat aptalca. Buna alış.”

Daha ucuz olan seçeneği seçiyorum.

Günlerimi Minneapolis'in en önemli ilham perisi olarak geçiriyorum; her müzeyi gezip Callie'nin albümlerini yeniden düzenlemek gibi işler yapıyorum. Eminim ki o sadece June'un müzik koleksiyonunu görmemi istiyor. Geceleri kral yatakta uyuyup tavandaki çıplak meleklerle bakıyorum. Hafta sonları ise yemek dağıtımı yaparak ek iş yapıyorum.

June'u en son görmeyeli üç hafta oldu ve onu çok özlüyorum. Arayıp mesaj atmak yerine, günde bir düzine kez apartmanının önünden geçiyorum. Oda arkadaşını birkaç kez girip çıkarken görüyorum ama June'u hiç görmüyorum. MINI Cooper, binanın kuzey tarafındaki ayrılmış bir park yerinde duruyor ama her zaman orada ve aynı yerde.

Neden ehliyet almıyor ki? Ah, doğru ya. Zenginlerin araba kullanmasına gerek yok. Evet, hâlâ kızgınım.

Temmuz sonlarında sıcak bir cumartesi sabahı, cesaretimi toplayıp apartmanının ziline basıyorum.

"Merhaba?"

"Selam, Ally. Ben Flynn."

Cevap vermiyor.

"Alo?" diyorum.

"June burada değil."

"Oh, tamam. Çalışıyor mu?"

"Geçen hafta ailesinde acil bir durum olduğu için eve gitti."

"Oh, her şey yolunda mı?"

"Bunu seninle konuşmak istemiyorum. Üzgünüm."

"Sorun... değil. Yine de teşekkürler." Hayal kırıklığına uğrayarak arabama doğru yürüdüm

arabama doğru yürüdüm.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Haziran

İMMÜNÖTERAPİ.

Hedefli tedavi. Ameliyat.

Radyasyon.

Kemoterapi.

Büyükannem Juni, onkoloğa gözlerini devirirken, annem, babam ve ben bir doktor ekibiyle birlikte konferans odasında onunla oturuyoruz.

"Bu bir ben," diyor uzak lenf düğümlerine yayılmış dördüncü evre melanomu hakkında.

"Anne..." diyor annem, ama o Juni anneanneye hiç "Anne" dememiştir. Onlar anne-kızdan çok en iyi arkadaş oldukları için ona hep "Juni" demiştir.

"Şapka takmaya ve daha fazla güneş kremi sürmeye başlayacağım," diyor büyükannem, uzun parmaklarındaki altın yüzüklerle oynarken; bunlara, beş yıl önce kalp krizinden ölen büyükbaba Zach'in ölümünden bu yana sol yüzük parmağından hiç çıkarmadığı sekiz karatlık kanarya sarısı elmas da dahil.

"Juniper, bu harika bir fikir," diyor onkolog. "Ama bu, zaten oluşmuş hasara bir fayda sağlamayacak. Agresif bir melanom türünüz olduğu için tedavide agresif olmamız gerekiyor."

Büyükannem sırtını dikleştirir, her zamanki gibi kendinden emin ve güzeldir. "Torunumun ünlü bir çellist olduğunu biliyor muydunuz? Ve tekrar turneye çıkacak."

"Juni," der annem.

Başımı eğiyorum. Büyükannem hem öleceğinden emin hem de bunu inkar ediyor. Ve onun "son arzusu", benim korkularımı aşıp

ve “tekrar ata binmem”. Bu, babamı kendi tarafına çekmek için kullandığı bir terim. Babam beni ya at üstünde ya da bacaklarımın arasında bir çello varken seviyor.

Telefonum titriyor ve masanın altındaki kucağımdaki çantanın fermuarını dikkatlice açıp, ekranı görebilecek kadar kaydırıyorum.

Flynn: Merhaba

Telefonu çantama geri koyup boğazımı temizliyorum. “Çalacağım.” Annemle babam bana belirsiz bir bakış atarken, büyükannem beni kucaklamak için yanına çekiyor.

"Sadece bir kez," diyorum. "LA Filarmoni Orkestrası ile bir şey. Sadece ben. Grup değil. Ama tedaviye razı olacaksın."

Gülümsemesi kaybolur. “Bir konser için bir aylık tedaviye razı olurum.”

"Tanrım..." Annem şakaklarını ovuşturur.

Büyükannem babama bakar. “Babanla olan onca şeyden sonra, karının beni suçluluk duygusuna kapılmama izin mi vereceksin?”

Malone dedem kanserden öldü. "Her şey" derken neyi kastettiğini bilmiyorum, ama onun acı çektiğini biliyorum. O da acı çekmekten mi korkuyor?

“Dr. Hayslip,” der annem, sandalyesinde geriye yaslanarak. “Bu toplantıyı ayarladığınız için teşekkür ederiz. Herkese zaman ayırdıkları için minnettarız. Ama bence ailemiz olarak ilerlemeden önce konuşmamız gereken çok şey var.”

Büyükannem, bir omzunda tasarımcı çantası, diğer omzunda sarı ve gümüş rengi saçlarıyla kapıya doğru yarı yolda ilerlerken, Dr. Hayslip başını sallayarak bize hüzünlü bir gülümseme gönderir.

Onu koridorda kovalıyorum. “Büyükanne!”

Durur, bana döner. Sonra omuzları içe doğru kıvrılır, vücudu titrer. “Ö-ölüyorum, Z-zoya.”

Gözlerimden yaşlar akarken ona sarıldım. Bu farklıydı. İlk kez benim önümde ağlıyordu.

"Ama ölmüyorsun. O yüzden kaderinden kaçma." Burnunu çekerek beni bırakıp gözlerini siliyor.

Annemle babam onun birkaç adım arkasında dururlar, kollarını birbirlerine dolayarak bu anı bana bırakırlar.

Parmaklarımla gözlerimin altını siliyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Tedavinin her ayı için bir konser."

Büyükbaba Zach öldükten sonra, annemle babam Büyükanne Juni'nin yanına taşındılar. Beverly Hills'teki yirmi beş milyon dolarlık malikanesi iki dönüm arazi üzerine kurulmuş, yarım ay şeklindeki bir araba yolu, bakımlı bahçeler, girişte büyük bir kristal avize bulunan çift merdiven, kasetli tavanlar, yedi yatak odası, bir havuz, tenis kortları ve bir kayıt stüdyosu ile zamansız bir tasarıma sahip.

Flynn buradan nefret ederdi.

Yatak odamın havuza bakan özel bir balkonu var.

Büyükanne'nin en sevdiği renk olan pembe tonlarında kabarık yastıklar ve beyaz pamuklu çarşaflarla donatılmış kral yatak üzerine yığıldığımda, Flynn'den gelen mesaja bakıyorum.

Merhaba.

Hepsi bu.

"Tık tık," diyor annem, kafasını odaya sokarak. "Gir."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yanıma çökerek.

Flynn'den gelen mesajı saklamıyorum. O, Flynn'in kalbimi kırdığını biliyor. Ama annem ve babamın aksine, Flynn'in kalbimi onarabileceğini sanmıyorum çünkü ben her zaman Zoya Malone olacağım, moda ve müzik dünyasının kraliyet ailesi Juniper Carlisle ve Zachary Isaac Phillips'in tek torunu. "Biliyor musun," diyor annem, başını benimkine yaslayarak,

"Coachella'da

Coachella'da babanıza aşık olduktan sonra, o beni bir daha göremeyeceğini düşünmüştü, ama bütün yaz boyunca mesajlaştık. Ve ben, zamanımızın bitmediğini biliyordum. Hikayemiz daha yeni başlamıştı."

Gülüşüyorum. "Biliyorum. Senin ve babamın hikayesini çok seviyorum."

Mırıldanıyor. "Anneme de babamla olan aşk hikayesi hakkında hep böyle derdim. Peki o ne derdi biliyor musun?"

Gülüyorum. "Evet, bunu bana milyonlarca kez anlattın."

“Peki, sana bir milyon kez daha anlatacağım. Bazı aşklar geçicidir, bazıları ise sonsuzdur, demişti. Her şey zamanlamayla ilgili. Zamanlama, aşkımdan daha çok hayatımızı yönlendirir. Aşk sadece bir duygudur; zamanlama ise kaderimizdir. Kaçırılan fırsatlar. Tesadüfler. Kader... Her şey zamanlamayla ilgili, aşkla değil.”

“Bu yüzden büyükannem hep kaderden bahseder.”

“Evet.” Telefonumu elimden aldı. “O zaman bunu araştı. Bak bakalım kaderin bu mu?” Flynn’e “merhaba” yazıp gönder tuşuna bastı.

“Anne!” Telefonu geri alıyorum. “Hazır değilim.”

Yanına dönüp, bir elini yanağıma koyarken diğer yanağıma öpücük kondurdu. “Annem benim en iyi arkadaşımı, birçok açıdan benim dünyamdı... seni evlat edinene kadar. Onu seviyorum, ama seni daha çok seviyorum. O yüzden ruhuna hitap etmeyen hiçbir şey yapma.” Oturup çıplak ayaklarıyla kapıya doğru yürüdü.

“Flynn’e cevap vermek ruhuma hitap etmiyor.”

Kıkırdar. “Evet, ediyor.”

Telefonuma ve onun yakında gelecek cevabını gösteren üç baloncuğa bakıyorum. Annemle babam tanıştıktan sonraki yaz, annem babama şöyle mesajlar atardı:

Merhaba. Beni hatırlıyor musun?

Ve babam şöyle cevap verirdi:

Merhaba. Eminim ki sen hâlâ en güzel anımısın.

Ve her konuşmayı, birbirlerini düşündüren bir şarkı adıyla bitirirlerdi. Annemle babamın mutluluğunu tehdit eden milyonlarca engel vardı, ama onlar asla pes etmediler ve birbirlerinin serveti aşklarına hiçbir zaman etki etmedi. Bu yüzden içgüdülerim bana Flynn’in beni o şekilde sevemeyeceğini söylüyor. Ve onu suçlamıyorum. Onun geçmişi benim hayal edebileceğim her şeyin ötesinde ve muhtemelen bilmediğim çok daha fazla şey olduğunu biliyorum.

Flynn: Umarım ailenle her şey yolundadır.

June: Değil

Flynn: Özür dilerim

June: Teşekkürler

Flynn: Konuşmak ister misin?

Mesajına birkaç saniye bakakaldım.

June: Hayır

Flynn: Özür dilerim

June: Sen de öyle demiştin

Flynn: İşlerin bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm

Flynn: Ben bir pisliğim

June: Biliyorum

Ekranı üç baloncuk yanıp sönüyor, sonra duruyor. Yine üç baloncuk. Sonra hiçbir şey.

Telefonumu bir kenara atıp tavana bakıyorum. Hayatım nasıl bu kadar altüst oldu?

Akşam yemeğinden önce havuzda birkaç tur yüzüp duş alıyorum. Islak saçlarımla, şort ve tişörtümle ailemin akşam yemeğine katılıyorum. Yemekler her zaman beş ila yedi tabaklık oluyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla büyükannemin özel bir aşçısı var. Evi ve içindeki herkesi idare eden koca bir personel ekibi.

"Cumartesi gecesi çalacaksın," diyor büyükannem, kumaş peçetesini kucağına koyarken gururlu bir gülümsemeyle. "Zaten aradım ve her şeyi ayarladım. Seni özel konuk olarak ağırlayacakları için heyecanlılar ve onur duyuyorlar."

Gözlerimi kısarak başımı sallıyorum. "Hazır değilim. Çalışmam lazım." "Ama canım, fazla vaktimiz yok," diyor.

Annem irkilir. Bu, karnına yumruk yemiş gibi bir his.

“Yemekten sonra çalışırız,” diyor babam, güven verici bir şekilde başını sallayarak.

Her zaman en büyük hayranım ve en destekleyici taraftarım.

Annem de öyle değil değil, ama dünyanın tüm yükünün omuzlarına bindiğini hissetmenin ne demek olduğunu o da bilir.

Telefonum tabağımın yanındaki masada titriyor.

“Masada telefon yok,” diyor büyükannem.

"Pardon." Burnumu kırıştırıp telefonu masadan alıyorum, ama önce ekrana hızlıca bir göz atmadan edemiyorum. Flynn'den gelen başka bir mesaj. Kalbimin atışını hızlandırmaması gerekirdi, ama herkesin bana bakması nedeniyle ne yazdığını bilmesem de kalbim hızlanıyor, bu yüzden telefonu yanımdaki sandalyeye yüzü aşağı bakacak şekilde koyuyorum.

"İşinden mi ayrıldın?" diye soruyor annem. Yüzünde acı dolu bir ifade var çünkü Minneapolis'te yaşamayı ve işimi sevdiğimi biliyor. "Her şey geçicidir," diyor babam, anneme bakarak. "Bu

Tanıştığımızda senin sloganın buydu."

Annem hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. “Evet.” “Bu geçici,” diyor büyükannem.

O yavaşça çiğnerken, yutkunurken ağzını silerken ona bakıyoruz. “Sonsuza kadar yaşamayacağım. Kanserim olsun ya da olmasın.” Su bardağına uzanıyor. “Ben öldükten sonra da burada yaşayacağınıza ve bu masada akşam yemeği yiyeceğinize söz verin. Ve her gece, bu dünyadan ayrılanlar için kadeh kaldırın, Tanrı’ya inanmasanız bile şükran duası edin. Hayatın saf saçmalığına gölün. Bu yolculuğu kutlayın, çünkü aslında her saniyesi geçicidir.” Kadehini kaldırır.

Annem gözyaşlarını siler ama bardağını kaldırır. Babam da onu taklit eder, ben de yle.

“Bu muhteşem geçici ana,” der büyükannem. Kadehlerimizi tokuştururuz, yemeğimizi bitiririz ve ben hemen izin isteyip kalkarım.

“Provaya gidecek misin?” diye sorar babam.

“Evet, ama önce saçımı kurutup geriye toplayacağım.” “Tamam. Hazır olduğunda haber ver.”

"Tamam." Telefonumu alıp yukarı, yatak odama koşuyorum.

■
Flynn: Kazoo'ydu. Aklıma bu kelime geldi. Kazoo aldım

Ağzımı kapatıp kıkırdıyorum.

June: Kazoo'yu seçmeye çok yakındım ama çello beni biraz daha cezbetti

O üç nokta, EKG monitöründe yukarı aşağı giden çizgi gibi; şu anda varlıklarını *hayat* gibi hissediyorum.

Flynn: “Row row row your boat” çalabilirdim.

Kıkırdıyorum.

June: Piyanoda çaldığım ilk şarkı "Hot Cross Buns" idi. İkisini birleştirip bir mash-up yapabilirdik.

Gülme emojişi gönderiyor.

June: Gitmem gerek

Flynn: Ben kalmak zorundayım

Şaka mı yapıyor yoksa kalbimi mi kırıyor?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Flynn

Zoya Malone'un hayatını istemiyorum, ama onu internette takip etmekten kendimi alamıyorum. Grubu dünyanın dört bir yanındaki stadyumlarda, hatta Andrea Bocelli adında bir adamla birlikte Roma Kolezyumu'nda ve *Buckingham Sarayı'nda* bile konser vermiş! Videolarda izlediğim çello çalan kız, galeride tanıştığım tur rehberine benzemiyor. June kızarıp flört etmişti. Savunmasızdı ve görünüşte samimi biriydi. Zoya ise olağanüstü bir güç.

Grubunun adı gibi, Zoya da bana *çok uzak* geliyor.

O, zarif ve şık, bir an klasik müzik çalarken, bir sonraki videoda Metallica ve AC/DC şarkılarını çalıyor... hem de lanet olası bir çello ile. Bu, inanılmaz derecede büyüleyici.

Hâlâ dokunuşunu hissedebiliyor ve "*Seni seviyorum*" diye fısıldadığını duyabiliyorum.

Bu gerçek değil. Her biletleri tükenen konserde seyircilerin ayakta alkışladığı sırada gözleri yaşlanan sahnedeki kadın, sevdiğim kadın gibi gelmiyor bana.

Ve o da değil.

"Ne izliyorsun?" diye soruyor Callie, masasına bir kutu daha koyarken.

Telefonumu ekran aşağı gelecek şekilde masaya koyuyorum. "Hiçbir şey."

"June'a benziyordu," diyor, kutuyu açarken.

Taramak için başka bir fotoğraf yığını çıkarıyorum. Callie'nin sadece kendisine ve Rupert'a ait değil, anne babasına ve dedesine de ait çok sayıda basılı fotoğrafı var. Bazıları 1900'lerin başlarından kalma siyah beyaz fotoğraflar.

"Onunla konuştun mu?" diye sorar Callie. "O gitti."

"Gitti mi?"

"Ailevi bir acil durum nedeniyle Kaliforniya'ya geri döndü."

"Olamaz. Seni aradı mı?"

"Oda arkadaşından öğrendim." Callie, fotoğraflardaki kişilere veya gruplara göre fotoğrafları sıralarken ben bir fotoğrafı daha tarıyorum.

"Yani onunla konuşmadın mı?"

"Ona mesaj attım, ama acil durumun ne olduğunu söylemedi, ben de sormadım."

"İyi yapmışsın. Şu an için onun alanına ve mahremiyetine saygı göstermek akıllıca bir hareket."

"Geri döneceğini sanmıyorum, yani aramızda bolca mesafe var."

"Rupert, zaten onun dünyasında yaşamak istemediğini söylemişti." Callie bazı fotoğrafları diğerlerinden daha uzun süre elinde tutuyor. Elindeki torununun fotoğrafı gibi bazılarını ise en uzun süre elinde tutuyor. Gözleri yaşlarla doluyor, sonra hızla gözlerini kırıp bana gülümsüyor ve bir sonraki fotoğrafa geçiyor.

"Bazen YouTube'da onun performanslarını izliyorum. Bu, bizim hiçbir ortak yanımız olmadığını hatırlatıyor," diyorum.

"Oğlumun ve ailesinin fotoğraflarına bakıyorum. Bunlar, hayatımın geri kalanında duygusal olarak mahvolmuş hissedeceğimi hatırlatıyor." Fotoğrafları sıralarken omuzlarını silkiyor. "Hatırlatmalar iyidir, değil mi?"

Bir şey anlatmaya çalıştığını biliyorum. Ama buna ihtiyacım yok. "Bu yırtılmış," diyorum, yorumunu görmezden gelerek.

"Oh, sanırım sol alt çekmecedeki şeffaf bant var."

Bantı almak için, önümdeki iki çerçeveli sertifikayı kaldırıyorum. Birinde Minnesota Tıp Uygulama Kurulu altında onun adı yazıyor. Diğeri ise Amerikan Acil Tıp Kurulu'ndan.

"Bunlar ne?" diye soruyorum, onları havaya kaldırarak.

O, onlara hızlıca bir göz atar. "Oh," diye mırıldanır ve dikkatini fotoğraf yığınlarına geri verir. "Onları çöpe atabilirsin."

"MD mi? Doktor musunuz?"

"Öyleydim."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Diplomalarınızı 'önemsiz' olarak nitelendirmiştiniz." "Diplomanızı kullanmıyorsanız, önemsizdir."

"Emekli mi oldunuz?"

"Sayılır."

"Peki *neden* Bay Rawlings ile evlendiniz?"

Bana bir bakış attı ve kıkırdadı. "Seni kandırmasına izin verme. Birçok yeteneği var."

"Şey, o cam kavanoza kurabiyeleri dizmekte iyi olduğunu biliyorum."

"Tuğla örmek gibi," diyor.

"Ha?"

"Rupert, orduda marangozluk ve duvarcılık uzmanı olarak eğitildikten sonra yirmi beş yıl boyunca usta bir duvarcı olarak çalıştı."

"Bu..."

"Şaşırtıcı mı? Büyük bir evde yaşıyor ve lüks arabalar sürüyor diye mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Her gün takım elbise giyip ofisinde bilgisayar başında oturduğu için mi şaşırtıcı?"

"Mmm... şey, bu onun hobisi."

"Tuhaf bir hobi." Başka bir fotoğrafa göz atıp onu annesinin ve babasının fotoğraflarının bulunduğu klasöre taşıyorum.

Ayağa kalkıyor, rafından bir kitap çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Disleksiyim. Okumaktan nefret ederim," diyorum.

"Kapağın ötesini okumana gerek yok."

Kitabı alıyorum. Yağmurda göle doğru koşan bir adamın silueti var. "*Gölün Ötesinde*," başlığını okuyorum. Yazar R. Rawlings. "Rupert Rawlings mı?" diye soruyorum.

"Evet." Kitabı benden alır ve rafa geri koyar. "Rupert on yıldan fazladır gerilim romanları yazıyor. Hiçbir bestseller listesine girmemiştir ama bu işi çok seviyor. Beni de seviyor, bu yüzden takım elbise giyiyor çünkü bence takım elbise içinde yakışıklı görünüyor."

Yavaşça başımı salladım.

"Para herkesi değiştirmez," diyor Callie. "Onu değiştirmedim. Ailemin vakfında bir işe girebilirdi. Kazanmadığı parayla günlük işlemci olabilirdi. Ama ben tıp fakültesine gidip doktorluk yaparken o tuğla döşemeyi seçti. Ve işim çok yoğun olduğu için oğlumuzla saatlerce baş başa kaldı. Sonra bir gün bir gerilim romanı okudu, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Sonra bilgisayarında bir Word belgesi açtı ve yazmaya başladı. Bitene kadar bundan haberim yoktu

.” Fotoğrafları incelerken gülümsüyor. “O çok gururluydu. Ben de öyleydim.”

Taradığım fotoğraf torununun fotoğrafı.

“Oğlunuzla en son ne zaman konuştunuz?”

Neşeli ifadesi kaybolur. “Yedi yıl önce.” Fotoğraf yığınlarını masanın kenarına kaydırır. “Bugünlük bu kadar yeter.”

“Sen bana kapının arkasında ne olduğunu söylersen, ben de sana benimkinin arkasında ne olduğunu söylerim,” diyorum.

Callie başını yana eğip bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. “Bu çok nazik... ve cesurca bir davranış.” Arkama geçip kollarını boynuma doluyor. Çiçek gibi kokuyor, ama June’unkinden farklı bir koku.

Gözlerimi kapatıyorum ve oğlunun annesini özleyip özlemediğini merak ediyorum. Ben annemi hiç tanımadım, ama beni terk ettiği için ondan nefret etmeme rağmen, o günden beri her gün onu özlediğimi düşünüyorum. Bu tarif edilemez bir yalnızlık, aidiyet eksikliği.

“Eğer hala hayattaysa,” diye fısıldıyor Callie, “sana özlediğine eminim.”

O.

“O” annem mi? Eğer öyleyse, Callie aklımı okuyor.

Cuma gecesi, iki saat boyunca yemek dağıtımı yapıp Rawlings'lere dönerken bir pizza alıyorum. Mutfakta kimse yok, bu yüzden mutfak adasına oturup telefonumu bir bardak suyun üzerine dayayarak pizzamı yiyorum. Feed’imde June’un yeni bir videosu beliriyor. Dün gecedен. Mesajlaşalı iki hafta oldu. Konserden bahsetmemişti, ama LA Filarmoni Orkestrası ile çekilmiş bu yeni videosu eskiyse, ya biri onu yüklemeye karar vermiş ya da bu olay yakın zamanda gerçekleşmiş demektir.

Videonun başlığı “Zoya Malone—her zamanki gibi kusursuz!” Açıklamada özel konuk olduğu yazıyor ve şarkının adı “G Majör 1. Çello Süiti.” Saçları, Minnesota Orkestra Salonu’ndaki fotoğrafta olduğu gibi uzun dalgalar halinde açık. Yüksek siyah topuklu ayakkabılar, seksi

ve zarif. Ve muhtemelen bacaklarının arasına çelloyu sığdırmak için geniş etekli straplez kırmızı bir elbise giyiyor. Performansın ardından ayakta alkışlanıyor ve yavaşça selam veriyor. Görüntüler yakın çekim değil, bu yüzden ifadesini göremiyorum, ama video bittikten sonra tekrar izliyorum... ve tekrar.

Şarkının her notası kafamda tekrar tekrar çaldığı için uyuyamadığımda, yatağımda dönüp telefonumu alıyorum.

Flynn: Bugün Bay R'nin roman yazdığını öğrendim. Hobi olarak kazoo çalmaya yeniden başlamalı mıyım?

Saat farkı iki mi üç mü bilmiyorum, ama belki de çoktan uykuya dalmıştır. Ya da belki dünyanın başka bir yerinde çellosunu çalıyor. Ailevi acil durum sona erdi mi?

Ekranım bir cevapla aydınlanıyor. Sadece ağzını eliyle kapatan üç utangaç emoji var.

June: Hemen Amazon'da Rupert Rawlings'i arıyorum

Flynn: R. Rawlings adını kullanıyor. Gerilim romanları

June: Kaç tane var? Hiç okudun mu?

Flynn: Disleksiyim

June: Sesli kitap

Gözlerimi devirip göz devirme emojiyle cevap veriyorum.

June: Aman Tanrım! 8 kitap yazmış. Bu akşam bir tanesine başlayacağım

Flynn: Ne düşündüğünü bana söyle

June: Birkaç bölümde bir birlikte okuyup/dinleyip tartışabiliriz

Flynn: Ya da bana bir özet verebilirsin, ben de okumuş gibi davranırım

Cevap vermiyor. Nokta falan da yok.

Flynn: Uyuyor muydun?

Hiçbir şey.

Flynn: Harika. Güzel sohbetti.

Hala hiçbir şey yok, alaycı cevabıma bile cevap yok.
Telefonumu bir kenara koydum ve onun cevap vermesini ya da
Ben uykuya dalmasını bekledim

Ertesi sabah, cevapsız bir mesaj görüyorum, ama o mesajı benim
saatimle sabah 4:00'te
saatinde göndermiş.

June: Üzgünüm. Çalışmaya geri dönmem gerekiyordu

Bir cevap yazdım: *Önemli değil. Ne için çalışıyorsun?*

Ama göndermeden sildim.

Sonra şunu yazdım: *YouTube'da senin bir videonu gördüm*

Ama onu da siliyorum.

Çarşafları üzerimden atıp telefonumu yatağın üzerinde bırakıyorum.
Birkaç dakika içinde kapıdan çıkıp, caddenin karşısındaki göl kenarındaki
patikaya doğru koşuyorum. Zoya'nın Bach'ın prelüdünü çaldığı o unutulmaz
notalar, sanki bir şeyi kovalıyormuşum gibi beni daha hızlı ve daha hızlı
koşmaya teşvik ediyor. Sonra onu üstümde görüyorum, vücutlarımız
çarşaflara dolanmış. Öpüşmeden önce gülümserken saçları yüzümü
gıdıklıyor. Tırnakları sırtıma batıyor. Aramızda titreyen minik inlemeler.

Tüm hayatım gözümün önünden geçiyor. Terk edilme. İstismar.
Kahkahalar ve umut ışıklarıyla dolu, kısa süreli nefes alma anları. Beni hapis
cezasına çarptıran hakim tokmağının sesi.

Cezamın son gününü tamamladıktan sonraki ilk özgürlük günü.

Bir kadının ellerinin vücuduma ilk dokunuşu.

Özgürlük ve bununla ne yapacağımı bilememe.

Ciğerlerim yanıyor ama kollarımı sallamaya devam ediyorum, pervasızca insanları geçiyorum. Sadece kafamdaki, hiç olmadığım ve asla olmayacağım şeyleri hatırlatan sesi susturmak istiyorum.

Yana doğru sapıp çimlere çıkıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra sırt üstü yuvarlanıyorum.

Nefes

nefese.

Kızgın.

Kaybolmuş.

Ve sonra... müzik duruyor. Sesler susuyor.

Sadece ben ve kalp atışlarım var.

Bulutlar dönüyor.

Kuşlar süzülüyor.

Ölüden farksızım.

Otuzuncu Bölüm

Haziran

"BU ÇOK FAZLA," diyor annem.

Annemle babam fısıldayarak konuşuyorlar ama kulağımı yatak odalarının kapısına dayadığım için her şeyi duyabiliyorum.

"O yirmi altı yaşında. Bence bunun fazla olup olmadığını anlayacak kadar büyümüş. Onu şımartmayı bırakmalıyız," diyor babam.

"Bodhi, o çoğu insanın bir ömür boyu yaşayacağından daha fazlasını yaşadı. Kaç yaşında olduğu umurumda değil; hepsi çok fazla. Hâlâ kırık bir kalple başa çıkmaya çalışıyor. Los Angeles'a geri döndü. Ve annem onu tekrar sahneye çıkması için resmen şantaj yaptı. O çöktüğünde sorumluluğu kim üstlenecek? Bu çok fazla. Sabahın ikisine kadar yatamadı."

"Bu onun fikriydi," diyor.

"Bu adil değil. Onun ya hep ya hiç olduğunu biliyorsun. Onun için ortası yok."

"Bebeğim," diye iç geçiriyor, "ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, ama annemi ve kızımı kaybedemem." "Onu kaybetmeyeceksin."

"Onu kaybettik Bodhi! Bizi de dahil olmak üzere her şeyi geride bırakıp ülkenin öbür ucunda yeni bir hayat kurdu. Bu, onu kaybetmiş gibi hissettirdi."

"Ama şimdi geri döndü."

"Geri döndü ve annemle birlikte doktor randevularına gidiyor. Geri döndü ve sabahları üç saat, akşam yemeğinden sonra da üç saat çello çalışıyor. Geri döndü ve bir kez bile havuz kenarında uzanmadı."

"Her gün yüzüyor," dedi babam.

"Evet. Nefesi kesilene kadar tur atıyor. Artık yapamayacak hale gelene kadar her şeyi yapıyor. Sonra birkaç

saat uyuyor, uyanıyor ve hepsini yeniden yapıyor."

Kulağımı kapıdan çekiyorum. Yeterince duydum. Ailemin benim iyiliğim için kavga etmesi hiç yardımcı olmuyor. Kahvaltı için aşağı inerken, bornozumun cebinden telefonumu çıkarıp Flynn'e mesaj atıyorum — en sevdiğim kaçış yolum.

June: Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydin, neresi olurdu?

Yemek masasına oturuyorum, masada benim için bir kase gece boyunca bekletilmiş yulaf ezmesi ve taze çilek hazır.

Flynn: Bulunduğum yer

Flynn: Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydin, neresi olurdu?

June: Deposu dolu ve sonsuz imkânlar sunan bir karavanda yaşardım

June: Annem babamla tanıştığında babamın eski bir VW minibüsü vardı. Annem, babama olduğu kadar o minibüse de aşık olduğunu söylemişti. Ve minibüse Alice adını vermişti.

Flynn: Bu, şimdiye kadar duyduğum en havalı şey olabilir.

June: Hayatının geri kalanında tek bir şey yiyebilseydin, bu ne olurdu?

Flynn: Tabii ki tavuk parmakları.

Kıkırdayarak yulaf ezmesinden bir ısırık alıyorum.

Flynn: Son dinlediğin sözlü şarkı neydi?

Karnım biraz burkulur. Annemle babamın yaptığı gibi şarkılar hakkında mı konuşacağız?

June: GRAACE'in "Complicated" şarkısı

June: Sen?

Flynn: Josh Ross'un Iris şarkısı

Kalbim parçalanıyor. Sanırım o sanatçıyı hiç dinlemedim, ama "Iris"ın tüm sözlerini ezbere biliyorum ve Flynn'in bu şarkıyı dinlemesi içimdeki her şeyi acıtıyor.

June: Gitmem gerek

Flynn: Kalmak zorundayım

"İşte buradasın," diyor babam, şort ve tişört giymiş olarak yemek odasına girerken. "Bugün plaja gidelim. Çello yok. Doktor randevusu yok. Sadece güneşin altında dinlenerek geçireceğimiz bir gün."

"Öyle mi?" Yeşil çayımı yudumluyorum. "Harika bir fikir gibi. Güneşin altında takılıp, büyükannemin melanom teşhisini düşünmek. SPF 100 güneş kremi ve geniş kenarlı şapkalar alıyor muyuz?"

Karşımda otururken kaşlarını çatıyor. Büyükannemin özel aşçısı Violet, babama kahvesini ve ekşi mayalı tost eşliğinde omletini getiriyor. Sanki herkesin kahvaltıya ne zaman geleceğini sihirli bir şekilde biliyor gibi.

"Tanrım, Zoya, bunu söylemek zorunda mıydın?" diye sorar babam.

"Daha iyi bir fikrim var." Annemin neşeli sesi dikkatimizi ona çeker. Uzun, çiçek desenli bir yazlık elbise giymiş, sarı saçlarını dağınık bir topuz haline getirmiş olarak masaya yaklaşır. "Bisiklet turuna çıkalım."

Babam bana bakar, cevabımı bekler.

Yulaf ezmemi karıştırıp bir lokma daha alıp başımı sallıyorum. "Bu fikri sevmedim değil."

"Küçük bir parça ev. Belki birkaç ipucu edinebilirsin," diyor annem.

Yakın zamanda geri döneceğimi düşünmesem de, Minneapolis'i benim evim olarak adlandırmasına minnettarım.

"Rezervasyon yapabileceğin bir yer bulursan haber ver," diyorum dişlerimi göstererek gülümserken, sonra da Büyükannem Juni'nin tur attığı havuza doğru yola çıkıyorum.

Beni fark edince durur ve yüzme bonesini çıkarır. Sonra kollarını havuz kenarına dayar. Vücudunda kanser yayıldığına inanmak zor.

"Günaydın." Bana en parlak gülümsemesini gösteriyor.

"Merhaba." Yastıklı şezlongun ucuna oturup dizlerimi kucaklarım.

"Bugün çok güzel bir gün. Bu günü en iyi şekilde değerlendirmek için ne yapacaksın?" Bu sözleri bana sayısız kez söyledi.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Gülüyor ve havuzdan çıkmaya çalışıyor, bunu her zaman kolaylıkla yapardı. Dirsekleri bükülünce kaşlarını çatıyor ve merdivenlere doğru yürüyor. Fark etmemiş gibi davranıyorum, o havluya sarınıp benim yanımdaki şezlonga oturana kadar bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Annen hayatında genç bir adam olduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum. "Vardı."

"Adı ne?" "Flynn."

"Ne oldu?" Saçlarını omzunun üzerinden çekip suyunu sıkıyor.

"Zor bir çocukluk geçirmiş, bu da onu yıpratmış."

"Onu Los Angeles'a davet et. Güneşin altında geçireceği bir haftanın neler yapabileceği inanılmaz."

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Onu buraya davet etmek berbat bir fikir. O, şeyden nefret ediyor..." Elimi havada salladım. "Bundan."

"Bu ne?"

"Aşırılık."

Bana bakıyor. "Aşırılık mı?"

“Malikaneler ve havuzlar. Özel aşçılar. Tasarımcı kıyafetleri. Ve bunun kök nedeni ne kadar üzücü olsa da, onun bu yönünü seviyorum. Ama o, beni benim için seçilmiş hayattan ayıramaz.”

“O zaman o doğru kişi değil, canım. Eğer şu anda bir takıntısı varsa, her zaman olacaktır. Onu kendine sevdirmek senin işin değil. Kimse için kendini küçültme.” Elimi sıkıyor. “Asla. Anladın mı?”

“Minnesota’ya taşınarak yaptığım şey bu mu sence? Kendimi küçük mü gösterdim?”

Havlusunu serip şezlonga uzanıyor. Güneş kremi sürdüğünü sanmıyorum. “Bence kaçtın. Ve bunda bir sorun yok. Ben de yaptım. Annen de yaptı. Ara vermekte bir sakınca yok. Sıfırlamakta. Ama başka insanlar haline gelmiyoruz. Hayatını küçültebilirsin, ama bu kim olduğunu değiştirmez.”

Şezlongun kenarına oturmak için dönüp güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. “Ben kimim?”

“Eğer bunu şimdiye kadar öğrenmediysen, Minnesota’da geçirdiğin zaman boşa gitmiş demektir. Ve kendine yalan söyleme.” Gözlerini kapatıyor. “Müzikten vazgeçtiğin için sahneden ayrılmadın. O tür bir yetenek ve tutku, ruhuna sıkı sıkıya dokunmuş. Kendi gölgenizden kaçmak gibi bir şey. Bunu yapamazsınız. Karanlıkta yaşamadığınız sürece, o her zaman oradadır. Sen ve annen istediğiniz kadar sızlanabilirsiniz, ama sen benim için değil, *kendin* için durmaksızın çalışıyordun. Çalışmasan da sahnede aynı kusursuz performansı sergilerdin. Müzik her zaman ilk aşkın olacak. O olmadan gerçek *anlamda yaşayamazsın*. Ve ben, senin sadece var olduğunu değil, gerçekten yaşadığını bilmeden ölmek istemiyorum. O yüzden beni ve yaşadığım bu deneyimi ilham perin olarak düşün.”

“İlham perim mi?”

“Evet, ilham perisi...”

“İlham perisinin ne olduğunu biliyorum,” diyorum. “İçeri giriyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İyiyim.”

Yemek odasına döndüğümde, annemle babam bana bakıyor. Yine benim hakkımda konuştuklarını anlayabiliyorum. “İkinizden biri büyükanneme Flynn’in ilham perisi olduğunu söyledi mi?”

Kaşlarını çatarak birbirlerine bakarlar, sonra bana bakıp başlarını sallarlar.

“Neden?” diye sorar annem.

“Öyle,” diye mırıldanıyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum.

Otuz Birinci Bölüm

Flynn

"HİÇBİR ŞEY FARK ETTİN Mİ?" Callie, kapalı balkonunda sessizce geçirdiğimiz bir başka sıkıcı öğleden sonra sorar.

"Her şeyi fark ediyorum. Fark etmekten başka yapacak bir şey yok. O köşede bir yaban arısı yuva yapıyor. Şuradaki ağaçta" —sağa işaret ediyorum— "iki kuş yuvası var. Jet akımının ötesinde gökyüzünde tek bir bulut bile yok. İki farklı sinekkuşu sırayla yemlikte besleniyor. Biri diğerinden daha küçük. Buraya ilk geldiğimizde tek kokladığım şey hindistan cevizi idi, sanırım cildine ya da saçına sürdüğün bir şeydi, ama şimdi tek kokladığım şey bir yerlerde tütsülenmekte olan et. Şuradaki kırmızı yastığın üzerinde bir düğme eksik. Ve rüzgâr çanı artık yumuşak ve rahatlatıcı değil. Rüzgâr şiddetlendiğinden beri sesi sert ve açıkçası biraz sinir bozucu."

Başımı çevirip ona bakıyorum.

Gözlerini kapalı tutuyor ve gülümsüyor. "Kıpırdamıyorsun."

"Ha?"

"Eskiden durmadan kıpır kıpırdardın. Artık kıpır kıpır etmiyorsun. Anı yaşamayı pratik etmek sinir sistemine yardımcı oldu. Çok daha sakinsin. Daha sakın hissediyor musun?"

Omuz silktim.

"Bilmiyorum." "Hazırım," dedi.

"Neye?" Kafamı yoruyorum. Bir yere gitme planımız mı vardı? Onun için yapmam gereken bir şey mi vardı? Onun için bir şey mi almam gerekiyordu?

"Kapılarımızı açalım," diyor.

Yavaşça nefes alıyorum.

"Torunumun adı Linus'tu. Çok bulaşıcı bir kahkahası vardı. Tıpkı benimki gibi mavi gözleri vardı. Kıvırcık sarı saçları. Tombul

yanakları vardı. Ve çok enerjikti. O buradayken hep egzersiz yapardık. Koridorlarda yukarı aşağı koşar, Sally'yi kovalardı. Merdivenlerde korkutucu bir hızla yukarı aşağı koşar, parmak eklemleri beyazlaşana kadar merdiven korkuluklarına sıkıca tutunurdu. Ve göl kenarındaki park bankında oturup ördekleri beslemeyi çok severdi.”

Galerideki resim torunuydu.

“O...” diye sözünü yarıda kesti.

Yüzünün yanından akan bir gözyaşını silerken ona bir göz attım.

Derin bir yutkunma. “Her yerdeydi. Kahkahası. Çıplak ayaklarının çıkardığı tıkrıtı sesi. Fıstık ezmesinin kokusu... Çünkü her şeyi ona batırırdı – muzları, çilekleri...” Gülümsüyor. “Parmakları.” Ellerini yanaklarına bastırıyor. “Eskiden yüzümü tutar ve ‘balık öpücüğü’ derdi.” Dudakları titriyor, gözyaşları durmak bilmiyor. “Onu evimizden aldıktan sonra öksürmeye başladı ve kusmaya başladı. Onu çocuk doktoruna götürmelerini söyledim. Krup teşhisi kondu ve ilaç verildi, ama sonraki hafta durumu daha da kötüleşti. Ben de onu acil servise götürmelerini söyledim. Meslektaşım bunun kötü bir virüs ya da gıda zehirlenmesi olduğunu düşündü. Röntgen çekilmesini istedim. Ve trakeasını ve gırtlaklarını aşındıran bir düğme pil yuttuğunu keşfettik.”

Callie duygularını bastırmak için dudaklarını sıkıştırıyor, ama vücudu titriyor, gözleri sıkıca kapalı. Bu durum beni duygusal olarak çok zorluyor, ama birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, şezlongunun yanına diz çöküp onu kollarıma alıyorum.

“Pil-in benim olduğunu biliyordum.” Kollarını boynuma doluyor ve hıçkırarak ağlıyor. “Aman Tanrım... hepsi benim suçumdu...”

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden tek kelime etmiyorum. Onu aksine ikna edecek hiçbir şey söyleyemem. Torununu geri getirecek hiçbir şey söyleyemem.

"A..." beni bırakır, bitmek bilmeyen gözyaşlarını silerken hıçkırır. "Sahte bir çay mumundan bir pil düştü ve yerde bir yerde olduğunu biliyordum ama hiç bulamadım. Ve..." yutar ve başını sallar, dişlerini sıkar, "Ağzında bir şey olduğunu sandım ve bakmak için peşinden koştuğumda, bana

bana dilini çıkardı ve orada hiçbir şey yoktu. Ben de bunun..." başını sallamaya devam ediyor, "hiçbir şey olmadığını düşündüm," diye fısıldıyor.

Şezlongumun kenarına oturuyorum, ellerim açık bacaklarımın arasında kavuşturulmuş.

"Yani"—omuzlarını silker, tişörtünü yüzünü silmek için kullanır—"içim biraz öldü. Ve hayatımın geri kalanında da öyle kalacağım."

"Oğlun ve karısı bunun bir kaza olduğunu bilmeli. Trajik. Ama yine de, sadece bir kaza," diyorum.

Callie'nin yüzü gerginlikle doluyor, sonra gevşiyor ve gözlerinde uzak, neredeyse cansız bir bakış bırakıyor. "Karısı," diye fısıldıyor, "bir hafta sonra intihar etti."

Tanrım.

"Sanırım oğlum hayatta." Gözlerinde yeni bir gözyaşı dalgası belirir. "Ama," diye başını sallıyor, "bilmiyorum."

Ayağa kalkıp, eve girmeden önce birkaç saniye elimi omzuna koyuyorum.

"Flynn?"

Duruyoru

m.

"Kapalı kapının ardında ne olduğunu bana anlatmalısın."

Yavaşça başımı sallıyorum çünkü bu bir yarışma değil ve olsa bile, o kazanırdı. Onun hissettiği duygusal acıyı ben de yaşamış gibi davranmak bile bir hakaret gibi geliyor.

"Sadece... bana dokunmayı ve benim ona dokunmamı seven sapık bir herif. Onunla ve karısıyla üç ay birlikteydim. Ama kimse ölmedi."

"Flynn..."

Ona bakmıyorum. Sadece başımı eğip mırıldanıyorum, "Kaybın için üzgünüm. Bunu sonsuza kadar taşıyacağın için üzgünüm. Sana ilham verecek hiçbir şey yapamadığım için üzgünüm."

"Flynn," diyor yine. "Bu bir yarışma değil. Ve bazı şeyler ölüm kadar travmatik hissettiriyor. Başına gelenler için çok üzgünüm. Konuşmak istersen, *her zaman* yanındayım. Tamam mı?"

Bir an durduktan sonra başımı sallıyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Flynn

■

June: Üzgünüm

Mutfakta sandviçimi yerken onun mesajına bakıyorum. Rupert ve Callie bugün bir cenazede. Evde sadece ben ve Loki varız.

■

Flynn: Ne için?

■

June: MN'den önceki hayatım hakkında sana bu kadar geç anlattığım için

Ne yapıyoruz biz? O orada. Ben buradayım. Onun sırları vardı. Benim de hala sırlarım var. Her açıdan birbirimizden çok uzaktayız, ne yapıyorsak yapalım anlamsız görünüyor. Ne diyeceğim?

Evet, üzölmelisin. Senden asla bir şey saklamazdım

.

■

Flynn: İşim hakkında yalan söyledim

■

June: ?

Rupert'ın Chevelle'ini gezintiye çıkardım ve yakalandım. Ya onun için çalışmamı ya da polisi aramasını seçmemi istedi. Ayrıca toplamda 18 ay ıslahevinde ve 3 yıl hapiste kaldım

Bu kadar bilgiyi ben bile duyunca utanıyorum. O yüzden son kısmı silip şuna sadık kalacağım:

■

Flynn: Rupert'ın Chevelle'ini gezintiye çıkardım ve yakalandım.
Bana ya onun için çalışmam ya da polisi araması arasında
seçim yapmamı söyledi

Bekliyorum.

Ve
bekliyorum.

Nokta yok.

Emoji yok.

Vay canına. Bu kadar mı? Tanrıya şükür ona her şeyi vermedim. Ya da belki de vermeliydim. Eğer bu küçük düşüncesizlik onu suskun bırakıyorsa, "*hapishane*" kelimesi ona ne yapar acaba?

"Tamam o zaman." Gülerек mesaj ekranından çıkıyorum.
"Tanıştığımıza memnun oldum, June." Artık aç olmasam da sandviçimi yemeye devam ediyorum ve göğsüm ağrıyor. Bunun aşk olmasını istemiyorum. Hayır. Kalp kırıklığı falan bana göre değil.

Telefonum titriyor ve ekran aydınlanıyor.

■

June: Cezan ne kadar?

Cezam mı? Rawlings'ler için ne kadar süre çalışmam gerektiğini mi kastediyor?

■

Flynn: Hiçbir fikrim yok. Sormaya korkuyorum

■

June: Eminim sen şimdiye kadarki en yüksek maaşlı mahkumdur

Ne oldu? Dikkatini mi dağıttı? Bu yüzden mi hemen cevap vermedi? Belki de çello çalışıyordur, ama bu mantıklı değil çünkü mesajı ilk o attı. Hayır. Bir an durakladı, itirafımı sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve kelime seçiminde ne kadar ironi olduğunu hiç farkında değil.

■

Flynn: Maaş kesintisi istedim

■

June: Kim yapar ki bunu?

Flynn: Önemli olan şeylere odaklanmak isteyenler

Yine cevap vermedi. Başkalarının mücadelesine odaklanmak istemenin nesi yanlış? Paraya olan sevgimin beni görmezden gelen biri haline getirmesini istememem?

June: Konuşamam. Ölümcül hastalığı olan büyükanneme odaklanmam gerekiyor

“Kahretsin...” Telefonumu ekran aşağıya doğru tezgaha vurup iç geçirdim. Kızgın olduğunu anlamak için emojiilere ihtiyacım yok.

Bar taburesinden atlayıp odada volta atmaya başlıyorum. Sonra telefonumu alıp Monroe'yu arıyorum.

"Ne haber?" diye cevaplar.

Arka planda çınlama ve gıcırta sesleri geliyor. Bir oto tamirhanesinde duyulabilecek tipik sesler.

"Sanırım 'siktir et' deyip zengin bir pislik olmalıyım. Cennet var mı bilmiyorum, ama varsa eminim birkaç zengin insan oraya girer. Öyleyse ne anlamı var, anlarsın ya? Yatımdan her ay bir hayır kurumuna birkaç bin dolar Venmo ile gönderebiliyorsam, akli başında kalmanın ne anlamı var? Alternatifim beni hayatta nereye götürüyor? Söyleyeyim, hiçbir yere. Sürekli gaf yapıp kendimi pislik gibi gösterip hissediyorum, madem her halükarda pislik olacağım, neden zengin bir pislik olmayayım?"

"Şey," diye gülüyor, "birincisi, ben çalışıyorum. İkincisi, bu çok uzun bir konu. Üçüncüsü, zengin olmak ya da fakir kalmak arasında seçim yapma şansına sahip olmak güzel olmalı. Ben haftanın yedi günü zengin olmayı seçerdim. İstedığın kadar beni yargıla, ama neden fakir olmanın fakir insanların yaptığı etik bir seçim olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Ve eğer zengin olmak o kadar korkunçsa, neden hâlâ zengin insanlar için çalışıyorsun? Hapse gir. Fakir suçlularla takıl. Zaten işyerimi arayıp, herkesin sahip olmak isteyeceği bir ikilem hakkında atıp tutarak kibirli ve hak sahibi gibi konuşuyorsun. Ve tüm bunları mümkün olan en sevgiyle söylüyorsun. Tamam mı?"

İç çekiyorum. "June'un büyükannesi ölümcül bir hastalığa yakalandı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama herkes ölecek. Eğer büyükanne ya da büyükbaba olursan, öldüğünde kimsenin kendini aldatılmış hissetmemesi gerektiğini düşünüyorum. Şimdi, işimiz bitti mi? Çalışmam gerekiyor."

"Teşekkürler dostum," diyorum.

Gülüyor. "Hiçbir şey yapmadım ama rica ederim."

Telefonumu tezgahın üzerine koyup derin bir nefes alıyorum. Benim hayatım da ne böyle?

"SİKTİR!"

Kafamdaki sesler geri döner. Kimin sesleri olduğunu bile bilmiyorum, belki de bana bir şey söylemeye çalışan herkesin seslerinin karışımıdır. Bu yüzden tekrar koşuya çıkarım, Zoya'nın Bach çaldığı anıları beni gölün etrafında koşturur.

Bir

kez.

İki kez.

Üç kez.

On kilometre koştuktan sonra, aynı yere çöküyorum, aynı gökyüzüne bakıyorum ve farklı bir sonuç bekliyorum.

Eve döndüğümde, çamaşır odasının yanındaki arka kapıdan girerken sesler duyuyorum. *Yüksek* sesler. Rupert ve Callie evde ve tartışıyorlar. Çiftlerin birbirlerine bağırmadığı bir evde hiç yaşamadım. Bu ev neden farklı olsun ki?

"Bu lanet olası bir karar, Callie," diyor Rupert. "Şu anda. Yarın değil. On yıl sonra değil. Başka bir hayatta değil. Sadece bırakıp mutlu olmaya karar ver. Aksi takdirde, ne yapıyorsun ki?"

"Bu ne demek oluyor? Senin algıladığın mutluluk düzeyine ulaşamıyorsam, burada olmamalı mıyım? Seninle mi demek istiyorsun? Bu evde mi? Bu hayatta mı?"

"Öyle demiyorum," diyor.

"Öyle geliyor. Rupert, olanları geri alamazsın. Bunu beynimden silemezsin. Dikkatimi dağıtmak için kaç kişi bulursan bul, fark etmez. Yüz tane Flynn tutabilirsin, ben de her birine kalbimde bir yer ayırıyorum. Ama bana bir ilham perisi gerekmiyor. İlhama ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan şey, beni şu anki halimle kabul etmen. Evlendiğin kadın değil. O ölmeden önceki halim değil. BEN! Hayatının geri kalanında iyi günleri

ve kötü günleri olacak Callie. Olanları asla unutmayacak ve içinde her zaman biraz ölü hissedecek olan büyükanne. Eğer bir araba kazası sonucu sakat kalsaydım, bir daha yürüyemeseydim, bana aptal tekerlekli sandalyemden kalkıp sanki bu bir seçilmiş gibi yürümeyi söylemezdin. Bu kalp ağrısı—”

Sesi çatlar. “Bu kalp ağrısı, fiziksel bir yeteneği kaybetmek kadar kalıcı ve engelleyici. Ve eğer kaybolan ve bir daha asla geri gelmeyecek bir zamanı özleyen bencil bir adam olmasaydın, beni olduğum gibi kabul ederdin. İyi günleri kabul eder ve her anı büyütürdün. Ama kalbimin dalgalar halinde gelen kederi hissetmesine izin vermek istediğim günlerde de bana alan tanırdın.”

Rupert sesini yenilgiye uğramış bir tona indirirken, daha iyi duyabilmek için köşeyi dönüp koridora çıkıyorum.

“Ben işleri düzeltirim,” diyor. “Bir şeyler inşa ederim. Bir şeyler yaratırım. Ben buyum. Ve dünyada herkesten çok sevdiğim kadın kötü günler geçirdiğinde, hiçbir şey yapamadan durmaya dayanamıyorum.”

“Sen Flynn’sin. O da sensin,” diyor. “İkiniz de dünyayı olduğu gibi değil, adil ve doğru olduğunu düşündüğünüz şekilde görmeye kararlısınız. Bazen bırakıp sürece güvenmelisiniz. Hiçbir şey yapmayarak her şeyin hallolduğunu söyleyen eski bir felsefe vardır. Direnmeyi bırak. Etrafındaki hayatın akışına kendini bırak. Hayatındaki değişiklikleri ve etrafındaki hayatı nasıl gördüğünü kucakla.” Burnunu çekiyor. “Bugün bir arkadaşımızı toprağa verdik. Elbette bu acı hatıraları tetikledi ve ben hayatta olduğum için onları hissettim. Hissedebiliyorum. Acıyı. Kederi. Pişmanlığı. Mutluluğu. Umudu. Sevgiyi. Tüm duyguları hissedebiliyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum. O yüzden lütfen... bırak da hissedeyim.”

Köşeden mutfığa göz atıyorum. Söyleyecek başka bir şey kalmamış gibi başlarını eğdiklerinde, merdivenlere koşuyorum, iki basamak birden atlayarak. Duş aldıktan sonra yatağıma uzanıp June’a bir mesaj yazıyorum.

Minnesota’dan bir erkek, Kaliforniya’daki bir kızı ziyaret etmek istese, bunu nasıl yapardı?

Ekrana otuz dakikadan fazla bakıyorum, sonra mesajı siliyorum ve aşağı inmeden önce ses var mı diye dinliyorum. Mutfakta kimse yok, ben de Rupert’ın ofisine bakıyorum.

boş. Sonra aşağıya bakıyorum ve golf simülatöründe top vuruyor.

"Golf oynar mısın?" diye soruyor, vuruşuna odaklanarak.

Ağzımı açıp bunun zenginlerin sporu olduğunu ve cevabı bilmesi gerektiğini söylemek üzereyim. "Hiç fırsatım olmadı," diyorum bunun yerine.

"Peki, bakalım ne yapabiliyorsun." Bana sopayı uzatır ve lastik tee'nin yanında durmam için başını sallar.

"Tutuşunu biraz geriye kaydır." Başka bir sopayı eline alıp gösterir.

Onu taklit ediyorum.

"Ayaklarınızı bir inç kadar açın."

Onun talimatını yerine

getiriyorum.

"Dizlerini biraz bük. İşte böyle. Geri çekildiğinde, ön kolunu böyle düz tut. Gövdeni ve omuzlarını döndür, ama kalçanı çok fazla dışarı çıkarmaya çalışma. Vuruşunu akıcı tut, alt vücudunla öncülük et, ağırlığını böyle ön ayağına kaydır." Yavaşça vuruş yapıyor. "Başını sabit tut. Göğsün hedefe baksın."

Küçük düzeltmeler yaparak yavaşça bir vuruş yapıyorum. Sonra tee üzerindeki topa vuruyorum ve ekrana bakıyorum.

"Hiç fena değil," diyor Rupert, onaylayıcı bir şekilde başını sallayarak.

"Geçen gün Callie ile torununuz hakkında konuştum," derim ve tee'ye bir top daha yerleştiririm.

"Evet, bana anlattı."

"Peki," diyorum ve bir top daha vuruyorum.

"Sağ dirseğini biraz daha bük," diyor.

Başımı sallıyorum. "Araba hırsızlığı olayının cezasını ödemek için burada ne kadar süre çalışmam gerektiğini bilmiyorum. Ama ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden, Kaliforniya'ya uçmamın sizin için sorun olup olmayacağını merak ediyordum."

"June'u ziyaret etmek için mi?"

Başımı salladım ve bir top daha vurdum. "O burada olmadığına ve geri döneceğini de sanmadığım için arabasını satayım dedim. Oraya gittiğimde uçak bileti ve otel odası için o parayı kullanırım."

"İstifa etmek için izin mi istiyorsun?" Golf sopasını başının üzerine kaldırıp esnedi.

“Sanırım öyle. Tabii polisi aramadan izin verirsen.”

“Polis çağırmak benim açımdan gerçekten çok kötü bir hareket olur, değil mi?”

Gülümsedim. “Öyle olurdu.”

“June seni görmeye davet etti mi?”

“Hayır. Benimle konuşmuyor.” Sopayı salladım ama ıskaladım.

“Seninle konuşmayan bir kızı görmek için tek başına Kaliforniya’ya mı gidiyorsun?”

“Öyle görünüyor.” Bu sefer topu vurdum.

“Güzel.” Rupert ekrana bakıp ıslık çaldı. “Senin için fazla zengin olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyle.”

“Ama?”

Ona golf sopasını uzattım. “Hayatımdaki hiçbir şeyin bir anlamı olmadığı için, bir anlam bulmasını bekliyordum sanırım. June bir anlam ifade ediyordu, ya da ben öyle sanıyordum.” Onun tam donanımlı barındaki bar taburesine çıktım.

Tıpkı gerçek bir pub’daki gibi görünüyor. Fıçı bira. Akla gelebilecek her türlü alkolün bulunduğu raflar.

“Artık bir şeylerin mantıklı olmasını beklemek en büyük zaman kaybıdır diye düşünüyorum. Öldüğümde, işlerin mantıklı olup olmadığı umurumda olmayacak, ama ellerinin boynumda ya da saçlarımda nasıl hissettirdiğini hatırlayacağım. Tek bir bakışla beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü anı hatırlayacağım. Çaldığı müziği. Dudaklarının üstündeki yara izine dokunduğumda gözlerindeki bakışı.”

Rupert sopaları çantasına geri koyar. “Vay canına, Flynn. Diğer erkeklerin yüzde doksanından daha akıllı olabilirsin. Ama ona hala geçmişinden bahsetmedin mi?”

Başımı sallıyorum. “Anlatacağım.”

“Peki, seninle olmak istemezse ne yapacaksın?” “Bilmiyorum.

Gerekirse bir yolunu bulurum.”

Dondurucudan soğuk bir bardak çıkarır ve içine bira doldurur. Sonra cilalı bar tezgahının üzerinden bana doğru kaydırır.

Gülümsememi saklayamıyorum.

“Uçak biletini ayarlamamı ister misin?” İkinci bir bardağı da birayla doldurur.

Bir yudum aldıktan sonra başımı sallıyorum. “Hayır. Ama teklifin için teşekkürler.”

Bana onaylayan bir gülümseme attı. “Numaram sende var. Gururuna kapılma ya da kederin içinde boğulma. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Tamam mı?”

Birkaç kez başımı sallıyorum.

“En azından, kredi kartın ve banka kartın yoksa, sana yardım etmek için bir telefon edeyim. Rezervasyon yapmak için ihtiyacın olacak.”

Dudaklarımı büküyorum.

“Bu bir hayır işi değil. Faturaları sen ödeyeceksin.”

Biraz düşündükten sonra başımı sallayıp “Teşekkür ederim” diye mırıldanıyorum.

Aramızda garip bir sessizlik çöküyor ve ben barın etrafına bakıyorum. “Yani... sen gizlice kedileri seven bir yazarsın.”

Ona baktığımda Rupert kaşlarını çatı.

“Hayır.” Kıkırdıyorum. “Sorun değil. Sırrın bende güvende. Aslında bu bir yalan. June'a kitaplarından bahsetmiştim zaten.”

“Yeni şeyler deneme fırsatını kaçırma,” diyor. “Hikaye yazmak eğlencelidir.”

“Ben disleksiyim,” diyorum.

“Beynin bozuk değil. İstersen bir hikaye yazabilirsin. Konuşma metne dönüştürme.”

“Beynim biraz bozuk gibi geliyor.” Omuz silkiyorum. “Neyse, June'un büyükannesi ölümcül bir hastalığa yakalandı. Ne demem gerektiği konusunda bir önerin var mı?”

Kafasını sallayarak gülümsüyor. “Callie’ye sormalısın. Başkalarının sorunlarını çözme ihtiyacımı onlara dayatma eğilimim olduğu dikkatimi çekti. Büyükannesinin başına gelenleri düzeltemezsin. Ben olsam muhtemelen KISS’i tercih ederdim — basit tut, aptal. Şöyle bir şey: ‘Bu çok kötü. Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım.’”

Yavaşça başımı salladım. “KISS. Anladım.”

“Kimseyi eleştirmeyi kaçınırdım, bunu saygılı bir tonda söyleyen bile *saygılı bir şekilde yapsan bile.*”

“İyi bir tavsiye.” Gülüyorum.

Birasını bara koyar ve ellerini ceplerine sokar. “Seni ceza olarak işe almadım. Callie de seni ceza olarak saatlerce balkonda onunla oturmaya zorlamadı.”

“Biliyorum.”

“Umarım bir gün geriye dönüp baktığında, yaptığın en iyi hatanın benim arabamla gezintiye çıkmak olduğunu düşünürsün.”

Biramın kalanını içip ayağa kalkıyorum. “O günü beklememe gerek yok. Zaten  yle olduğunu biliyorum.”

Gülümsemesi genişler. Bu babacan bir gururdur. Ve babamı hatırlamadığım için, Rupert ve Callie Rawlings ile geçirdiğim bu yazın anılarını hatırlayacağım. Büyüdüğüm yaz. Açık olduğum yaz. Ve çorapsız deri loafer giydiğim yaz.

Otuz Üçüncü Bölüm

Flynn

ALLY, MINI Cooper'ın anahtarını hiç direnmeden bana veriyor ve ben de onu satın aldığım fiyattan beş yüz dolar daha fazla bir fiyata satıyorum. Geri döneceğim, bu yüzden Monroe'ya veda ederken fazla abartmıyorum. Ona kısa bir mesaj atıyorum ve o da başparmağını yukarı kaldıran bir emoji ile cevap veriyor. Callie ve Rupert, geri dönene kadar eşyalarımın bulunduğu bagajı onların evinde tutmamda ısrar ediyorlar.

Kredi kartımla LAX'e uçuyorum ve otele giderken okyanusu ilk kez görüyorum.

June bana mesaj atmayı bırakalı iki hafta oldu. Bu yaptığım en aptalca şey olabilir, ama aynı zamanda en cesurca olanı gibi de geliyor. Ailesinin nerede yaşadığını bilmiyorum.

En iyi tavuk parmaklarını nerede bulabileceğimi de.

Ya da ben yokken otelin temizlik görevlilerini odaya almalı mıyım, bilmiyorum.

Ayaklarım resmen Batı Kıyısı'nın kumlarında, önümde sonsuz bir okyanus varken, June'a mesaj atıyorum.

Flynn: Merhaba

Cevap vermiyor, ben de sahilde yürümeye devam ediyorum. Suya yaklaştıkça balık kokusu geliyor. Esinti daha kuvvetli. Güneş daha sıcak. Her şey muhteşem.

Flynn: Sana bir şey göndermek istersem hangi adresi kullanmalıyım?

Cevap yok.

Ona burada olduğumu söylemek istemiyorum. Henüz değil. Ally'den adresini istemeyi düşündüm, ama June'a söylemeyeceğinden emin olamadım. Telefonuma bakarak, onun dikkatini çekecek bir şey bulmak için kafamı yoruyorum. Belki de bunu çok zorlaştırıyorum.

Flynn: Sana aşık olmak kolaydı. Senden vazgeçmek imkansız. Biliyorum. Bu benim sorunum.

Tüm mesajlarım "teslim edildi" olarak görünüyor. Okuyor mu acaba? Bilmiyorum.

Plajda doya doya vakit geçirdikten sonra, The Red Chickz'de inanılmaz lezzetli tavuk buluyorum. Fransız tostı, ev yapımı bal tereyağı ve şurup eşliğinde sıcak tavuk şeritleri. Minneapolis'e geri dönmeyebilirim. Bahse girerim bu çıtır şeritlerin içinde uyuşturucu var. O kadar lezzetliler.

Bir fotoğraf çekip June'a gönderiyorum. Bakalım ambalajın üzerindeki restoran adını okuyup Minnesota'da Red Chickz şubesi olmadığını fark edecek mi?

Cevap vermediğinde yemeğimi bitirip otele geri dönüyorum. Ertesi sabah, bir mesaj daha gönderiyorum.

Flynn: Günaydın. Günü büyükannenle mi geçireceksin?

Cevap yok.

Callie, June'un bana bir şans daha vermesini beklerken boşa harcayacak vaktim olursa burada yapabileceğim şeylerin bir listesini verdi. Ben de önce Los Angeles County Sanat Müzesi'ni ziyaret ediyorum. İçimdeki Callie'yi ortaya çıkarıp ilgimi çeken sanat eserlerini buluyorum, sonra on beş... yirmi dakika boyunca onlara bakıp duruyorum. Tıpkı Callie'nin yaptığı gibi başımı sağa, sonra sola eğiyorum.

Cebimde telefonum titriyor, hemen elime alıyorum. Ama mesajı Rupert'tan gelince heyecanım bir anda sönüyor.

Rupert: Sevgilinle barıştın mı?

Gözlerimi devirdim.

Flynn: Hayır. Mesajlarıma cevap vermiyor.

Rupert: Bu akşam Segerstrom Konser Salonu'nda Pacific Symphony ile sahne alacak.

Flynn: Teşekkürler

Telefonumdan bakıyorum. Tren veya otobüsle bir saatten az sürüyor.

Rupert: Callie'nin sana bilet ayarlayabilecek bir arkadaşı var. Bileti gişeden al. Senin adına kayıtlı olacak.

Flynn: Callie'ye teşekkürlerimi ilet

Rupert: Söylerim. Yalvarmayı unutma

Ona göz devirme emoji gönderiyorum. Ama evet, bu noktada yalvarmaktan çekinmem. Bu gece sahneye çıkacağı için belki de bu yüzden cevap vermedi.

June yanımda olmadan Segerstrom Konser Salonu biraz ürkütücü. Herkes bana bakıyor gibi hissediyorum, aslında bakmıyorlarsa da.

"Merhaba, sanırım burada benim için bir bilet var. Flynn Morley," diyorum gişedeki bayana.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" diye soruyor.

Callie'nin bana aldığı keten pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıyorum.

"Konseri keyifle izleyin," diyor bayan ve bileti bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Konser salonuna doğru ilerliyorum.

"Yerinizi bulmanıza yardım edeyim mi?" diye soruyor, baştan aşağı siyah giyinmiş yaşlı bir beyefendi.

"Tabii." Ona biletimi gösteriyorum.

"Ön sırada oturuyorsunuz." Sahneyi işaret ediyor. "Ama karşı tarafta. Bu kapıdan çıkıp diğer tarafa geçerseniz, oradaki biri koltuğunuzu bulmanıza yardımcı olacaktır."

"Teşekkürler."

Ön sıra mı? Callie'nin arkadaşı kim? Ön sırada oturmak ister miyim? June'un ailesi burada olacak mı? Onlara benim hakkımda ve aramızda olanlar hakkında ne anlattı?

Karşı taraftaki bir yer gösterici, Minneapolis'te olduğu gibi sahnede bir grup müzisyen ısınırken beni koltuğuma kadar eşlik ediyor. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Hiçbir şey yok.

Flynn: Bu gece kazoo çalmayı düşünüyorum. Senin bir planın var mı?

Salon dolduğunda, bir kemancı sahneye çıkıyor. Herkes alkışlıyor, ben de alkışlıyorum. Ama June'u göremiyorum. Orkestra şefi sahneye çıkıp konser başlamadan önce bir süre akort yapıyorlar.

Programı gözden geçiriyorum ve June'un bir fotoğrafı var. *Vay canına, o kadar güzel ki.* Tek yapabileceğim, performansını sabırla beklemek. O an geldiğinde, derin bir nefes alıyorum; o, şampanya rengine, gelinlik gibi de kullanılabilecek uzun bir elbiseyle sahneye çıkıyor. Narin dantel ve inci askılar. Saçları kısmen toplanmış, bukleler yüzünü çerçeveleyiyor. Elbisesindeki incilerle uyumlu küpeler. Sahnenin ortasındaki sandalyeye otururken zarafetle hareket ediyor, vücudu çelloya uyum sağlarken duruşu dengeli.

Alkışlar bittiğinde, sağ tarafına bakıp gülümsüyor. Acaba o gülümsemenin muhatapları olan ailesi, salonun diğer ucunda mı oturuyorlar? Kendini toparlayıp duruşuna geri dönerken, bakışları sanki sonradan aklına gelmiş gibi ön sırayı tarıyor, sanki sandalyelerdeki insanlara gerçekten odaklanmıyormuş gibi. Ama gözleri geri dönüyor ve bana takılıyor. Dudakları aralanıyor, burnunun köprüsünde minik bir çizgi oluşuyor ve gözlerini hafifçe kısıyor.

Bu anı abartmıyorum, gülümsememi onun ifadesi kadar ince tutuyorum. Gözlerini kapatıyor, nefes alırken

yayını tellere değdirir. şarkı "Serenade" (Schubert).

Tek bir şarkı.

Tek bir performans.

Ayakta alkış.

O selam verirken, ben hayranlık ve nefes nefese kalırım.

Konserden sonra, çıkışlara doğru akın eden insan selinin arasından onun anne babasını görmek için boynumu uzatıyorum. Henna'nın uzun sarı saçlarını ve arkasında duran Bodhi'yi görüyorum, ama karşı tarafta kalmışlar.

"Affedersiniz. Pardon." nmdeki insanları omuzlayarak geçiyorum, bu da birkaç kaba yorumun gelmesine neden oluyor. Ailesinin bulunduğu çıkışa vardığımda, ortalıkta hiçbir izleri yok.

Yan tarafa, yer göstericilerden birinin arkasına geçip June'a mesaj attım.

Flynn: Seninle görüşmem lazım. Neredesin?

Cevap vermiyor, ben de onu arıyorum ama sesli mesaj kutusu yok. Telefonumu cebime tıkıyorum ve parmaklarımı saçlarıma geçirip yavaşça dönerek kalabalığın her santimini tarıyorum. Her kapıyı. Her köşeyi. Burada olmalı, yoksa gidiyordur. Neden kalsın ki?

En yakın çıkışı bulup binanın çevresinde koşmaya başladım. Yükleme rampasında, Henna siyah bir SUV'ye biniyordu, June ve Bodhi de onun arkasında.

"June!" diye sesleniyorum, araca doğru koşarak.

Bodhi gözlerini kısıyor ve June ona bir şey söylüyor. Bodhi, June'un alnına bir öpücük kondurup arka koltuğa biniyor. June'un koruması kapıyı kapatıp, ellerini kavuşturarak kapının önünde duruyor.

Ona yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıyorum çünkü bana gülümsemiyor ya da beni gördüğüne sevindiğini gösteren herhangi bir işaret vermiyor. Sahne elbisesinin yerine sade siyah bir yazlık elbise giymiş.

"Bu gece harikaydın," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, çok zgn görünüyor. "Buradasın," diyor, her saniye daha da zgn bir ifadeyle. "Dinle, neden bu kadar yolu geldin bilmiyorum, ama zengin ailem ve onlardan da zengin büyükannem bu pahalı SUV'de beni bekliyor.

Beverly Hills'teki malikanemize dönüyoruz. Önemli olan hiçbir şey için endişelenmemiz gerekmeyen hayatımıza *önemli hiçbir şeyi dert etmemiz*

gerekmeyen hayatımıza."

Başımı eğiyorum. "June..."

"Yapamam, Flynn. Denesem bile sihirli bir şekilde zengin olmamak gibi bir şey yok. Ve şikayet etmiyorum. Eminim bu, sahip olunabilecek gerçek bir ayrıcalık sorunu gibi görünüyor. Sadece..." Başını sallıyor. "Hayatımı öğrendiğinden beri, sürekli yargılandığımı hissediyorum, sanki yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi. Bir şeyin parasını ödemeyi teklif edersem, güzel bir restoranda yemek yemekten hoşlanırsam, güzel bir elbise giyersem... senin gözünde hepsi yanlış. Aşkın emek gerektirdiğini ve her zaman kolay olmadığını biliyorum, ama bu çok fazla."

"June, özür dilerim..."

Elini kaldırdı. "Özür dileme. Kim olduğunu düşündüğün kişiyi ve senin için en önemli olan şeyleri kaybetmek istememek bir kusur değil. Benim dünyama uyum sağlamak için kim olduğunu değiştirmeni istemiyorum, sen de benim senin dünyana uyum sağlamak için değişmemi istememelisin. Zamanımız mükemmeldi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ama hayat böyle, değil mi? Anılar haline gelen anlar. Birlikte yaşadığımız anıları seviyorum ve hiçbir şeyin onları mahvetmesini istemiyorum. Bu yüzden kimse incinmeden önce ayrılmanızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"İncinebilir mi? June, işimi bıraktım, hayatımda ilk kez uçağa bindim ve senin için buraya geldim *çünkü* sensiz her şey çok acıtıyor." Sanki aramızda mesafe bırakmak duygularımın kontrolünü kaybetmemi engelleyecekmiş gibi bir adım geri atıyorum. "Bir aptal olduğumu biliyorum. Bir aptal. Bir korkak. Ve geçmişi yüzünden birçok insana, belki de tüm dünyaya karşı acı dolu olan zalim bir pislik. Ama ben sadece..." Parmaklarımı başımın arkasında birleştirip gece gökyüzüne bakıyorum. "Tanrım, kelimelerle aram çok kötü. Ben sadece..."

Onu kaybediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ama belki de bunu hak ediyorum.

"Seni seviyorum." Kollarımı yanlarıma indirdim. "Bunun pek orijinal olmadığını biliyorum ve muhtemelen hiçbir anlamı yok çünkü bunu daha önce de söylemiştim. Ama bu sözleri daha önce hiç kimseye söylemedim... senden önce hiç kimseye demek istiyorum. Ne anneme ne babama. Ne kardeşlerime. Ne de aileme. Evcil hayvanıma bile. Hatta lanet olası hayali bir arkadaşıma bile." Yumruğumu başımın yanına götürdüm ve yavaşça salladım. "Seni seviyorum. Ve neden beni sevdiğini bilmiyorum"

Çünkü bende özel bir Şey yok, ama sen bana bu sözleri söyledin ve...”

Siktir...

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. Hayır. Ağlamayacağım. Şimdi değil. O adam birkaç adım arkasında dururken değil. Ailesi muhtemelen renkli camdan bize bakarken değil.

“Kimse,” sesim çatlıyor ve sertçe yutkunuyorum, “bana bu sözleri söylemedi.” Bir adım daha geri atıyorum.

Yüzündeki gözyaşlarını siliyor, kimsenin onu görmesinden aldırış etmiyor. Bu muhtemelen normal. Duyguları paylaşmak. Derinden *hissetmek*. Ben hiçbir Şey hissetmekten nefret ediyorum. Ama işte buradayım, her Şeyi hissediyorum.

“Benim dünyama uyum sağlamamı istemiyorum, June. Benim benim dünyam olmanı istiyorum.”

Hıkırıklarla boğulur ve başını yarım düzine kez sallar. “Senden çok nefret ediyorum,” titrek bir nefesle kekeler. Sonra döner ve koruması kapıyı açmasını bekler.

Dönüp pişmanlık duymadan uzaklaşıyorum. Bilmemek, bilmekten daha kötü olurdu. En azından, sözlerim yetersiz olsa da, söyleyebileceğim her Şeyi söylediğim için iim rahat bir Şekilde yoluma devam edebilirim. Ben yetersiz olsam bile.

Arkamda aracın uzaklaŐtıđını duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu acıtıyor. O benim için her Şeydi. AŞık olmayı denedim ve artık bitti. Bir daha asla.

“Babam benden sana göz kulak olmanı istiyor.”

Duruyorum.

“Bana sırtını dönmüŐken bunu nasıl yapacaksın?”

Omzunda büyük bir çanta, ayaklarında parmak arası terlikleriyle bana doğru vals yapar gibi yaklaşırken dönüp ona bakıyorum. “Gideceğini sanmıştım,” diyorum. “antamı almam ve anneme kalbimi kırmayı bitirmediğini

, o zaman sen olmalısın.” “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Tam önümde durur. “Senden çok nefret ediyorum *nk* tüm mantığa rağmen seni seviyorum.”

Çantasını elinden alıyorum, sonra aramızdaki son adımı atıyorum

.

"Kalbimi kırmayı bitirdin mi?" İki eliyle gömleğimi kavrar.
Başıımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.
"Muhtemelen hayır," diye fısıldıyorum.

Daha çok var.

Gözlerini kapatıp fısıldıyor, "Her zaman onu yeniden bir araya
getireceğine söz verir misin?"

Elimi kaydırıp başının arkasını kavrarım, parmaklarımı saçlarına
geçiririm. "Söz."

Öpüştüğümüzde, bir daha kimseyi öpmeyeceğime yemin ederim.
Eğer beni terk ederse, başka bir kadını öpmeyeceğim. İşte bu. June
benim her şeyim ya da hiçbir şeyim.

"Seni seviyorum," diyorum öpüşmelerimizin arasında. "İlk aşkım, şimdi
ve sonsuza kadar."

"Bebeğim," diye gülümsüyor, çenemden boynuma doğru öpücükler
konduruyor, gömleğimi daha sıkı kavırıyor, "asla kelimelerle aranım iyi
olmadığını söyleme. Sen en şiirsel tesadüfi romantiksin."

Gülümsüyorum çünkü tesadüfi romantik ne demek bilmiyorum, ama
bana "bebeğim" dediği ve boynumu öptüğü sürece, bana ne derse desin.

"Ailen bizi almaya gelecek mi, ya da en azından seni?"

"Hayır." Koluma sarılır ve beni ileri doğru iter. "En yakın otele
yürüyeceğiz. Benden özür dilemen gerekiyor. Ve sen çok bağırarak birisin, bu
yüzden bunu biraz mahremiyet içinde yapmanın en iyisi olacağını
düşündüm."

Otuz Dördüncü Bölüm

Haziran

Segerstrom Konser Salonu'nun karşısında bir otel var, o yüzden oraya gidiyoruz.

"Artık kredi kartım var," diyor Flynn, ben ona sarılmış, dudaklarım boynunda, ellerim gömleğinin arkasına dolanmış halde lobiye girerken.

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Giysilerimizi çıkarmadan önce onlara ver."

Cebinden cüzdanını çıkarmaya çalışırken kıkırdar. "Bir odaya ihtiyacımız var," der resepsiyondaki beyefendiye.

"Rezervasyonunuz var mı?"

"Hayır," diyor Flynn.

"Kral yataklı mı, yoksa iki adet kraliçe yataklı mı istersiniz?"

"Muhtemelen asansörden öteye geçemeyeceğiz, ama ne olur ne olmaz, kral yataklı bir oda olsun," diyor Flynn.

Kıkırdayarak kulak memesini ısıyorum.

"Ehliyet," diyor adam.

Flynn ona kredi kartını ve ehliyetini uzatır. Adam, muhtemelen lobideki samimi davranışlarımızdan kurtulmak için, rekor sürede oda anahtarlarını bize verir.

Asansöre biniyoruz, o çantamı ayaklarının dibine bırakıyor, parmaklarını saçlarıma gömüyor, dilini ağzıma sokuyor, beni arka duvara itiyor, bacağını bacaklarımin arasına sıkıştırıyor.

Birbirimize doyamayan ellerimiz

birbirimizi bırakmıyor. Koridorda

da.

Otel odasında da.

Yatağa ulaştığımızda da.

Ben kenara oturuyorum, o ise önümde duruyor. O elbisemi çıkarıyor, ben de onun pantolonunun düğmelerini açıyorum.

Gömleğini.

İç çamaşırı.

"Aman Tanrım..." O içime girerken sırtımı kavislerim, ellerimi başımın üstüne itiyorum.

Başını eğip meme ucumu dişlerinin arasına alıyor ve ben inliyorum.

"Flynn..."

Diğer meme ucuma da aynısını yapmadan önce sırtıyor. Bu, bacaklarımın arasına yoğun, elektriksel bir his gönderiyor.

"Zoya," diye fısıldıyor dudaklarımın üzerinde.

Beni öpmeden önce onu durdurmak için avuç içlerimi yüzüne bastırıyorum. "Tekrar söyle." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Flynn gülümser, kalçalarını benimkilerle birlikte sallayarak. "Zoya... Juju... June... Malone." Beni öper, kıkırdamamı yutar.

Bu adam kalbimin sahibi, tüm parçaları, kırılğan çatlakları ve her bir atışıyla. Büyükannem Juni, müziğin her zaman ilk aşkım olacağını düşünüyor, ama yanılıyor.

June, benim dünyama uyum sağlamanı istemiyorum. Benim dünyam olmanı istiyorum.

Hayatımın geri kalanında onun sözlerini kafamda tekrar tekrar dinleyeceğim.

Bizi ters çeviriyor, elleri sırtımdan kalçama doğru kayıyor. Oturuyorum, o da oturuyor. Beni öpmek için saçlarımı kulaklarımın arkasına kıvırdığında, biraz duygulanıyorum. Bu aşk o kadar büyük ki.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, ertesi sabahın erken saatlerinde Flynn'in yüzünü, boynunu ve göğsünü öperek.

O kıkırdıyor. "Ne oluyor bilmiyorum ama durma. Hatta biraz daha aşağı in."

Gülümsüyorum, yüzlerimiz saçlarımın altında kalacak şekilde üstüne kayıyorum. "Birinin 'seni seviyorum' demesi gereken ama demediği tüm anları telafi ediyorum."

Kaşlarında bir gerginlik beliren tuhaf bir ifade takınıyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Sadece, biliyorsun ki yine her şeyi mahvedip kalbini kıracağım. Bu dün gece belli oldu."

Ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Evet, ama bana biraz zaman verebilir misin? Belki de büyükannemin tedavisi bitene kadar bekleyip, sonra kalbimi tekrar kırarsın."

Bizi yana doğru çevirerek bacaklarımızı makas pozisyonuna getiriyor. "O nasıl?"

"Söylemesi zor. Her şey yolunda değilken bile yolundaymış gibi davranmakta çok iyidir. İstemediği bir tedaviyi birkaç aydır görüyor ve doktorlar temkinli bir iyimserlik içinde. Uzak lenf düğümlerine yayılmış kötü huylu bir melanom. Hedefli immünoterapi görüyor, yeni bir deneysel ilaç. Gittiği birkaç alternatif tıp uzmanı var. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi deniyoruz."

"Neden tedaviyi istemiyor?"

Başımı onun koluna yaslayıp parmaklarımı çenesindeki sakalları okşuyorum. "Başlangıçta hasta hissetmediği için inkâr ediyordu sanırım. Şimdi bazı kötü günleri ve daha fazla semptomu var ama bunların kanserden mi yoksa tedaviden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Dün gece konserdeydi. Arabaya bindiğini gördün mü?"

Başını salladı.

"Neyse ki dün iyi bir gündü. Tabii ki doktorları, bağışıklık sistemi zayıf olduğu için kalabalık yerlere gitmesini istemiyor, ama o benim konserlerimi kaçırmaz. Tedaviye girmesinin sebebi de bu." Ona doğru eğilip onu öptüm.

O geri çekilir. "Ne demek istiyorsun?"

"O bunu yapmayacaktı, ama benim tekrar sahneye çıkmamı istedi, ben de tedavi gördüğü her ay için ayda bir konser vermeyi kabul ettim. Grubumla değil, sadece ben. Bu yüzden konuk sanatçı olarak konserler veriyorum, ama sadece Kaliforniya'da."

"Onları izledim," diyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Ne? Dün gece ilk seferin değil miydi?"

"YouTube videolarını izledim. Dün gece ilk canlı performansımdı." Gülümsüyor. "Aylardır burada seni takip etmiyordum"

aylardır seni takip etmek için burada değildim.”

“Şu anda burada olduğuna inanamıyorum. Dün gece halüsinasyon gördüğümü sandım.”

"Dün gecedən bahsetmişken, korumaların olmadan nasıl kaçabildin?"

“Juni anneanne, aileme artık beni bırakıp yeniden yaşamama izin verme zamanının geldiğini söyledi. Kimse ona karşı çıkmaz. İşte buradayız. Bence yemek sipariş edip bütün gün yatakta kalalım. Yarın geri dön.”

Flynn sırtarak vücudumda aşağı doğru öpücükler bırakıyor. “Bu fikre itirazım yok.”

Kıkırdıyorum, ağzı açılmış bacaklarımın arasına yerleşirken ellerimi saçlarına geçiriyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Flynn

Birine sabıka kaydını anlatmak için doğru zaman ^{asla} gelmez. June, bu kadar kısa sürede kalbinin tekrar kırılmasını istemiyor. Ama beklersem, ona söylemem gerektiğini düşünecek. Tabii... eğer benimle bir daha konuşursa.

Söz verdiğimiz gibi, sonraki yirmi dört saati yatakta geçiriyoruz. Yemek siparişi. Duşlar. Kabarık beyaz bornozlar. Ve o kadar çok seks ki, halüsinasyon gören benmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Yeterince prezervatif aldım, ama hiç otel odasına teslim ettirmemiştim. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama öyle.

June şu anda tam anlamıyla benim dünyam. İş yok. Aile yok. Sorumluluk yok.

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyor ertesi sabah, duşunu yeni almış olarak. Dün geceki kıyafetlerimizi giyiyoruz.

"Havaalanına çok uzak olmayan bir otelde."

"Bir kişiye daha yer var mı?" diye soruyor, parmaklarını saçlarında gezdirirken bana flörtöz bir gülümseme atıyor.

"Dürüst olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Eğer kalbimi kırarsan, hayır."

Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi gözlerimi devirdim, sanki kırılğan dünyasına geçmişimin geri kalanını kusarak kalbini paramparça etmeyecekmişim gibi. "Seni bulup ayaklarına kapanmak dışında, buraya uçarken başka bir planım yoktu. Otelde yaşamak bir seçenek değil bence. Bir işe ihtiyacım var." Yatağın ucuna oturup ayakkabılarımı giydim.

"Şey, ben gidemem." Kaşlarını çattı. "Ama Minneapolis'e dönmen gerekiyorsa, anlarım."

"Sen olmadan hiçbir yere gitmek istemiyorum."

June kaşlarını çatmayı bırakıp gülümser, bana doğru adım atar ve ellerini omuzlarıma koyar. “Bunu söylemeni umuyordum. Benimle bir daire tutmaya ne dersin? Bir iş bulabilirsin. Ben de çello çalışmak için ailemin evine giderim. Sana

Ne dersin?”

Öne eğilip alnımı göğüslerinin arasına dayadım. “Sanırım seni seviyorum.”

“Öyle mi *düşünüyorsun*? Flynn, beni sevdiğini *düşünmekten* daha fazlasını yapman gerek

.” Parmaklarını ıslak saçlarımla arasında gezdiriyor.

“Oldukça ürkütücüsün. Geçen geceki sahnede, oradan ayrılıp Minnesota’ya giden bir uçağa binmek istedim. *Bu kız* beni mi seviyor?” Gülüyorum. “Ben de ‘hayatta olmaz’ dedim.”

Çenemi yukarı kaldırıyor. “Sen benim ilham perimsin. Sana aşık olmak, tekrar çalmak istememi sağladı.”

“Bende bu kadar ilham verici ne var?”

“Seksi ve kendinden eminsin.” Kafasını birkaç kez sallıyor. “Ama aşırı kendinden emin değilsin. Bazen gergin oluyorsun ve ben senin o kırılganlığını gösteren küçük anları seviyorum. Mizah anlayışını seviyorum. Koruyucu tavrını. Ne hissediyorsan onu söylüyorsun.”

“Ağzımdan kaçırıyorum.”

June gülümsüyor. “Bazen. Ve cömertsin.” “Bu seyahati karşılayabilmek için arabasını sattım.”

Gülümsemesi genişliyor. “Tutumlu ve mücadeleçisin. Rupert’ın seni işe almasının sebebi, sende özel bir şey görmüş olması, ve ben de *bunu* istiyorum. Senin kendinde görmediğin şeyi istiyorum. Bu ilham verici.”

“Şey,” başımı çevirip bileğinin içini öpüyorum, “sen de bana ilham veriyorsun.”

“Öyle mi?”

Ellerimi elbisesinin içine sokup iç çamaşırını bacaklarından aşağı sıyrıyorum. “Evet,” diye fısıldıyorum.

Yatağın başucundaki çalar saate bakar. “On beş dakika sonra otelden çıkmamız gerekiyor.”

“O zaman konuşmayı bıraksan iyi olur.”

"Peki..." June, trenden indikten sonra topuklu ayakkabılarıyla ileri geri sallanıyor. "Eve gidip ailemle görüşeceğim ve birkaç şey toplayacağım. Bana otelin ve oda numaranı mesajla. Bu öğleden sonra daire aramaya başlayacağız."

Union Station'ın önünde bir grup erkek yanımızdan geçerken onu kendime doğru çekerim. Esinti, arkamızdaki çöp kutusundan pek de taze olmayan bir koku getirir.

"Ya da," diyorum, "benim otele gidip üstümü değiştirebiliriz. Sonra birlikte senin evine gidebiliriz."

Dudakları bükülür, burnu kırışır, ama bunun çürük kokudan kaynaklandığını sanmıyorum. "Eve gelmen iyi bir fikir değil."

"Neden? Ailen bana kızgın mı?"

Etrafına bakarak başını sallıyor. "Hayır. Sadece Rawlings'lerin evi hakkında ne hissetmişsen, onların evini gördüğünde bunu yüz kat daha fazla hissedeceksin. Teknik olarak burası büyükannemin evi, ama dedem öldükten sonra ailem onun yanına taşındı. Ben de Minneapolis'e taşınana kadar orada yaşıyordum."

"Büyük bir ev," diyorum.

O da başını sallıyor.

"Tahmin etmiştim." Omuz silkerim.

Gergin bir şekilde parmaklarını şıklattı. "Bu, zenginlik ve savurganlığın tam tanımı."

"June" — omzumdaki çantasını düzeltirim — "büyükannen kanser. Gerçekten onun evi konusunda bu kadar abartacağımı mı sanıyorsun?"

O, alt dudağını dişleriyle ısırarak içini çeker. "Peki. Hadi otele gidelim."

Gülümsüyorum ve telefonuma bakarak bir araç çağırıyorum. "Akışına bırakacağım."

"Akışına bırakabilecek misin?"

"Juju" — elini tutup taksiyi beklemek için onu sokağa doğru çekiyorum — "Sanırım bekleyip göreceksin."

Otelde kot pantolon ve tişört giydikten sonra, Beverly Hills'e taksiyle gidiyoruz. Ve June yanılmamış. Evi akıllara durgunluk veriyor. Tek ailelik bir konut değil, küçük bir otel gibi görünüyor.

Aynı yere çıkan *iki* merdiveni görünce tepkimi içime attım. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Dur," diye fısıldadı, çantasını benden alıp parmak uçlarına yükselerek kulağımın hemen altındaki çenemi öptü.

"Neyi dur?" Dişlerimi göstererek zorla gülümsüyorum.

"Öldüğümüzde hepimiz aynı yere gidiyoruz," diyor. "Bunların hiçbiri önemli değil." Beni merdivenlerden yukarı çekiyor.

Haftalardır kendime söylemeye çalıştığım şeyi onun söylemiş olması hoşuma gidiyor.

"Herkes nerede?" diye soruyorum.

"Büyükanнем muhtemelen terasta kitap okuyor ya da uyukluyor. Annemle babam ahırda olmalı. Annem bu sabah bana mesaj attı."

Burası, Rawlings ailesinin eski evine göre modern bir kontrast oluşturuyor. Daha keskin çizgiler. Daha fazla cam, daha az mermer. Süslü yerine şık.

"Ahırlar nerede?" diye soruyorum.

"At binmek için parkurların olduğu Hidden Hills'te." Tavandan tabana pencereleri ve özel balkonu olan köşedeki yatak odasının kapısını açıyor.

Bu hayatı bırakıp Minneapolis'teki bir daireye mi taşındı?

"Hiç ata bindin mi?" diye soruyor dolabının içinden.

Yerleşik raflardaki fotoğraflara bakıyorum. Çellosuyla çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yok. Sadece ailesiyle çekilmiş fotoğraflar var. Birkaç tanesinde ata biniyor. Bir başkasında Juni ve belki de dedesi var? Birkaç tanesinde kız grupları var, belki arkadaşları. Her şey çok normal. Zenginlik içinde yaşayan insanların fotoğrafları değil, sadece hayat ve sevgi açısından zengin insanların. O hayat için her şeyi verirdim.

Aile.

Arkadaş

ar.

Ait olmak.

"Flynn?" Saçlarını at kuyruğu yaparken, şort ve tişört giymiş olarak dolabından çıkıyor. "Hiç ata bindin mi?"

Başımı sallıyorum. Bu yanlış. Ona söylemeliyim. O gülümsüyor ve benimle bir daire tutmak için planlar yapıyor. Büyükannesini yaşamaya devam etmesi için motive etmek amacıyla konserler veriyor. Bu kadın beni seviyor, ama ben kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum. Hapishaneye giren kişi ben olmasam bile

, bu benim hikayemin bir parçası. Beni sevdiği adam yapan her şeyi bilmiyorsa, ondan da bunun bir parçası olmasını nasıl isteyebilirim?

"Bebeğim." Avuç içlerini yanaklarıma bastırıyor. "Flynn, buraya gel."

Ellerimi onun bileklerine doluyorum. "Sana bir şey söylemeliyim."

"Sesin çok ciddi geliyor." O bunu gülerek geçiştirip benden uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben ellerini yüzümde tutuyorum.

Gülümsemesi kaybolur. "Flynn, ne oldu?"

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. *O beni seviyor. Onun sevgisi, hayatımda yaşadığım en gerçek şey.* Bu yüzden ona söylemek istemiyorum. Bu yüzden ona söylemek zorundayım.

"On sekiz yaşındayken aptalca bir şey yaptım." Gözlerimi açıyorum. "Paraya ihtiyacım vardı. Bir araba çaldım."

Kaşlarını çatıyor. "Rupert'in arabasını gezintiye çıkardığın zaman gibi mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bir araba çaldım ve paraya çevirdim. Ve bunun için bir yıl hapis yattım."

Kaşlarındaki gerginlik artar. "Ne?" diye fısıldar. Duramam. Ya hep ya hiç.

"Bir yıl sonra, bir adam beni karısıyla yattığımla suçladı. Sarhoştı. Ve o, şey..." Yutkunuyorum. "Beni karısını siktiğimden daha sert sikeceğini söyledi ve beni yere yatırmaya çalıştı, ama ben direndim. Ve onun kanlar içinde olduğunu fark edene kadar direnmeye devam ettim."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça başını sallarken gözleri yaşlarla doldu.

"Ve benim sicilimle kim bana inanır ki? Bu yüzden saldırı suçundan iki yıl hapis yattım. Karısı benim lehime konuştu, ben de beş yıl yerine iki yıl gibi daha hafif bir ceza karşılığında suçumu kabul ettim." Elini bırakıyor ve ben onu durdurmuyorum. "Tanrım, Flynn."

Elini ağzına bastırır ve sessizce hıçkırarak titrer.

Ona uzanıyorum ama o bir adım geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Bana bu kadar çabuk kalbini kırmamamı istediğini biliyorum, ama..." İç geçirdim. "Sana bunu söylemeye çok uzun zamandır çalışıyordum. İlk başta seni korkutup kaçırmak istemedim, sonra sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemedim"

Çünkü daha önce hiç böyle bir Şey yaŐamamıŐtım. Orkestradan sonra, geçmişini öğrendiğimde kızgındım, ama bu bana sylemediğın için değildi. Bunun nedeni, kendinle ilgili olağınüstü bir Şeyi saklıyor olman ve benim de lanet olası, utanç verici ve çok pişmanlık duyduğum bir Şeyi saklıyor olmamdı.”

Bana sırtını dönüp pencereden dışarı bakarken, elinin tersiyle burnunu silip hıçkırıyor.

“Bencil davrandım. Ve zr dilerim. Ama ıslahevindeki günlerimi anlattıktan sonra, sana her Şeyi anlatsaydım seni kaybetmeyeceğimi hayal edemedim.”

“Bana her Şeyi anlatmalıydın.” “Biliyorum, sadece...”

Dönüyor. “Sadece ne? Gerçeğini söyleyince beni kaybedeceğinden mi korktun? Artık bu bana gerçek gibi gelmiyor. İhanet gibi geliyor. Sana nasıl güvenebilirim?”

"June." Başımı salladım. "Bu kadar. Artık senden başka hiçbir Şey saklamayacağım. Sana anlatırdım, ama nasıl tepki verirdin? Çünkü ıslahevindeki günlerimi anlattığımda, sen uzaklaŐtın."

"Tanrım, Flynn. Ben bir insanım. İnsan gibi tepki verdim. Ama zr diledim."

“Aynen yle!” Yavaşça nefes veriyorum. Ona böyle tepki vermek istemiyorum. Kızgın olmaya her hakkı var. Ama bu çaresizlik hissini engelleyemiyorum. “Sen bir insansın,” diyorum. “Ve kaırıldın. Senin için nasıl bir Şey olduğunu hayal edemiyorum, ama *insan olarak* tepkinin Őiddetli olmasını beklerdim. Ve bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum çünkü sana söylemediğim için özür dilemek, keşke birlikte olmasaydık diye düşünmek gibi geliyor. Sen kaardın. Ve ben seni sulamazdım. İŞte buradayım, sana söylemediğim için özür diliyorum, ama aslında seni *tekrar* incittiğim için özür diliyorum çünkü aramızda olan her Şey için zlebileceğimi bilmiyorum.”

Dudakları titrerken kırmızı gözlerinden daha fazla gözyaşı akıyor.

“Tanrım, Flynn.

Bana gvenmeliydin.”

“Bunu söyleyemezsin. Sen bana gvenmedin.”

“Hayır!” Dişlerini sıkarak zorlukla yutkundu. “Benim sırrımı seninkiyle karŐılaŐtıramam.”

“Sırları karŐılaŐtırmıyorum. Sadece bana güvenmediğini ve benim de sana gvenmediğimi söylüyorum.”

"H-hayır..." Hafif bir hıçkırıkla gülüyor. "Ailemin serveti, benim yaptığım ya da yapmadığım bir şeyle ilgili değil. Bu benim yaptığım bir seçim değildi. Ama *iki kez* hapse girmek, bu sadece..." Yine, başını yarım düzine kez sallıyor. "Bir gün kapı çalındığında ve bahsetmeyi unuttuğun bir şey yüzünden tutuklandığında ne olacak?" Ellerini yumruk yapar. "Neden arabayı çalmak yerine bir iş bulmadın?"

Başımı sallıyorum. "Ben... iş bulamadım. Kimse beni işe almadı ."

"Saçmalık."

Bir elimi belime koyup diğer elimle şakaklarımı ovuşturuyorum. "Yalan söylemiyorum. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Ama benim gibi yaşamak nasıl bir şey, bilmiyorsun."

"Çünkü zengin miyim?"

"Çünkü seni seven insanlar tarafından büyütüldün. Ve muhtemelen hiç sokakta ya da arabanın içinde yaşamadın."

"Bu, insanlardan çalmanın doğru olduğu anlamına gelmez." "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"O adamın karısıyla yattın mı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onu kaybettim. Ve kızmanın her türlü hakkı var. Ama lanet olsun, bu çok acıtıyor. Birkaç saniye sonra başımı sallıyorum.

Kan çanağına dönmüş gözlerinde daha fazla gözyaşı birikiyor ve titreyen dudağını ısıyor. Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama bu her halükarda acı verecekti ve eğer bana duygusal olarak bağlanmadan önce, acı vermeyecek bir zamanda söyleseydim, bana bir şans vermezdi. Bu sadece bir gerçek.

Bu beni bencil mi yapar? Evet.

Yalancı mı? Evet.

Ama sanırım hayatımdaki her şey beni ona yönlendirdi. Buna inanmak zorundayım.

Tek bir iyi şey.

Tek bir iyi şeye layık olduğuma inanmak zorundayım.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı, elinin tersiyle burnunu silerken.

"Bunu mu? Bu ne?" Sözlerim, istediğimden daha yüksek sesle, daha çaresizce çıkıyor. "Konuşmak mı? Benimle olmak mı? Birlikte bir daireye taşınmak mı? Beni sevmek mi?"

"Ben... bilmiyorum," diyor, sanki içindeki bir şey ölmüş gibi.

Derin bir nefes alıp, bir kez daha yalvarmaya hazırlanıyorum. Ama nefesimi birkaç saniye tuttuktan sonra, sessizce nefes veriyorum. Bitti.

Başımı eğip, yanından geçerek yatak odasının kapısına doğru yürüdüm.

Elini bileğime uzatıyor. Parmaklarının bileğimi sarması sanki ağır çekimdeymiş gibi geliyor. Kalbim de öyle hissediyor, bir sonraki atışını bulamıyor, sabit bir ritim arıyor, bir amaç arıyor. Kimse bana hiç bu kadar nazik davranmamıştı.

Akan her bir gözyaşını siktir et. Diğer elimle onları siliyorum. Vücudu sessiz hıçkırıqlarla titriyor. Hazır olduğunda, uzaklaşacağım. Ama o bırakana kadar gitmeyeceğim. Bu ben olamam. Onu bırakmayı denedim, ama kalbim buna muktedir değil.

"Bu şimdi bitecek," diyor yumuşak bir sesle. "Eminim birine güvenmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsundur."

"Bunu yapma," diyorum, duygularım sözlerimi boğarken.

"Birinin sana güvenmesi." Bana dönüyor.

Ama ben ona dönemem. Henüz değil.

"Sana güveniyorum," diyor. "Ve sen de bana güvenebilirsin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp nefesimi tutuyorum, boğazımdaki düğüm giderek kalınlaşıyor.

"Beni sevdiğine güveniyorum." Avucunu yanağıma dokundurur. Onu yakalarım, göğsümden bir hıçkırık koparken sıkıca tutarım.

"Ve benim için kendini kesip kanaman gerekmediğini söylediğimde bana güvenebilirsin. Ben de senin yara izlerini, senin benimkileri sevdiğin gibi seveceğim."

Dizlerim bükülür ve yere çökerek, hayatımda hiç bu kadar ağlamadığım kadar ağlarken beline sarılırım. Annesi onu terk eden üç yaşındaki çocuk için ve o yara izlerinden birini bırakan her an için gözyaşları.

"Aman Tanrım..." diye hıçkırıyorum, tüm vücudum titriyor çünkü daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemiştim — iliklerime kadar.

June'u, Rupert'ı ya da Callie'yi bulamadım. Onlar sayesinde kendimi buldum.

Otuz Altıncı Bölüm

Flynn

"İŞTE ORADA." June, bir duvar büyüklüğündeki cam kapıyı kaydırarak açıyor. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Mobilyalarla ve bir açık hava şöminesiyle dolu, üstü kapalı bir terasa çıkıyoruz. Terasın hemen ötesinde, fiskiyeli ve atlama tahtası olan bir yüzme havuzu var.

Beyaz bikini ve uzun, şeffaf siyah bir örtü giymiş sarışın ve gümüş saçlı bir kadın, küçük bir yatak büyüklüğündeki yuvarlak bir sandalyeden bize bakıyor. "Zoya," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Büyükanne, Flynn'le tanışmanı isterim."

Kadın dik oturur, bacaklarını beyaz yastığın kenarından kaydırır ve elini uzatır. "Ben Juni, tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum." June'a göz kırpar.

Elini sıkıyorum. Eli biraz soğuk. "Tanıştığımıza memnun oldum. June sizin hakkınızda çok güzel şeyler anlattı."

"June mı?"

June boğazını temizler ve beni yanına, koltuğun üzerine oturmam için çeker. "Minneapolis'e taşındığımda, farklı bir isim seçtim."

Juni mavi gözlerini kısar. "Zoya çok güzel bir isim."

June başını sallar. "Öyle, ama yaygın bir isim değil ve ben tanınmak istemiyordum. Bu yüzden en sevdiğim büyükannemi düşündüm ve onun isminin bir varyasyonunu seçtim."

Juni, torununa açıkça hayran kalmış bir şekilde her kelimesini dikkatle dinliyor. "Gururum okşandı. Ama artık evindesin, o yüzden Flynn sana Zoya demeli." Juni ayağa kalkıyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye sorar Zoya, o da ayağa kalkarak.

"Tuvalete gitmem lazım, canım. Sanırım kendim halledebilirim."

Zoya bana bakar, ben de sanki başımız belada gibi gergin bir gülümsemeyle karşılık veririm. O tekrar oturur, ben kolumu onun omzuna atıp başının üstüne öpücük kondururken bana yaslanır.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldarım.

Omzuna doladığım elime uzanır ve parmaklarımızı birbirine geçirir. "Büyükanne ne olacağını ya da bu iniş çıkışlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ama yanımda olmana ihtiyacım var. Ve zamanı geldiğinde, 'bu kadına evlenme teklif etmeli miyim?' gibi şeyler merak edeceksin. Ve cevap evet. Tamam mı?"

Cevap vermediğimde, vücudunu kaydırarak bacağını kucağıma atıp bana dönüyor.

"Benimle evlenmek ister misin?" Muhtemelen sesim kadar kafam da karışık görünüyordu.

"Eninde sonunda." Öne doğru eğilir, alnını alnıma dayar. "Benimle evlenmek ister misin... eninde sonunda? Üzerinde çalışacağın arabalar için büyük bir garajı olan bir ev. İkinci katta, çellomu çalacağım bir balkonu olan bir oda. Ve çocuklar. İki çocuğumuz olacak. Belki üç. Ve onlara kazoo çalmayı öğreteceksin."

Gülüyorum, o da gülüyor. İçimdeki her şey hâlâ çok hassas. Bu yeni türden bir kırılganlıkla ne yapacağımı bilmiyorum. O yüzden kendimi ona bırakıyorum. Ona güveniyorum.

"Yani," diye omuz silkiyor, burnunu benimkine sürterek, "eğer ben senin tüm dünyan isem, başka biriyle evlenmen garip olur. Değil mi?"

Yüzünü avuçlarımla sarar ve onu

öperim. Bir eş mi?

Ev?

Çocukla

r?

Ve bir kazoo?

"Konserden sonra ikinizin doymuş olacağını düşünmüştüm," diyor Juni.

Zoya sırtarak kucağımdan kayar ve dudaklarını birbirine sürter.

"Ahh... gençlik aşkı," diyor Juni, devasa koltuğuna otururken. "Zach'le tanıştığım günleri hatırlıyorum. Birbirimizden doyamıyorduk. Her dokunuş, her bakış ön sevişme gibiydi. Giysilerimizi yırtıp atıp tavşanlar gibi sevişebileceğimiz en yakın yere doğru yavaş bir dans."

“Büyükanne!” Zoya, yanakları kızararak kıkırdar.

“Peki ne kadar kalacaksın, Flynn?”

Zoya'ya bakıyorum. Elimi sıkıyor. “Zoya burada olduğu sürece.”

“Yani ben ölene kadar mı?” Zoya donakaldı.

“Şey, iyi bir iş bulursam, sen öldükten sonra da burada yaşamaya devam edebiliriz.”

“Flynn!” Zoya elini ağzına kapar, gözleri fal taşı gibi açılır, benimle büyükannesi arasında bakışlarını gezdirir.

Juni başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. “Bu çocuğu sevdim, Zoya.”

“Biliyor musun,” diyorum, “insanları hayatta tutma konusunda bir nevi uzmanım.”

Ben profesyonel bir ilham perisiyim.” “Dur.” Zoya kıkırdar.

Juni kaşlarını kaldırır. “Daha fazla anlat.”

“Kediler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sorarım. “Ne tür bir kedi?”

Omuz silkerim. “Barınağı görene kadar bilemeyiz. Uzman deneyimlerime göre, kediye sen seçmezsin; kedi seni seçer.”

Zoya vücudunu çevirir, bir yanağını okşadıktan sonra diğer yanağına öpücük kondurur. Bana bakıp gülümsediğinde gözleri parıldar. “Bu çok büyük bir olay,” diye fısıldar.

Ertesi sabah, sanki Zoya'nın ailesi dün otelden çıkış yaptığımı ve bir ev bulana kadar onun yatağında uyuduğumu bilmiyormuş gibi, Zoya'nın odasından gizlice çıkıyorum.

“Sen de koşucusun. Bunu bilmek güzel,” der Bodhi, ben ön kapıyı açarken beni yakalar. Merdivenlerden inerken o da şort ve spor ayakkabı giymektedir. “Sohbet edebiliriz,” der ve elini bir saniye omzuma koyar.

Gülümsemesine güvenmeli miyim, güvenmemeli miyim, bilmiyorum.

“Bu taraftan.” Sağa doğru başını sallıyor ve koşmaya başlıyor.

Onu takip ediyorum.

"Bu yaşam tarzını istemediğini anlıyorum. Ve buna saygı duyuyorum," diyor. "Ben de istemiyordum."

Tepelere doğru çıkan toprak bir yola doğru sağa sapıyoruz.

"Ama sonra Zoya doğdu ve o kız hayatı boyunca müziği sevdi. Ben de kızımın bu yolculuğa çıkmak için aile işine katıldım. İkiniz arasında ne olacağını bilmiyorum, ama biz Zoya'nın takımıyız. Eğer Minneapolis'te yaşamak ve şehirde bisikletle dolaşmak isterse, onu destekleriz. Eğer dünyayı dolaşıp, biletleri tükenen konserler vermek isterse, onu destekleriz. Eğer sana aşık olup bir aile kurmak isterse..."

"Bunu desteklersiniz," diyorum, sözünü kesmeye çalışmadan. Ama dostum, ne demek istediğini anladım.

Bana bakarak kıkırdar. "Evet. Asıl soru, sen destekliyor musun?" "Tabii ki..."

"Cevap vermeden önce," diye sözümü keser. "Zoya'nınkilerle uyuşmayan hayallerin olsa da sorun olmadığını bil. Henna ve ben, ihtiyaçlarımız ve arzularımız uyuşmadığı için ayrı kaldık. Birini kaybetmekten korktuğun için ona tutunmak iyi değildir. Başkasının hayalleri uğruna kendi hayallerinden vazgeçmek de iyi değildir. Ama sana söz verebilirim ki, Zoya'nın müziğe ihtiyacı, havaya ihtiyacı kadar büyük."

Başka bir köşeyi daha dönerek koşuyoruz. Yol virajlı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Gülüyor. "Başka bir şey beklemiyordum." "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum." "Ve?"

"Hayır. *Bir de yok.*" Başımı sallıyorum. "Hepsi bu."

Bodhi hızını kesip durur, biraz nefes nefese kalmış bir şekilde kenara çekilip uyluk ve baldır kaslarını esnetir.

Ben de aynısını yapıyorum. "Şunu biliyorum," diyorum. "Kızını sevdiğimi biliyorum. Onun için ya da onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bunun ötesinde, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Kahrolası

—" Boğazımı temizliyorum. "Her şeyi mahvetmekten. Ya Juni'ye bir şey olursa? Ya Zoya gerçekten de grubuyla tekrar müzik yapmak isterse? Bir iş bulabilir miyim? Sana geçmişim hakkında ne anlattı bilmiyorum,

ama sabıka kaydım temiz değil, bu yüzden iş bulmak zor olabilir.”

“Geçmişini biliyoruz. Zoya bizden sır saklamaz.” Yere bakıyorum, hâlâ bu kadar savunmasız olmaya alışamadım— sorumluluk duygusuna.

“Biz de senin tarafında olabiliriz. Eğer gururunu bir kenara bırakıp yardım etmemize izin verirsen. İş bulmana yardım edebiliriz, ama işi elinde tutmak için iyi çalışman gerekecek. Juni’nin sağlığı veya Zoya’nın kariyer kararları konusunda ne bekleyeceğimize gelince, bunların hiçbirisi kesin değil. Her şeyi günbegün ele alıyoruz.”

Elimi kalçama koyup birkaç kez başımı sallıyorum. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Evet,” diyorum, gözlerine bakarak. “Ben de her şeyi günbegün ele alabilirim. Ve niteliklerime uygun bir iş bulursam, benim için iyi şeyler söylerseniz minnettar olurum. Temelde bir tamirci pozisyonu. Artık ilham perisi işinden çıktım.”

Bodhi sırtıyor. “Haklısın.” Yolu işaret ederek başını sallıyor ve koşmaya devam ediyoruz.

Hayatımı ya da gururumu düşünerek zaman geçirmedim hiç, muhtemelen bunun için bir nedenim olmadığından. Zoya, hayatımdaki her şeyi yeniden düşünmem için oldukça iyi bir neden.

Otuz Yedinci Bölüm

Haziran

“SEVGİLİMİ GÖREN VAR MI?” diye soruyorum, kireçtaşı zeminde çıplak ayaklarımla yemek masasına doğru sürünürken kocaman bir esneme yapıyorum.

Annem ve büyükannem, meyve ve bir çeşit sebze güveciyle dolu tabaklarından başlarını kaldırıyor.

“Babanın onunla konuştuğunu duydum. Sanırım koşuya çıktılar,” diyor annem, kahve fincanının arkasından sırtarak.

“O bakış ne anlama geliyor?” diye soruyorum, sandalyeye oturup geceliğimin altında bir bacağımı göğsüme sararak.

“Birkaç gün önce Flynn’in adını anmaya cesaret edemiyorduk, şimdi ise *erkek* arkadaşının nerede olduğunu rahatça soruyorsun, bu çok hoşuma gidiyor.”

Yaban mersini ve kaju krem peynirli yüksek proteinli bagelimi ısıyorum. “Kalbimi kırmakta çok iyi,” diye mırıldanıyorum yutmadan önce, “ve onu yeniden birleştirmekte. Nasıl benim erkek arkadaşımdan başka bir şey olabilir ki?”

“Umarım prezervatif kullanıyorsundur. İlkbaharda Coachella’ya gittiğimde, babanla tanıştığımda, Juni bana bir sürü prezervatif göndermişti ve bana *‘prezervatif!’* diye mesaj atmıştı. O yüzden şimdi bunu söyleyeceğim ve sonra sana mesaj atacağım. PREZERVATİF!”

“Yirmi altı yaşımdayım. Neredeyse yirmi yedi. Sen babamla tanıştığında on sekiz yaşıydın. Doğum kontrolünü idare edecek kadar olgun olduğumu düşünüyorum. Ama teşekkürler.”

“Evet, ama bazen sadece bir tane atman gerekir,” diyor büyükannem. “Ve doğum kontrolünün lojistiğiyle uğraşmak istemezsin. Onun içindeki olmasını sabırsızlıkla beklersin. Sürtünmeyi ve inlemeyi.”

“Juni...” Annem kahvesini burnundan püskürtmek üzere.

Büyükannem omuzlarını hafifçe silkiyor. “Bu sabah duşta seni ve Bodhi’yi duydum. O kadar masum davranma.”

“İyy... hayır. Bunu yapmayacağım,” derim, annem ve büyükannem gülerken bagelimi ve peçetemi alıp yatak odasına giderim.

Balkonda kahvaltımı bitirirken arkamdaki kapı açılır.

“Günaydın, güzelim.”

Flynn boynuma öpücük kondurduğunda burnumu kırıstırıyorum.

“Terlisin.”

“Üzgünüm,” der ve öne eğilip bagelimden bir ısırık alır. “Baban tepe koşusunu seviyor.”

“Babamla koşmak nasıldı?” Sandalyemi ona doğru çeviriyorum. “Ne hakkında konuştunuz?”

Kalçasını korkuluğa dayar, terli yüzünü tişörtüyle siler. “Babanla konuştuklarım gizlidir.” Tişörtünü indirir ve sırtarak gülümser.

Omuz silkerim. “Sorun değil.”

Kaşını kaldırıyor. “Öyle mi?”

Parmaklarımı yaladıktan sonra dizlerimi göğsüme çekiyorum. “Evet. Babam beni seviyor ve eğer seni de seviyorsa, daha fazlasını isteyemem.”

“Şey,” Flynn kıkırdar, “bana henüz aşkını itiraf etmedi.” Dudaklarımı

büküyorum. “Ama bunun üzerinde çalışıyorsun. Değil mi?”

Önümde diz çöküyor ve bacaklarımı göğsümden çekiyor. “Terli olduğunu söylemiştim.”

Gömleğini çıkarıyor.

“Dur...” Kıkırdamaya

başlıyorum.

Flynn ellerimi tutup yanaklarına bastırıyor ve ben de içgüdüsel olarak başparmağımı, onun benim dudaklarıma dokunduğu yere sürüyorum.

“Baban, benim hayallerimin seninkilerle uyuşmayacağından endişeleniyor.”

Gülümsemem kaybolur.

Eğilip dudakları benimkilere değmeden durur. “Ona sadece seni hayal ettiğimi söylemedim,” diye fısıldar.

Sözleri gülümsememi geri getiriyor. “Gidip çarşafılarımı kirletelim,” diyorum ve alt dudağını ısırıyorum.

O sırtarak geri çekilir. "Zaten kirli, ama evet, birazdan çıplak, terli vücudumu yalamanı sağlayacağım."

Gözlerimi devirdim.

"Haftaya Minneapolis'e dönmem gerekiyor, sadece birkaç günlüğüne. Monroe evleniyor. Parkta küçük bir tören olacak, ama ben sağdığım. Ayrıca Rawlings'lerin evinden kalan eşyalarımı almam gerekiyor. Ve eski patronuma veda etmek istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Halletmen gereken bazı işlerin var." "Evet."

"Hepsi bu mu?" Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Evet. Hemen hemen."

"Tamam," derim, yanından sıyrılıp ayağa kalkar ve yatak odasına geri dönerim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Yüzmeye gidiyorum."

"Yatağa geri döneceğimizi sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Dolaptan mayomu alıyorum. Flynn kapının eşiğinde duruyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey," diyorum ve yanından geçip banyoya doğru ilerliyorum.

Beni durdurmak için bileğimden tutuyor. "Hayır. Bunu yapmayacağız. En azından şimdilik. Ben bu konuda daha iyi olana kadar."

Ona donuk bir bakış atıyorum. "Neyi daha iyi yapana kadar?"

"Oyunlar. Eskiden Monroe ve Naomi'nin bu oyunları oynadığını izlerdim..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi başını salladı. "Zihin oyunları. O, Monroe'ya kızar ve senin davrandığın gibi davranırdı."

"Nasıl davranıyorum?"

"Soğuk. Sanki neyi yanlış yaptığımı anlamamı bekliyormuşsun gibi. Bu benim için yeni bir şey. Oyunu ve kuralları bilmediğim için her seferinde kaybedeceğim. Berbat mıyım? Minneapolis ile mi ilgili? Ben yokken büyükannenin durumu kötüleşecek mi sanıyorsun?"

Uzun bir iç çekişle gözlerimi kapattım. "Yanında birini getiremez misin?" "Ha?"

Ah, Flynn...

"Haklısın. Oyun yok. Monroe'nun düğününe seninle birlikte gitmemi istersen. Yapabilir misin?"

Flynn'in dudakları seğıirdi, sonra yavaşça kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Düğünümde eşim olmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Ciddi kalmaya çalışıyorum. "Senin dünyan olmak istiyorum."

Yüzümü avuçlar. "Zoya June Juju Malone,üğünümde eşim olur musun?"

"Düşüneceğim."

"Tanrım, ben neye bulaştım böyle?"

Önce ben cevap cevap veremedim, o beni
beni öpüyor, geri beni banyoya ve
arkamızdan kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Nefret ediyorum," diyor Flynn, Minneapolis'e giderken Büyükanmem Juni'nin özel jetinin penceresinden dışarı bakarken.

Oradan getirmemiz gereken çok şey olduğu için büyükanmemiz bizi (onu) jeti kullanmaya ikna etti.

"Biliyorum," diyorum, karşısına oturup gözlerimi romanımın sayfalarından ayırmadan.

"Bundan nefret etmemin sebebi," diye devam ediyor. Gülümsememi zor tutuyorum.

"Çünkü bunu seviyorum. Ve sevmek istemiyorum. Bu yaşam tarzı bir uyuşturucu gibi."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, endişelerini kabul etmeye çalışırken onu kışkırtmamaya da özen gösteriyorum. Bu ince bir çizgi.

"Eminim, onlarla akşam yemeği yerken uçuşlarını sormam, anne babanıza oldukça komik gelmiştir. Tabii ki, uçuşları iyi geçmiştir. Kendi jetin varken kimin uçuşu iyi geçmez ki?"

Saatime bakıyorum. "Bir dakikan kaldı," diyorum.

Flynn'e baktığımda yüzünde gizli bir gülümseme var. Zenginlik eşitsizliğinden şikayet etmek için günde beş dakikası olabileceği konusunda anlaşmıştık. Hepsi bu. Daha fazlası yok. Konuşma bitti.

"Atıştırmalık var mı?" diye soruyor, olabildiğince huysuz bir tavırla. Başımı sallıyorum.

"Eminim bedavadırlar, değil mi?"

Başımı sallıyorum. “Ücretsiz tanımına bağlı. Ama her halükarda, evet, ücretsizler. Yani açsan, sana bir atıştırmalık getireyim.” Karşımadaki masadaki çantaya işaret ediyorum. “Ama o çantada tavuk ve patates kızartması var.”

Sağ kaşını kaldırıyor. “Benimle dalga geçme. Ciddi misin?”

Gülmeden edemiyorum. “Evet. Ciddiyim. Şimdiye kadar kokusunu nasıl almadın?”

Kemerini çözdü ve çantayı kaptı, tekrar oturduğunda yüzünü çantanın içine soktu. “Seni çok seviyorum.”

Dikkatimi kitabıma geri veriyorum. “Biliyorum. Ve sürenin doldu. O yüzden ye. Gülümse. YouTube videolarını izle. Bana güzel olduğumu söyle. Ne istersen.”

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, Flynn patates kızartmasını ağzına atar atmaz kulaklarına kadar uzanan bir gülümseme yayılır. “Sen çok güzelsin.”

Kendime, ruh halindeki bu değişimin süresinin dolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen benimle ilgili olduğunu söylüyorum, ama sebebi tavuk ve patates kızartması. O yemek keyfi yaparken, kitabımı masaya koyup ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve bulutların üzerinde süzülürken pencereden dışarı bakıyorum.

“Korkuyorum,” diyorum.

“Korkuyor musun?”

Başımı sallıyorum.

“Neden?”

“Her şeyden.” Bir saniye ona bakıyorum.

Çiğneme hızını yavaşlatıyor, alnında gerginlik belirliyor.

“Hayal kurmaktan korkuyorum. Kurmamaktan da. Ölümünden korkuyorum. Hayattan korkuyorum.” Başımı geriye yaslayıp iç çekiyorum. “Delicesine mutluyum, ama tamamen kaybolmuş durumdayım.”

Flynn yutkunurken parmaklarını dudaklarına sürüyor.

“Büyükannem iyi olacak,” diyorum olabildiğince ikna edici bir ses tonuyla. “Ve iyileştiğinde, haritada bize ait gibi hissettiren bir yer bulmak istiyorum. Alabama’daki Magnolia Springs ya da Batı Virginia’daki Harpers Ferry gibi bir yer. Küçük, tek yatak odalı bir daire. Belki de minik bir ev. Sen, kapının önünde takılan bir av köpeği olan aile işletmesi bir tamirhanede iş bulacaksın. Adı Dewey ya da Ruckus olacak.”

Flynn gülümsüyor, gözleri benim hissettiğim kadar umutla parlıyor.

“Ben bir iplik dükkanında çalışacağım ve örgü örmeye başlayacağım. Hafta sonları, şurup ve doğada topladığımız yerel meyvelerle krep yapacağız. Tabii ki, Rupert’ın Chevelle’i gibi bir üstü açık arabamız olacak. Sen de rüzgârlı yollarda bizi gezdireceksin, saçlarım rüzgârda dalgalanırken, yüzümüze güneş vururken. Ve biz... Bilmiyorum. Sadece kendimizi bulacağız. Birbirimize daha da aşık olacağız.”

Gözleri büyülenmiş gibi kalır ve mırıldanır. “Ne dersin?” diye sorarım.

Gülümsemesi biraz soluyor. “Bence bir şey eksik.” “Bir kedi mi?”

Flynn başını salladı. “Bir sahne. Güzel bir elbise. İtalya’dan bir çello. Ve hayranlarla dolu bir salon.” Çantayı bir kenara koydu ve öne eğilerek elimi tuttu. “Ben ön sırada. Tabii ki annenle babanın arasında oturacağım.”

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. “Lise bizimle yaşayacak. Hatta bir elbise bile giyeceğim. Ama hayran kitlem sen, sen ve sen olacaksınız.”

“Lise mi?”

Başımı sallıyorum. “Lise Cristiani, çellom. Lise, ilk kadın konser çellistiydi. Parisli bir virtüöz.”

O geriye yaslanır. “Grubunla turneye çıkmalısın. Bu senin tutkun.”

“Son zamanlarda tutkumun alıcısı olduğun konusunda oldukça eminim.” Sırıttıyorum. “Flynn, her şeyi birden istemiyorum. Sadece seni istiyorum.”

“Şey”—çantasına odaklanıp bir tavuk şeritini çıkarır—“Sanırım boşum. Sana geri dönebilir miyim?” Tavuk şeridini uzatır.

Başımı sallıyorum.

"Al şunu. Sunabileceğim tek şey bu."

"Kes şunu." Kıkırdıyorum. "Keman çalmak için beş dakikanı kullandın."

"O bir kazoo."

Tavuğu alıp omzumun üzerinden atıyorum.

Ağız açık kalır, sonra telefonunu kapar, parmaklarıyla ekrana dokunur.

"Ne yapıyorsun?" Telefonuna uzanıyorum ama o çekiliyor. Ben de masanın üzerinden atlayıp kucığına atlıyorum, bacaklarının üzerine oturarak telefonunu çalıyorum.

Notlar uygulamasında uzun bir şikayet listesi var.

Yiyecek israfı

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve o omuz silkiyor. "Yarın yine beş dakikam olduğunda, hiçbir şeyi unutmak istemiyorum." Bu sözleri söylerken bile gülümsemeden duramıyor.

"Saçma." Telefonunu bir kenara koyup yüzünü tutuyorum. "Juniper Carlisle ve Zachary Phillips servetinin tek varisiyim. O yüzden Notlar uygulaman için fazladan depolama alanı alsan iyi olur."

"Ve sen hepsini bağışlayacaksın," diyor, çenesini

yuk

arı Göz göze geliyoruz.

kal Dudaklarımı onun dudaklarına değdirirken elimi gevşetiyorum.

dır "Evet,"

ara

k.

fısıldadım. "Muhtemelen öyle yapacağım."

Hayat inceliklerle doludur. Her sır yalan değildir. İyi insanlar da kötü şeyler yapar.

İlk randevumuzda Flynn bana hapisanedeki günlerinden bahsetseydi, o bizim son randevumuz olurdu.

Dürüstlük, savunmasız olmayı gerektirir.

Savunmasızlık ise güveni gerektirir.

Ve aşk...

Eh, her şey zamanlamaya bağlı.

Epilog

Flynn

İki yıl sonra...

RUPERT HAKLIYDI. Zenginlerin çok az sayıda gerçek dostu vardır.

Juniper Carlisle, sevgili kocası Zachary'nin yanına defnediliyor. Bu, katıldığım ilk cenaze töreni. Her şeyde olduğu gibi, Henna ve Zoya birbirlerine sarılırken ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Ilık bir esinti.

Güneş, ağaçların tepesinden sızıyor. Çadır, Juni'nin yakın çevresiyle dolu.

Zoya'nın sandalyesinin arkasında dururken papazın son sözlerini dinlemiyorum. Belki de sevgisiz bir hayat daha iyidir. Sanki o ve Henna da ölüyorlarmış gibi. Ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beş aylık tedavi ve Zoya'nın konserleri sayesinde Juni'nin kanseri geriledi, biz de taşındık. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. İki ay önce, Juni'nin kanseri beynine yayılınca Los Angeles'a geri döndük. Juni daha fazla tedavi görmeyi reddetti.

Ne Henna ne de Zoya onu ikna edemedi. Yalvararak da, tekrar konser vereceğine dair söz vererek de.

Michigan, Petoskey'deki küçük kiralık evimizi özlüyorum. Otomobil tamirhanesindeki işimi (av köpeği hariç). Ve sade hayatımızı.

Ama virtüöz kız arkadaşım son altı aydır huzursuz. Bir işten diğerine atlıyor, ama her birini *sevdiğini* söylüyor. Ama bir şeyi gerçekten sevdiğinde gözlerindeki bakışı gördüm ve bir evcil hayvan dükkanında çalışmak o tür bir sevgi değil. Zoya'nın müziğe ihtiyacı var.

Papaz konuşmasını bitirdiğinde Bodhi elini omzuma koydu. "Onlara birkaç dakika verelim."

Herkes çadırdan çıkarken Henna ve Zoya tabutun yanında diz çöküyor. Ona bakıyorum ve gözleri kızarmış. Onu ilk kez ağlarken görüyorum.

“Evet,” diye mırıldanıp başımı sallıyorum.

Bodhi dönerek eğilir, bir elini Henna’nın sırtına, diğer elini de Zoya’nın sırtına koyar. Onlara bir şey söyler ama duyamam. Ben de çadırdan çıkmaya devam ederim. Bakışlarım tanıdık iki yüze takılır.

"Burada ne işiniz var?" diye soruyorum, ama bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz bunun aptalca bir soru olduğunu anlıyorum.

Rupert ve Callie başka bir mezar taşının yanından geçerek bana doğru yürürler.

"Cenazede bizi görmüş olabileceğini düşündük," der Rupert, elini uzatarak.

Elini tuttuğumda, beni kucaklamak için kendine çeker.

"Sana bakmış olabilirim, ama bugün gözlerim pek net görmüyor," derim, o beni bıraktığında.

"Anlaşılabilir bir durum," diyor Callie, bana sarılırken. "Başın sağ olsun."

"Teşekkürler." Bir adım geri çekilip, ellerimi takım elbisenin ceplerine sokuyorum, bana aldıkları takım elbise. "Bunca yolu gelmeniz gerçekten çok nazikçe."

"Şey," diyor Rupert. "Seni ve Zoya'yı Minneapolis'e gelip bizi ziyaret etmeye ikna edemedik, bu yüzden bu ziyaret için iyi bir neden gibi geldi. Gerçi Michigan daha yakın."

Kaşlarımı çattım. "Evet. Yakın zamanda bir yere gideceğimizi sanmıyorum. O huzursuz. Bence tekrar çalması gerekiyor. Bence dünya onun müziğini hak ediyor."

"Ee, eminim bu onun ailesinin hayatında büyük bir değişikliktir. Biraz zaman tanı," diyor Callie, saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ne zaman hazır olduğuna kendisi karar versin."

"Evet. Muhtemelen haklısın." Cebime uzanıyorum. "Ayrıca, birkaç hafta önce Juni bana bu yüzüğü verdi ve zamanı geldiğinde Zoya'ya vermemi söyledi." Üzerinde büyük sarı bir taş olan yüzüğü havaya kaldırıyorum. "Gerçek zamanı netleştiremeden sözümüz kesilmişti. Ama acaba bugün o gün mü? Eğer ölmeden önce ona vermesini isteseydi, sanırım yüzüğü kendisi verirdi. Değil mi?"

Callie'nin dudakları aralanır, gözleri fal taşı gibi açılır. Ama Rupert başını sallar, burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Ne?" diye soruyorum.

"Yüzüğü cebine geri koy," diyor Rupert. Yüzüğü cebime geri koyuyorum. "Beklemeli miyim?"

"Onunla evlenecek misin?" Rupert omzumun üzerinden bir bakış atar, ben de onun bakışını takip ederek Juni'nin tabutunun yanındaki Zoya ve Henna'ya bakarım.

"Umarım," diyorum.

"Bence evlenmelisin. Ve evlenme teklif ettiğinde, o yüzüğü ona ver," der.

Callie dudaklarını ısırır.

Doğru zaman geldiğinde anlarsın. Hazır olduğunda. Juni böyle demişti. Ben bir aptalım.

"O bir elmas yüzük değil, o yüzden ben de..."

"Flynn, sana temin ederim ki o bir elmas. Kanarya sarısı bir elmas. Bence sekiz ila on karat arasında. Ve çok değerli. Ama daha da önemlisi, manevi değeri var, o yüzden sakın kaybetme," diyor Callie.

"Ben bir aptalım."

Rupert *evet* derken Callie *hayır* diyor. Sonra ona dirsek atıyor.

"Ben olsam beklerdim," diyor Callie. "O yas tutarken evlenme teklifi etmek için en uygun zaman olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. "Haklısın. Tabii ki."

"Seni özledik," diyor. "Bir iki hafta Los Angeles'ta olacağız. Kuzeye gidip birkaç şaraphaneyi gezeceğiz. Seni yemeğe çıkarmak isteriz. Zoya da kendini iyi hissediyorsa, onun da gelmesini çok isteriz. Ama zamana ihtiyacı varsa, anlarım."

"Teşekkürler. Şey..." Yine ona bakıyorum. Juni evlenme teklif etmemi istiyor. Ben de ona yüzüğü doğal bir şekilde uzatacaktım. "Ona sorarım." Tam bu sözleri söylerken, ayağa kalkıyor ve tabuttaki çiçek aranjmanından beyaz bir gül koparıyor.

Sonra etrafına bakınıyor ve bizi görüyor. Gülümsemesi hüzünlü. Ama bize doğru gelirken elinden gelenin en iyisini yapıyor.

"Tatlım, kaybın için çok üzgünüm," diyor Callie, Zoya'ya sarılırken.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sarılırlar ve Callie'nin gözlerinden birkaç damla yaş süzülür.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," der Zoya, Callie'yi bırakıp Rupert'a sarılır.

"Tabii ki," der Rupert.

Elimi cebime koyduğumda yüzük cebimde yüz kiloluk bir ağırlık gibi hissediliyor.

"Flynn'e bir süre burada kalacağımızı söyledim. Yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize haber ver." Callie kolumu sıkıyor.

"Teşekkür ederim." Zoya bana birkaç tane kullanılmamış mendil uzatır, ben de onları cebime koyarken o kolunu belime dolayarak beyaz gülü göğsüne bastırır.

Daha fazla konuşmadan, daha önce hiç görmediğim bir çift Zoya'nın dikkatini çekerek başsağlığı diledi.

"Sonra tekrar uğrarız," diye mırıldanır Rupert. Ona başımı sallarım. "Teşekkür ederim."

Zoya, iyi çalışılmış tavırlarıyla, kendisine yaklaşan herkese beni tanıtır. Sonra, neredeyse herkes mezarlıktan ayrıldıktan sonra Henna ve Bodhi'nin yanına, tabutun başına gideriz. Cenaze evinden iki adam, bir kolu ve kayışları kullanarak tabutu mezar odasına indirir.

Henna hıçkırarak Bodhi'nin kollarına atılır.

Zoya'nın arkasında durup onu sıkıca sarılırım.

Burnunu çeker. "Yeni bir mendil lazım."

"Oh, al," derim, cebimden mendilleri çıkararak.

Kahretsin!

Yüzük de mendillerle birlikte çıkıyor ve yere düşüyor. "Ne oldu..."

O da benimle aynı anda eğiliyor.

Yüzüğü alıp yumruğumu sıkıyorum.

"Bu..." Kaşları çatılıyor.

Sadece bana böyle bir saçmalık olur. *Evet, bu Juni'nin yüzüğü. Hayır, onu çalmadım. Sadece tabuta odaklan.* Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Bunun yerine, sanki bir kuş dikkatimi çekmiş gibi bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Flynn." Zoya elimi açar.

Şimdi de ebeveynlerinin dikkatini çekti.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldanıyorum, elimi tekrar kapatıp yüzüğü cebime kaydırıyorum.

Henna gözyaşlarını siler, Bodhi ise gözlerini kısar. Görmüşler mi acaba? "Neden büyükannemin yüzüğü sende?" diye sorar Zoya.

Rupert ve Callie beni aptal durumuna düşürdükten sonra, içimde ufak bir kurtuluş hissi duyuyorum. Belli ki Zoya, yüzüğün neden bende olduğunu bilmiyor. Yani herkes için bu durum açık değil. Ama şimdi keşke öyle olsaydı diyorum, çünkü sanki onu çalmışım gibi görünüyor. Ama ben onun büyükannesinin mezarı başında evlenme teklif etmiyorum. Onun paylaşmasını istediğim hikaye bu değil.

"Arabada görüşürüz," derim ve dönüp tepeyi aşağı doğru yürümeye başlarım.

"Gitme. Neden onun yüzüğü sende?" Durup başımı eğiyorum. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

"Tatlım," diyor Henna. "Juni ona verdi." Gözlerimi açıyorum. Juni, Henna'ya mı söyledi?

"Neden o..." Zoya'nın farkına varması anında gerçekleşir.

"Evlenme teklif mi ediyorsun?" diye sorar Zoya. "Bana bak." Sesi biraz kızgın geliyor.

Yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra ellerimi yanlarıma indirip dönüyorum. Omuzlarım uzun bir iç çekişle çöküyor.

"İki yıldır birlikteyiz ve bunu yapmak için bugünü mü seçtin?" Burnunu siler.

Henna ve Bodhi hiç yardımcı olmuyor. Kızgın görünmüyorlar ama artık bana yardım etmek için de pek acele etmiyorlar.

Yavaşça tepeye doğru yürüyorum. "Öncelikle. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sen yas tutuyorsun ve ben dikkatini dağıtıyorum." Bakışlarım Henna'ya yöneliyor. Ona en büyük özrü borçlu olduğumu hissediyorum.

Cenazeyi mahvettiğim için özür dilerim.

Kızını üzdüğüm için özür dilerim. Aptal olduğum için özür dilerim.

"Evet, Juni sana vermem için bana yüzüğünü verdi. Ben sadece, şey..." Çenemi kaşıyorum. "Biraz kafam karıştı. Elmasların sarı olduğunu bilmiyordum. Ve şey, bana bunu sana vermemi istediğinde, zamanı geldiğinde, sadece senin almanı istediğini sandım. O öldükten sonra. Sanki..." Yüzümün buruştuğunu hissediyorum. "Sanki sana öylece vermem gerekiyormuş gibi. Sahip olman için. Sana vermek için değil, şey..."

Henna elini ağzına götürdü, kırmızı gözlerinde hâlâ gözyaşları parlıyordu. Ama burnunu çekerek güldü. Bodhi elini kalçasına koydu ve başını eğdi

. Onun hayal kırıklığını ve dolaylı utancını her zerresiyle hissediyorum.

Zoya gözlerini kırkıyor. Yüzünde okunamaz bir ifade var.

“Ben de onu cebime koydum, belki bu seni biraz rahatlatır diye düşündüm, sanki cenazeden sonra onun bir parçası yanıdaymış gibi. Sonra Rupert ve Callie’ye gösterdim ve...” Omuzlarımı gereğinden biraz daha uzun süre kulaklarımın hizasına kadar kaldırarak omuz silkiyorum.

"Yani... evlenme teklif etmiyor musun?" diye sorar Zoya, gözlerini silerek. Ailesine bakarım.

Hiçbir şey.

Ne baş sallama ne de baş sallama.

Bakışlarını Zoya'ya çevirirler.

“Aslında hayır,” diyorum temkinli bir şekilde.

Mezara doğru geri döndü. Henna da öyle yaptı. Ama Bodhi bana hafifçe başını salladı. Bu ne anlama geliyor? Birkaç saniye önce rehberliğe ihtiyacım varken bu hareket neredeydi? Bu ne anlama geliyor?

Şimdi evlenme teklif
etmemeli miyim? Hiç
mi?

Onun tepkisini dert etme mi? Tepeye
doğru bir adım daha atma mı?

Bekliyorum.

Birkaç dakika sonra, Zoya ve ailesi bana doğru yürüyor
bana doğru yürüyorlar.

"Kaybetmeden önce şunu bana ver," diye mırıldanır ve

.

"Sana vereyim mi? Evlenme teklif edeyim mi?"

“Zoya, hadi eve gidelim,” der Henna.

Zoya parmaklarını iki kez şıklatıp avucunu uzatır. Ben kıpırdamayınca, yanımdan geçip arabaya doğru yürür. Henna onu takip eder, koluna uzanır ama Zoya çekilir.

Bodhi'ye bakıyorum.

"Büyük düşün," der, siyah kravatını gevşeterek.

Büyük...

"Cidden mi, Juju?" diye sesleniyorum, tepeyi aşağı inerken.

O ve Henna, siyah SUV'ye ulaşır ulaşmaz dönüyorlar.

"Mezarlıkta mı? Bana burada evlenme teklif etmemi mi istiyorsun?" Kollarımı açıp yavaşça bir daire çizerek dönüyorum. "Senin kadar zeki değilim, ama sanırım bunda sembolik bir anlam var. Bir dönemin sonu. Yeni bir dönemin başlangıcı?"

Henna araçtan uzaklaşır, sanki o ve Bodhi uzaklara kaybolacaklarmış gibi, kızları sahnenin merkezindeyken bir perdenin arkasına saklanacaklarmış gibi.

"Tanıştığımız gün seninle evlenirdim. Başka bir kadına, sana baktığım gibi, senin bana baktığın gibi bakmayacağımı anlamam tam da o kadar sürdü."

Bir anlığına başka yere bakarak gözyaşlarını siler.

"İlk görüşte aşk." Gülüyorum. "Bu saçmalık, değil mi?" Yaklaşıyorum, belki on adım kadar kalana kadar. "Yine de iki yıl sonra buradayız ve galerideki o anı tekrar tekrar hatırlamadığım tek bir gün bile geçmiyor. Sen bana baktın, ben başka yere baktım. Sonra ben sana baktım, sen başka yere baktın. Ama bakışlarımız kesiştiğinde, tek bir nefesle beni soyup soğana çevirdin. Sana bakmak, sanki kendimi ilk kez gerçekten görüyormuşum gibi hissettirdi. Kalbimin ilk kez attığını hissettim. O an *çok büyüktü*."

Gülüyor, ama bu bir hıçkırık gibi çıkıyor.

Cebimden yüzüğü çıkarıyorum. "Evet, büyükannenin yüzüğünü alabilirsin. Ve bunun bir anlamı olması gerekmez." Aramızdaki son on adımı atıp elini tutuyorum ve yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Ama umarım her şeyi ifade eder."

Yüzüğe bakıyor, gözyaşları yüzünden süzülüyor. Sonra burnunu çekiyor. "Bana sor," diye fısıldıyor.

"Sen..."

"Evet." Kollarını boynuma doluyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Bu, sonsuza kadar *çok büyük* bir şey olacak.

Chain of Lakes dünyasından doyamıyor musun?

June ve Zoya'nın ebeveynleri merak mı ediyorsunuz? A Place Without You'da Henna ve Bodhi'nin nasıl başladığını öğrenin. Ön izleme için okumaya devam edin.

June/Zoya'nın ebeveynleri ilginizi çekti mi? [A Place Without You](#)'da Henna ve Bodhi'nin hikayesinin nasıl başladığını öğrenin. Özet için okumaya devam edin.

Tüm yeni yayınlardan haberdar olun ve özel tekliflerden yararlanmak için e-posta listeme katılın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

Ön İzleme A Place Without You

Bugün Okuyun

ENDİŞELENE. Her şey geçicidir.

Müzik severlerle dolu kalabalık üç yıldızlı otelin lobisinde babamı beklerken, iyice ezilmiş metal su şişemin üzerindeki yazıya bakıyorum. Bu, babamla geçirdiğim en efsanevi üç gün olacak ve biz çok şey yaşadık.

"Neredesin?" Telefonuma cevap veriyorum, kırmızı kısa üstüm ve tonlarca boncuklu bilezik, kolye ve sallantılı küpelerle tamamladığım yüksek bel şortumun yıpranmış kenarını parmaklarımla çekiştiriyorum.

"Tatlım, hâlâ evdeyim. Sanırım dün gece bozuk suşi yedim ve o zamandan beri tuvalete gidip duruyorum. Korkarım gelemeyeceğim. Hâlâ eve dönebilir misin? Uçak kalktı mı?"

"Dur. Ne? Gelmeyecek misin?" Kaliforniya, Oceanside'daki evi, Indio'daki otelimize arabayla sadece iki buçuk saat uzaklıkta. Gelmesi gerekiyor.

"Henna, soğuk terden sıırılsıklam oldum, ağrılı mide krampları beni felç etti ve pantolonuma sıçmadan tuvalete bile gidebileceğimden emin değilim, arabada saatler geçirmekten bahsetmiyorum bile. Çok üzgünüm."

"Ah, baba... Üzgünüm. Bu çok kötü." Ve iğrenç. Karısı anahtar kartlarıyla geldiğinde bir beyefendinin boşalttığı sandalyeye çöküyorum.

"Gelecek yıl. Söz veriyorum. Suşi yok." Gülmeye çalışıyor, ama sesinde duyabildiğim tek şey fiziksel zorlanma ve güçsüzlük. "Bir iki hafta içinde seni buraya getireceğim ve okul bitmeden başka bir şey yaparız. Sonra bu yaz birlikte iki hafta plajda vakit geçiririz."

Kendi kendime başımı sallıyorum, hayal kırıklığımı daha sempatik bir şeye dönüştürmek için gri boyalı başparmağımı ısıyorum. "Sorun değil. Sana video ve birkaç fotoğraf gönderirim."

"Henna, Colorado'ya geri dönmelisin. Coachella'ya tek başına gidemezsin. Senin gibi genç bir kızın refakatçisi olmadan orada olması güvenli değil."

"Baba, ben yetişkinim. Bu bir müzik festivali. Bir şey olmaz."

"On sekiz yaşındasın. Bu tam anlamıyla yetişkin olmak değil."

"Dikkatli olacağım."

"Yine de. Cevabım hayır."

"Annem gönderdi..." Kendimi durdurdum. General Mitchell Lane, çocuğunun annesi kadar özgür ruhlu biri değildi. İçimden bir ses, annemin bana verdiği prezervatif stoğunun onu rahatlatmayacağını söylüyordu.

"Annem ne gönderdi? Bir koruma mı?" "Tam olarak değil." Burnumu kırıştırıyorum.

"O zaman uçağa binip eve dön. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. *Coachella* var. Program harika. Düşünmek bile beni öldürüyor. Hafta sonu bitmeden eve dönmem mümkün değil. "Tamam. Eve gideceğim."

Üç gün sonra.

"Teşekkürler, Henna. Ve tekrar... çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm. Birkaç hafta sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

İki tür insan vardır: Coachella'yı sevenler ve ne kaçırdıklarının farkında olmayanlar. Ben ilk gruba aitim.

Henna: Sen dünyanın en havalı annesisin, değil mi?

Gülümsüyorum, otelin dışında beklerken mesajlaşma ekranından kaydırarak bir araç çağırıyorum. Suşi yedikten sonra midesi bozulan babam rezervasyonumuzu iptal etti. Hiç de

Hiç hoş değil.

Juni: Baban az önce beni aradı.

Juni... çünkü annem “anne” grubuna dahil edilemeyecek kadar havalı. O yüzden ona Juni diyorum.

Henna: Tabii ki aradı.

Juni: Eve dönüşünü ayarlayayım.

Gözlerimi kısarak ekrana kaşlarımı çattım.

Henna: Bana gönderdiğin bir düzine kullanıma hazır prezervatifi boşa harcamış oldun. Yetişkin olarak geçirdiğim ilk Nisan ayı... Bana “yaşa” demiştin, ne oldu?

Juni: Evet, evet. Orada seni ağırlayacak arkadaşların yoksa, Lauren'in yanında kalman için gerekli ayarlamaları yaptım. Artık baban orada olmadığına göre, annelik endişesi ve kaygısı daha fazla hissediyorum.

Henna: Bir çaresini bulurum.

Juni: DİKKATLİ OL!!!

Henna: Öyle yapacağım. <3

Prius'un arka koltuğuna kayarak oturduğumda, karşı kapı açılırken çantamı göğsüme sıkıca sarıldım.

"Uh?" Kulaklıklarımdan birini çıkarıp müziği duraklatırken, dikiz aynasından sürücüye baktım. "Yanlış arabaya mı bindim?"

"Araç paylaşımı seçeneğine tıkladın," dedi sürücü.

"Oh. Tamam." Omuz silktim ve yanıma kayan sarışın adama gülümsedim ve onu abartılı bir şekilde baştan aşağı süzdüm çünkü oldukça çekici biriydi.

Kumşu bir günde kot pantolon ve kovboy çizmeleri ilginç bir seçim.

Birkaç saniye sonra, onu ve saçını tekrar incelediğimi fark ediyor — yanları kısa kesilmiş, üstü ise daha uzun. Kovboy şapkasını mı unutmuş? Bu, kafamdaki gerçek çözülmemiş gizem.

Dudakları hareket ediyor. Konuştuğunu fark edene kadar birkaç nefes boyunca dudaklarına bakıyorum. Elim yine kulaklığımı çıkarıyor.

"Pardon. Bir şey mi dedin?"

"Ne dinliyorsun?" diye soruyor, sesi Akdeniz gözleri kadar yumuşak.

"Bu biraz kişisel bir soru. İç çamaşırlarımın rengini sormak gibi."

Gülümüyor. Bu gülümseme her türlü kötülüğü barındırıyor. "Kişisel mi?" Omuz silkiyor. "Bunu bilemem. Şarkıya ve renge bağlı."

"Amy Shark, 'Adore'. Ve kırmızı ve gümüş renkli puantiyeli."

"Mmm..." Yavaşça başını sallıyor. "İyi seçim."

"Şarkı mı?" Gülümsememi kontrol etmek için alt dudağımın köşesini ısıyorum. "İç çamaşırı."

Kalbim sanki "*Vay canına, burada bilmem gereken bir şey mi oluyor?*" der gibi uyanıyor.

"Benimkini görmek ister misin?"

Kaşlarım hafifçe kalktı. "İç çamaşırını mı?"

Ön cebinden telefonunu çıkarır. "Sapık gibi mi görünüyorum? Benim şarkım."

Kahretsin. O iyi. Benim karnımkatılıyor katılıyor
katılıyor katılıyor içimde içimde

Bileğini çevirerek bana telefon ekranını gösteriyor.

"Apocalyptica, 'Nothing Else Matters.' Hmm... bu beklenmedik bir şey." Bakışlarımı onun gözlerine dikeyorum, bu tehlikeli bir durum. "Coachella'ya mı gidiyorsun?"

Birkaç kez başını salladı, koltukların üzerinden önümüzdeki yola bakarak. "Orada çalışacağım."

"Oh, harika. Ne iş yapıyorsun?"

Saçımı inceliyor. Kıyafetimi değiştirip, çılgın, koyu kızıl saçlarımla bir omzumun üzerine

omzumun üzerinden sarkan dağınık bir örgüden daha orijinal bir şey yapmayı planlamıştım, ama suşı babası otel odamı elimden aldı. Seksi yabancı, sanki sorum ya da dağınık saçlarım onu memnun etmiş gibi sırtıyor. “Ben bir teknik elemanım — ses, ışıık, video.”

Tanrım, o tam bir paket, özellikle de gözlerimle onu ihlal etmeye devam ettikçe gülümsemesi büyüdüğü. Belki de otele giderken yediğim lolipop yüzündendir. Biraz kafam güzel olduğunda her şey estetik olarak hoş görünüyor.

“Yani, en sevdiğim gruplardan biri sahne alırken ses biraz bozursa kimi suçlayacağımı bileceğim.”

“Ses iyi olduğunda kime teşekkür edeceğinizi bileceksiniz.” Arka koltuğun ortasına doğru eğildi. Onun izinden gittim çünkü görünüşü kadar güzel kokup kokmadığını merak ediyordum. “Ama içimden bir his, sizin durumunuzda her şeyin kulağa hoş geleceğini söylüyor.”

Kafamın iyi olduğu yönündeki fısıldayan suçlamasını görmezden gelerek kokluyorum. “Limon gibi kokuyorsun.”

Dilini dışarı çıkarır ve yarı erimiş bir limonlu şeker ortaya çıkar.

Tekrar dik otururken gülümsüyorum. “Geçen yıl annem Sorrento’daki Limoncello fabrikasından limonlu şekerler getirmişti. Harikaydılar.”

Ekşi lezzeti daha yoğun bir şekilde emerek, yavaşça başını salladı. “Eminim öyledir. Ne yazık ki, benim limonlu şekerimin İtalya’da üretildiğini sanmıyorum.”

"Bu inanılmaz *derecede* üzücü."

Kıkırdıyor. Bana mı gülüyor? “Güzel

dövmeler.” Kollarımı işaret ediyor.

Kollarımı uzatıp dövmelerime hayranlıkla bakıyorum. “Benim gibi kına dövmesi.” “Senin gibi mi?”

“Evet. Benim adım Henna. Ve yarın bunlar çok daha belirgin olacak.”

"Senin gibi mi?" Dişleri alt dudağını sıyrıyor. Bu inanılmaz derecede seksi.

“Benimle flört mü ediyorsun?”

Kıkırdadı. "Tanışalı beş dakikadan az oldu. Benim o kadar da kaba değilim."

"Takt mı? İç çamaşırımın rengini sormak gibi mi?"

Ellerini kot pantolonunun paçaları üzerinde gezdiriyor. Terliyor mu? Onu terletiyor muyum? Bu olasılık bana bambaşka bir heyecan veriyor.

"Ben sormadım. O bilgiyi sen kendin verdin. Ayrıca, flört etme konusunda kurallarım var."

"Kurallardan nefret ederim ama yine de kurallarını paylaşmalısın."

"Asla ayık olmayan biriyle flört etme." Sanki kuralı dostça sohbetimizin sonumuş gibi pencereden dışarı bakıyor.

"Ayık mı? Dostum, ben bundan daha ayık olamam." Öne doğru eğilip, şortumun bel kısmını arkadan aşağı çekerek uzun, L şeklinde bir yara izini ortaya çıkardım.

Alnını kırıştıırarak bana bir göz attı.

"Çok uzun süre oturursam, çok uzun süre ayakta durursam ya da herhangi bir şeyi çok uzun süre yaparsam, hayat biraz berbat oluyor. Ama biraz kafam güzel olursa, söz konusu hayatı çok daha az berbat hale getirebilirim."

Arkanıza yaslanıp nefes veriyorum. Seksi yabancı ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. "Söylesene, teknik adam, bir adın var mı?"

Şoför kalabalık girişte durur.

"Teşekkürler," diyerek arabadan iniyoruz.

Coachella bileziğimi ve All-Access Pass'ımı çıkarır, sırt çantamı takar ve kollarımdaki diğer milyonlarca bileziğin arasına bu bileziği takmak için birkaç başarısız deneme yaparım.

Uzun, bronz parmaklar devreye girer ve bileziği benim için takar. Başımı kaldırıp, rüzgârın sörfçü saçlarını dağıttığı bu araç paylaşımı yabancısının ne kadar muhteşem görüldüğüne bakınca içim erir.

"All-Access Pass. Şanslı kız."

Ayrıntılara girmeden başımı sallıyorum. Bunun yerine, dikkatimi hak eden gözlerine bakıyorum.

"Bodhi." Gülümsüyor. "Adım Bodhi."

"Bodie mi? Kaliforniya'daki hayalet kasaba gibi mi?" "Kutsal incir ağacı gibi Bodhi."

"Hadi canım." Gözlerim yuvalarından fırlar. "Cidden mi? Adın Bodhi mi? B.O.D.H.I?"

Gülümsüyor, ama bunun "tabii ki öyle dedim" gülümsemesi mi, yoksa "sen çok safsın" gülümsemesi mi olduğunu anlayamıyorum.

“Henna ve Bodhi. Ne kadar şiiirsel. Şimdi sana bir gün evleneceğimizi ve İtalya’nın uçurum kenarında, Amalfi sahiline bakan küçük bir evde yaşayacağımızı söyleyeceğim. Orada limon ağaçları, zeytin ağaçları... ve domatesler için teraslı bahçelerimiz olacak. Domatesleri çok severim.”

Bodhi’nin kaşları altında hafifçe yukarı kalktı.

"Ve sen hayır deyip bana tuhaf davranmadan önce, bunu hemen yapalım demiyorum. Yakışıklı bir adamla bir yere yerleşmeden önce yapmam gereken ciddi seyahatlerim var." İki saniyelik uzun bir duraksamanın ardından, az önce ne dediğimin farkına varıyorum.

Sabahın erken saatlerinde ufuktan yükselen güneş gibi, ağzında bir gülümseme belirir ve bana en parlak gülümsemesini gösterir. Güneş gözlüklerimi takarım. Bodhi ve çöl güneşi, benim için bile biraz fazla yoğundur.

“Henna, benimle flört mü ediyorsun?”

Bir grup kız etrafımızda toplanıp benim birkaç fotoğrafımı çekiyor, sonra girişe doğru akın eden insan seline karışıyorlar. Bodhi onlara dar gözlerle bakıyor ve bir açıklama beklercesine bakışlarını bana çeviriyor.

Kızları ve onun merakını görmezden geliyorum. “Evet, Bodhi, utanmadan, pişmanlık duymadan, canımı dişıme takarak seninle flört ediyorum. Evren konuştu. *Evreni* görmezden gelemeyiz.”

Cesur bir kahkaha atar. “Kader mi?”

"Kader mi? Hayır. Kader, mutluluğun başka bir adıdır. Biz kaderden daha fazlasıyız. Biz inkar edilemez bir şey gibi *duruyoruz*: Romeo ve Juliet, Johnny ve June, Beyoncé ve Jay Z... *Henna ve Bodhi*."

Onun ailesi de benimki gibi harika olmalı. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Saatine bir göz atıp, yasaklanması gereken o veda gülümsemesini bana yöneltti. “Hangi tür ot kullanıyorsan, belli ki çok iyi bir tür. Güneş kremi ve şapkanı unutma. Pazartesiye kadar kötü bir öksürük istemiyorsan, burnunu ve ağzını bir bandana ya da atkıyla örtmelisin.”

“Yani... dalga mı geçiyorsun? Az önce bana ebeveyn nutku mu verdin?”

“Gitmem gerek.”

“Seni nasıl bulacağım?”

Uzak girişe doğru yürümeye başlıyor, omzunun üzerinden bana flörtöz bir gülümseme atıyor. “Kader. Değil mi?”

“Kader mi, hadi oradan. Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsun? Hiç hoş değil, tatlım, hiç de değil.”

Bana bir kez daha bakmasını bekliyorum. Bekliyorum... ve bekliyorum...

Evet!

Kalabalık onu yirmi metre öteden yutarken, bana son bir kez bakıyor.

Bittim. Bittim çünkü evleneceğim adam bu. Henna ve Bodhi — mükemmellik! Suyu uzun bir yudumla içtikten sonra, su şişemdeki yazıya tekrar bakıyorum.

Takma kafana. Her şey geçicidir.

Okumaya Devam Et

Teşekkür

The Chain of Lakes serisindeki bu yolculuğa devam eden okuyucularıma teşekkür ederim. Sizin için yazmak benim için büyük bir onur.

Her zamanki arkadaşlarıma da çok teşekkür ederim: Jenn, Sarah, Monique, Leslie, Georgana, Anna, Boja, Valentine PR'daki ekibim ve bu yayınımları paylaşan tüm influencer'lara.

Son olarak, ama en önemlisi, bana aşk hikayeleri yazmaya devam etmem için ilham veren aileme teşekkür ederim.

Jewel E. Ann'ın diğler eserleri

Tekil Romanlar

Idle Bloom

Undeniably You

Naked Love

Only Trick

Perfectly Adequate

Görünüşüne Uygun Ol

Hayat Olduğunda

Sensiz Bir Yer Jersey

Six

Kızıl Taş

Beklediğim Gibi Değil

Lucy İçin

Aşıklar Ne Yapar

Bizden Önce

Eğer Bu Aşk İse

Doğru Adam, Yanlış

Kelime Seni Düşündüm

Göller Zinciri Serisi

Ev Hanımı İlham

Perisi

Pazar Sabahı Serisi

Pazar Sabahı

Elma Ağacı İyi

Bir Kitap

Orman Yangını Serisi

Havadan

Hiçbir Yerden

Balıkçı Serisi Çıplak

Balıkçı Kayıp Balıkçı

Jack & Jill Serisi

Günün Sonu

Gecenin Ortası

Sonsuzluğun

Şafağı (tek başına)

Aşkın Dışı (tek başına)

Onun Sayesinde (tek başına okunabilir)

Seni Kucaklamak Serisi

Seni Tutmak

Beni Serbest

Bırakmak

Transcend Serisi

Transcend Epoch

Fortuity (tek başına)

The Life Serisi

Önemli Olan Hayat

Çaldığın Hayat Bir

Hayatın Parçaları

Bir Hayatın Anıları

Yazar Hakkında

Jewel E. Ann, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Çağdaş bir aşk romanı olan LOOK THE PART, romantik gerilim serisi JACK & JILL TRILOGY ve duygusal bir kadın romanı olan BEFORE US dahil olmak üzere otuzdan fazla roman yazmıştır. 10 yıl boyunca diş ipi kullanımı konusunda konferanslar veren yazar, akıllara durgunluk veren aşk hikayeleri yazmak için diş hijyeni kariyerinden erken emekli olmuştur. Şu anda Iowa'da eşi, üç oğlu ve bir Goldendoodle köpeği ile birlikte hayatının en güzel günlerini yaşamaktadır.

Özel teklifler alın ve yeni çıkan kitaplar, indirimler ve özel hikayelerden haberdar olun: _

www.jeweleann.com